

İçindekiler

- Başkaldırının anatomisi.....	2
- Cesaret Devrimi,,,	6
- Başkaldırıdan Eylem Birliği Komitelerine.....	13
- Başkaldırı Notları	16

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozon
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: 847 Sk. No:32 Kat:2 Daire:7
Kemeraltı/konak/İzmir
Baskı tarihi:Temmuz 2013
Basım yeri: Özdemir Matbaacılık,
Dvutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
Blok No: 145 Topkapı-İstanbul
Tlf. 0212 577 54 92

İletişim:

Web. www.sözveeylem.org

**İstanbul-Bağlarbaşı mah. ortameydan sok.
6/1 Maltepe**

**Manisa-Turgutlu: Turan Mah. Kurultay Sk.
No:21 Kat:1 Turgutlu**

Söz ve Eylemde Gündem

Başkaldırının Anatomisi

Söz ve Eylem'in 9. Sayısında (Şubat 2012) yayınlanan Kapitalizm ve Kriz yazısında şu tespitler yer almıştı:

“ Bugün dünya, yaklaşmakta olan bir emperyalist paylaşım savaşıyla birlikte bir altüst oluşun, bir devrimci mayalanmanın eşiğindedir. Bu mayalanma öznel güçleri (işçi sınıfının öznel konumu – bilinçsizliği, örgütsüzlüğü vb. - ve bunların yol açtığı kendi gücüne yabancılaşma ve uyuşukluk) açısından ne kadar uzakta görünüyorsa, nesnel koşulları bakımından o kadar yakındır. Çünkü yaşanan buhran, kapitalizmin altındaki patlayıcı yığının hızla biriktirmekte ve aynı hızla bir patlamaya doğru itmektedir. Biriken bu patlayıcı yığının nereden, nasıl bir patlamaya yol açacağı ve hangi hızla dünyaya yayılacağını henüz bilemiyoruz. Ancak bildiğimiz ve emin olduğumuz, kapitalizmin kendi işleyiş yasalarıyla bu patlayıcı yığının hızla biriktireceği ve patlamaya hazır bir yoğunluğa ulaştıracağıdır.”(s.47)

Kapitalist krizin tetiklediği patlamalar, ilk kez 2011 Aralıkta Tunus'ta başladı. Tunus'u Mısır izledi. Kapitalist medya, ayaklanmaların kapitalizmle olan bağına gizleyebilmek için çok uğraştı. Ayaklanmalar onyıllardır iktidarını sürdüren diktatörlere karşı yerel bir başkaldırı olarak nitelendirildi ve dünya kamuoyuna, “Arap Baharı” olarak lanse edildi. Eylemler Avrupa'ya sıçradı ve Avrupa'da 27 ülke işçi

grevleriyle çalkalandı. Patlamalara yol açan nedenler ülkeden ülkeye değişse de, başkaldırı ateşi, tüm kapitalist dünyayı alttan alta etkisi altına aldı.

Nihayet sıra, kapitalizmin dünya krizinden en az etkilendiği ileri sürülen ve sermayenin güvenli limanı olarak gösterilen ülkelere, Türkiye ve Brezilya'ya geldi. Artık patlamaların yerel olmadığı, dünyayı sarsmakta olan yeni bir devrimci dalganın ön belirtileri olduğu bugün daha net görülüyor.

Tunus'taki başkaldırıyı üniversite diplomalı bir işçinin kendisini yakması tetiklemişti; Türkiye'de ise Taksim Gezi Parkında ağaçların kesilmesi tetikledi. Başkaldırı inanılmaz bir hızla ülkenin tümüne yayıldı. Meydanları, sokakları zapt ederek evlere girdi. Başkaldırı, yarattığı özgürlük rüzgârıyla dünya devrimci dalgasına yeni bir hız kazandırdı. Taksim, Brezilya'da yankılandı. Türkiye, tarihinde ilk defa dünya devriminin ateşini yükselten bir rol oynadı. Onlarca ülkede işçiler, emekçiler Taksim'de başlayan başkaldırıyı desteklemek ve ona eklenmek için harekete geçti.

Ana omurgasını gençlerin – öğrenciler, genç işçiler ve işsizlerin- oluşturduğu başkaldırı, ülkenin bütün ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanlarını, tüm “ötekileştirilen”leri, kent yoksullarını, kadınları, küçük burjuvazinin alt ve orta gelir gruplarını kendine çekerek bir halk

hareketine dönüştü. Başkaldırıya katılanların sayısını tam olarak belirlemek mümkün olmasa da, halkın aktif çoğunluğunu kapsadığı bir gerçektir.

Başbakan, başkaldırının bu toplumsal ve siyasal bileşimini çok farklı bir biçimde açığa vurdu; kimi burjuva çevrelerin başkaldırının düzen sınırlarının dışına taşmasını önlemek ve başkaldırını tıpkı Mısır’da, Tunus’ta olduğu gibi yine burjuva alternatiflere yönlendirmek için yaptıkları açıklamaları eleştirirken ortaya koydu. Başbakanın burjuva çevreleri azarlar-ken ağzından kaçırıldığı “Bizim iktidarımızda kârınız beşe katlandı.” sözü; tersten bakılınca başkaldırının toplumsal ve sınıfsal bileşiminin başka bir biçimde tarifiydi: Başkaldıranlar, 11 yılda tam beş kat daha fazla sömürülen ve ezilenlerdi.

Bu sınıfsal ve toplumsal bileşim içinde işçiler, başkaldırının en örgütsüz kesimini oluşturdu. Başkaldırı, en çok işçi sınıfının en örgütsüz kesimi olan taşeron işçileri ve hizmet sektörü işçilerinde yankı buldu. Doğal olarak katılımları da bireysel düzeyde kaldı. İşçi sınıfının sendikal anlamda en “örgütlü” olan, aldıkları ücret ve sahip oldukları işle –ne yazık ki Türkiye’de iş bulmak, yani gönüllü sömürülmek bile bir ayrıcalık oldu - ayrıcalıklı sayılabilecek kesimi ise ya başkaldırını uzaktan seyretti, ya da DİSK ve KESK’in önderliğinde, “dostlar alışverişte görsün” misali belirli günlerde “nöbet defterini imzalamak” üzere taksim’den geçti. Grevi grev gibi yapma yeteneğini kaybeden, görevi baştan savsarcasına genel grev kararı alan, üstelik bunu 15 – 16 Haziran gibi bir başkaldırının yıldönümünde onun ruhundan koparak yapan sendikaların içinde bulunduğu durum ve başkaldırı karşısındaki tutumlarını güçsüzlükle açıklamak, sendikaların süreç içinde devletin sınıf üzerinde birer denetim aracı haline geldiği gerçeğini gizlemektir.

Bütün bunlar, işçi sınıfının sendikalarda örgütlenmiş kesiminin aslında sınıfın en örgütsüz kesimi olduğunu doğruluyor.

Başkaldırının ilk 15 günü baz alındığında, Taksim’de toplanan kitlenin saat 19.00’den sonra iki – üç kat kalabalıklaşması, bir yandan işçilerin başkaldırıya kitlesel olarak katıldığını gösterirken, öte yandan ise bu katılımın bireysel olması işçi sınıfını başkaldırı içinde görünür olmaktan alıkoyuyor. Bu durum, başkaldırının sınıfsal niteliğini ortaya koyduğu kadar, siyasal istemlerin güdüklüğünü de açıklıyor. Yine aynı durum başkaldırının düzen sınırlarında dolaşmasının nedenini ortaya koyuyor ve başkaldırını “orta sınıf” gibi müphem bir kavrama mahkûm ediyor.

Başkaldırı ve Sosyalist Hareket

Yapılması gereken ilk tespit, sosyalist hareketin bu başkaldırıya bir bütün olarak hazırlıksız yakalandığıdır. Elbette bunun bir dizi ideolojik, politik ve örgütsel nedeni vardır. Konumuz bu değil. Ancak şu kadarını söylemek gerekiyor: Kendini sınıf mücadelesi üzerinden tarif etmeyen, sınıf mücadelesini direnmeye indirgeyen, henüz kitlelerin ayaklanmaktan uzak olduğu dönemde, tam bir karınca sabırla yapılması gereken devrimin o günlük rutin işlerini (ajitasyon, propaganda ve örgütlenme) küçümseyen, göz ardı eden, fırtınaya göre konumlanmak yerine, fırtınayı bekleyen bir hareketin fırtına çıktığında hazırlıklı olması zaten mümkün değildir.

Bunu bir yana bırakırsak, gerçekte sosyalist hareket Taksim’in zapt edilmesinde üstlendiği rolle, Gezi eyleminin başkaldırıya dönüşmesinde önemli bir işlev görmüştür. Aynı şekilde, ilk kez meydanları dolduran kitlelere mücadele ruhunu da taşıyan sosyalist harekettir. Sosyalistler on yıllardır Taksim için verilen mücadele ve başka mücadeleler sırasında ortaya koydukları kararlılık, direngenlik ve cesaretle başkaldıranlara rehberlik etmişlerdir. Kitlelerin mücadeleye kolaylıkla adapte olmasını sağlayan bu devrimci ruh ve deneyimdir. Ne var ki, sosyalist hareketin başkaldıran kitleyle kaynaşmakta ve

mücadeleyi bir bütün olarak kavrayıp ileriye taşımakta aynı beceriyi gösterdikleri söylenemez.

Taksim zapt edilip eylem bir başkaldırıya dönüştükten sonra sosyalist hareketin, başkaldırısı ilerleterek ideolojik, politik bir etkiyi örgütlemek yerine, kendi örgütünü öne çıkarma temelinde bir yarışa girmesi, deyim mazur görülsün, “sel önünden kütük kapma”ya kalkışması (Tekel eyleminden hiçbir ders çıkarmadığımız anlaşılıyor.) mücadeleye katılan milyonlar ile sosyalist hareket arasında var olan açının daha da büyümesine yol açmıştır. Burjuvazi buradan girerek “marjinal” söylemiyle bu açığı daha fazla büyötmeye çalışmıştır. Eğer burjuvazinin olanca çabasına rağmen kitleleri sosyalistlerden uzaklaştırma girişimi boşa çıkmışsa, bunu sağlayan sosyalistlerin çabası değil, kitlelerin sağduyusu ve devrimci direnginliğe duydukları sempatidir. Sosyalist hareketin, başkaldırının mevcut durumunu kavrayıp ona uygun müdahale araç ve yöntemlerini geliştirmemesi, sadece kitle ile olan ilişkinin zayıflamasına yol açmakla kalmadı, aynı zamanda gelecek saldırıya karşı sosyalist hareketin bileşik örgütlü müdahalesini de sekteye uğrattı.

Sosyalist gruplar, polisin geri çekildiği günlerde “bayrak” yarışıyla kendilerinden geçerken, polis Gümüşsuyu’nda kurulan ve başkaldırıların cesaret ve dayanışmasının sembolü olan 17 barikatı yarım saatte aştı. Bir tek SDP’li gençler, kurdukları barikatları olağanüstü bir güçle savundular. Öteki barikatlarda ise ya hiç çatışma olmadı, ya da dağınıklık nedeniyle örgütlü ve dirençli bir savunma örgütlenemedi. HDK ve BDP’nin, başkaldırının başından beri takındığı tutum ise tam bir kafa karışıklığının dışı vurumudur. Başkaldırının daha başında BDP sözcülerinin başkaldırısı ulusalcı, ırkçı, faşist güçlere mal ederek kendilerini başkaldırının dışına atması, politik bakımdan düşülebi- lecek en vahim hata olmuştur. Bu vahim hataya yol açan, BDP’nin “barış” süreciyle birlikte içine düştüğü politik körlüktür. Sorun, başkaldırıların içinde BDP’nin ileri sürdüğü gibi ırkçı,

şoven, ulusalcı grupların var olup olmadığının görülmesi sorunu değildir. Bunların varlığını bahane ederek “barış” sürecini zedelememek adına başkaldırıdan uzak durulmasıdır. İşçisiyle, emekçisiyle Türk halkının, burjuva milliyetçi – şoven propagandanın etkisiyle kendi burjuvazisinin bir eklentisi olarak Kürt halkına karşı yürütölen kıırma destek verdiğı bir gerçektir. Ayrıca sosyalist hareketlerin bile Kürt halkının özgürlük mücadelesine yeterli desteğı vermediğı ortadadır. Hatta, kimi sosyalist çevrelerin bu mücadeleye karşı şoven bir yaklaşım içinde oldukları da inkâr edilemez.

Bu gerçekleri dile getirmek, Kürt siyasetçilerin ve Kürt halkının en doğal hakkıdır. Ancak milliyetçi – şoven propagandanın bir adım da olsa sıyrılarak başkaldıran kitlelerden dünkü hatalarını hatırlatarak uzak durmak, aynı hatayı başka bir biçimde tekrarlamaktır. Bizim politik körlük dediğimiz tam da budur. Bu tutum başkaldırının büyümesini olduğı kadar, mücadele içinde Türk ve Kürt halklarının, halkların savaş kardeşliğinin gelişip perçinlenmesini de olumsuz yönde önemli ölçüde etkilemiştir.

Sosyalist hareket tarihinde ilk kez kendi dışında oluşan, kendi etkisinin dolaylı ve çok küçük olduğı bir kitle hareketiyle karşılaştı. Hazırlıksızdı ve ne yapacağına dair bir deneyime sahip de değildi. Ama bu durum hata ve yanlışların eleştirisinin yapılmamasının mazreti olamaz, olmamalıdır. Canımızı yaksa da, mevcut gerçeğı –elbette hiçbir abartıya düşmeden- ele almayan bir eleştiri, hata ve zaafardan mümkün olduğunca arınan bir iradenin yaratılmasına katkıda bulunamaz.. Bizim muradımız da budur.

Sloganlarda Başkaldırı

Tarih bugüne kadar yüzlerce başkaldırıya, ayaklanma ve isyana tanıklık etti, edecek. Komünist bir bilinç ve örgütlölüğe sahip olmamaları nedeniyle düzen içi kanallara hapsedilerek yenilen bu kendiliğinden hareketler; tarihte harekete geçirdikleri güçler, hareketin yaygınlığı,

ayaklananların cesareti, kullandıkları araçlar, en çok da ileri sürdükleri istemler ve bu istemlerin yoğunlaşmış ifadesi olan sloganlarla yer aldılar.

Taksim’de başlayan başkaldırı, halkın aktif çoğunluğunu kapsayarak kısa sürede bütün ülkeye yayıldı. Etkisi ülke sınırlarını aştı. Bariyerler kuruldu, düzenli, örgütlü olmasa da barikat savaşları verildi. Başkaldıranlar Nâzım’ın şiirinde belirttiği gibi “ Korkak, cesur, cahil, hakim ve çocuktular”, “Kahreden, ana avrat küfredendiler.” Cesaret ve dayanışmanın kendine özgü örnekleriyle kurumaya yüz tutmuş toprağa can verdiler.

Hareketin niteliğini belirleyen sloganlara gelince, başkaldırının başından beri dört sloganın öne çıktığı ve kitlelere mal olduğu görülüyor.

Birincisi, “Hükümet İstifa!”, ya da aynı anlamda “ Tayyip İstifa!” sloganıdır. Başkaldıranlar neye karşı olduklarını en net bu sloganla ortaya koydular. Neyi istedikleri ise boşlukta kaldı. Bu tam da başkaldırının kendiliğinden karakterinin dışavurumudur.

İkincisi, “Her Yer Taksim, Her Yer Direniş!” sloganıdır ki, ajitatif karakteri yüksek olan bu slogan, aynı zamanda başkaldırını ateşlemiş, büyütmüş ve yaygınlaştırmıştır.

Üçüncü slogan, direnişi öne çıkartan “Direne Direne Kazanacağız!” sloganıdır. Bu slogan 12 Eylül sonrası sosyalist harekette egemen olan savunmacı kültürün bu başkaldırıda yeniden üretilmesidir. Ve mücadele ederken, savaşırken, direndiğini zanneden kitlenin kendiliğinden kalkışmasını yansıtmaktadır.

Dördüncüsü ve en önemlisi “ Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam!” sloganıdır. Bu slogan, kendiliğindenci hareketin bilinç ve örgütlülüğe doğru kendiliğinden yol alışının ifadesidir. Hem işin henüz başında olduğumuzu görerek mücadeleye devam kararlılığını vurguluyor, hem de başkaldırının önüne, mücadelenin bundan sonra nasıl yürütüleceği sorusunu

koyuyor.

Başkaldırı, kendiliğinden akışı içinde bu soruya da cevap üretiyor. Mücadeleyi forumlar biçiminde alanlardan mahallelere, sokaklara taşıyarak, meclisleri oluşturarak daha örgütlü bir mücadelenin önünü açıyor. Bu durum başkaldırının gerilediğini, sönümlendiğini değil, tersine daha ileri gitmek için, daha örgütlü bir mücadele hazırlığına işaret ediyor. Geriye kalan, başkaldırının bu yönelimine cevap vermek, kitle içinde deyim yerindeyse eriyerek bir adım önde yürümeyi becermektir. Bu görevin çok kolay olduğu söylenemez. En başta sıkıştığımız, kendimizi sıkıştırdığımız bir çerçeveden çıkmamız ve olumsuz alışkanlıklarımızı değiştirmemiz gerekiyor.

Sonuç olarak, mevcut sınıfsal bileşimi ve ileri sürdüğü istemler ne olursa olsun, başkaldırı, halkın aktif çoğunluğunu kendine çekerek ayağa kaldırmıştır. Bu, hayatın kendiliğinden akışına, kendiliğinden bir müdahaledir. Kendiliğindenlik genel olarak ele alındığında bir bilinç ve örgütlülüğün yoksunluk değildir. Tersine her kendiliğinden hareket, filiz halinde de olsa bir bilinç ve örgütlülüğü bağrında taşır ve büyütür. Yaşadığımız başkaldırı, bu türden bir bilinç ve örgütlülüğü eylemle besleyerek dalga dalga yaymış ve büyütülmüştür. Eksik olan Komünist bilinç ve örgütlülüktür. Başkaldırı, bunu yaratmanın olanaklarını arttırmıştır.

Şimdi önümüzdeki görev, bu olanakları gerçeğe dönüştürmek, bilimsel sosyalizmi kendi maddesiyle, yani işçi sınıfı ve emekçilerle kaynaştırmaktır. Başkaldırı, önümüzdeki dönemde uyuyanları uyandıracak, işçi sınıfına yayılarak ayağa kalkmasını sağlayacaktır. Bir daha hazırlıksız yakalanmamak, başkaldırının devrimci enerjisinin burjuva kulvarlarda heba olmasını engellemek elimizdedir. Yeter ki, eksik ve zafarlarımızı görelim, bunların üstesinden gelmek için devrimci bilinç ve örgütlülüğü bir silah olarak kullanabilelim, öncü gibi davranabilelim.

Taksim Derslerinde Cesaret Devrimi

Erdal Amasyalı

Gezi Park'ında başlayan, ülke geneline ve hatta dış merkezlere kadar yayılan başkaldırı ve protesto eylemleri; yığınsallık, kararlılık, mücadele azmi yüksek ve umulmadık bir zamanda umulmadık cesaretle bir çıkışla patlayıp devam etmesi, açıktır ki; bugün ve sonrasında Türkiye sınıf mücadeleleri tarihinde önemli bir dönüm noktasının adı olacak aynı zamanda. Politik renginin belirgin olmaması bu gerçeğin üstünü örtmez. Kendine özgü dinamiği ve bileşenleri ile akıp gelen süreç, büyüyen bir kartopu misali duymaya alışık olmadığımız bir gürültüyle Taksim alanının ortasına düştü. Kelebek kanat çırpı. Yıllardır faşist diktatörlüklerden, AKP gibi onların bakiyelerinin dinci-sivil faşist uygulamalarından bizar olan, değişik sınıfsal kökenden gelen, farklı görüşlü, çok katmanlı, örgütlü örgütsüz toplumsal kesimler, aralarındaki nüanslara aldırmadan, içtenlikli ve doğrudan bir refleksle yıllar boyunca biriktirdikleri enerjileriyle yüklenip barajın kapaklarını patlattı. Korku duvarı yığınların gücü karşısında tuzla buz oldu, önemli bir eşik atlandı.

Ülkenin dört bir yanında, birçok il ve ilçede, emperyalist işgal politikalarının, özellikle ABD' nin Ortadoğu' ya yönelik yeni sömürgecilik dayatmalarının tetikçiliğine soyunan AKP diktatörlüğünün "bölgesel güç" olma hezeyanlarına ve bunun koşullandığı ağır ekonomik ve siyasi baskılara, faşist uygulamalara, ekolojik yıkıma, yağmaya, bireyin özel yaşamına,

aşağılık, çağ dışı müdahalelere, yok sayılmaya, ötekileştirmelere karşı baş kaldıran yığınlar meydanlara aktı.

Amiyane bir tabirle söylemek gerekirse; ölü toprağı silkelenip atıldı. Cin şişeden çıktı. Yıllardır süregelen vahşi kapitalist sömürünün vizyonunu allayıp pullayarak ona "legal" bir görüntü vermenin uğraşısı içinde olan AKP iktidarı ve RTE, "bizim politikalarımız sayesinde bankalar, iş adamları karlarını beşe katladı" diyerek, kontrolsüz bir anda dil sürçmesiyle de olsa beyninin arka planını deşifre etti. Şimdi çok bağıyor. Belli ki, çok korktuğu için çok bağıyor. Bu nedenle, yakıyor, yıkıyor, öldürüyor. Çoluk çocuk, yaşlı hasta demeden gaz bombalarıyla, kimyasal silahlarla zehirliyor.

Ölçsüz saldırganlığını, belirgin narsizmi ile birleştirerek terör estirmekte pek mahir görünen RTE, onu iktidara taşıyan küresel güçlerin desteğinde bir de-stabilizasyon durumunun varlığını sezmiş olacak ki, bir yanıyla mezarlıktan geçerken ısıklık çalan korkağı oynuyor, diğer yanıyla, yine aynı güçlere hitaben; "benden daha iyi başbakan bulamazlar" diyerek halen sadakat içinde secde durumunda olduğuna yemin billah ediyor. Hizmetleri karşılığında emperyalist odaklardan "ahde vefa" bekliyor.

Kendi dinamikleri, gelişim süreci ve hedefe yönelik veriler ile bakıldığında Taksim odaklı bu kitlesel kalkışmanın, bu sıra dışı eylemin başarısı mutlaktır ve daha kapsamlı bir çözümlemeyi gerektirmektedir. Bu, en azından gele-

ceğe bir kapı açmış olmasından, destansı cüretten, geniş halk kitlelerinden azımsanmayacak bir destek görmesinden, zekasından mizahına kadar oluşturduğu renkli ve sempatik panoramadan dolayı da böyledir. Bu aynı zamanda, ikincisini, ama daha yüksek vitesli olacak olanı şimdiden müjdelediği için de böyledir.

Liderlikten, alışıl gelmiş öncülük kavramından yoksun olduğu, hedeflerde berraklaşmanın olmayışı, ulusalci dozun baskın durumu ve benzeri olgular sadece birer tespit olup, bu direniş ve bu halk hareketi bağlamında bir eleştiri değeri taşımazlar.

Ancak, akıntıya sonradan eklenen ve görüldüğü üzere eklenildiği noktayı daha ileri taşıma bağlamında birleştirici ve yönlendirici adımlar atma becerisinde eksik kalan, eklenti görüntüsünden kurtulmaya çalışmak bir yana, ona katkı sağlayan, hattı zatında bunu yapmak için hamlelerde bulunmayan, o çok bildik megalomani sendromundan hala kurtulamayan bazı sol yapılanmalar için aynı iyimserliği taşımanın olanağı bulunmamaktadır. Taksim'i taksim edencesine, alan ve Gezi Parkı şekli bölünmesine kadar varan güven hissi azalmasının, eylemin niteliğine açtığı gediğin sebeplerini başka mecralarda aramak hatasına tekabül eder ki; ikincisine yönelik hazırlığı da olumsuz yönde etkiler.

İğneyi kendimize batırma cesaretini göstermeliyiz. Siyasi egolardan sıyrılmanın gerekliliği ortadadır. Bunu yapabilmek için önümüze konulan pratiğe sadece bakmak değil, onu görüp anlamak, yorumlamak be bu pratiği iktidar mücadelesinin arterlerine taşımanın yollarını araştırıp bulmak gerekiyor. Bugünden tezi yok bu ertelenemez bir görevdir. Geçmiş hatalar mezarlığıdır. İktidar bir devrim sorunu ise daha fazlasına tahammül yoktur!

Açıklıkla söylemek gerekir ki; zengin bir pratiği geride bırakan bu hareket hakkında çok konuşulacak, çok yazılacak. Boşalmakta olan zembereğin nerede duracağı, toplumsal hare-

ket sürecinin inişli çıkışlı güzergahında durup durmayacağı da belli değildir.

Eksiği fazlası, doğrusu yanlış, sınıfsal rengi ve hedefi ile, eylemi ve söylemi ile öncekilerden çok farklı bir gürültüyle patlayan ve ülke genelinde refleksini anında bulan bu kalkışmanın anatomisini tam olarak ortaya koyabilmek adına bugün için elde henüz yeterli done yoktur. Ancak, bu yapılmalıdır. Siyasi ikbal gözetmeden, dar gurup çıkarlarının mengenesine sıkışıp kalmadan yapılacak çalışmaların sınıf savaşına yapacağı pozitif katkı tartışmasız yüksek düzeyde olacak ve kesinkes ileriye ışık tutacaktır. Yaşamın somut pratiğinin gündeme yazdığı bu tarihsel gerçeğin çözümlemesinin yapılması yakın geleceğin devrimci görevleri arasındadır.

Bununla birlikte; devrimci mücadele süreci ile bağlantılı olarak düşünüldüğünde, bazı pratik yükümlülükler adına, örgüt ve örgütlü mücadele alanında, taktiksel anlamda, mücadele birliği, ittifaklar ve ilkeler bazında, eylem alanlarından geriye kalan görüntülere bakarak, eksikli de olsa bir değerlendirme yapmaya yönelik veriler şimdiden mevcuttur.

Bu verilerin saptanması ve değerlendirilmesine bağlı olarak bundan sonrası için daha bütünlüklü bir devrimci kalkışmayı olanaklı hale getirebilmenin ana hatlarını işaretlemek gerekiyor. Yeter ki, her türlü kompleksten, egosantirik yaklaşımlardan, alışıl geldik şablonların daraltıcı ufkundan veya eylemle söylemi ayrı yöne bakan, ayrıştıran bıktırıcı sloganlardan gündemi temizleyelim. Yeter ki, hitap edici, kapsayıcı, netleştirerek toparlayıcı, doğrudan ve samimi bir dili yeni ve daha yüksek ivmeli hareketlerin birleştirici unsuru haline getirelim. Yeter ki, olayların gelişim süreci ve bugün aldığı boyut bağlamında düşünüldüğünde ivedilikle öne çıkan görevin uzaklaşmak değil yakınlaşmak olduğunu anlayalım.

Burjuvazinin, onun siyasal temsilinin tepe noktası AKP ve RTE nin, onların kolluk kuv-

vetlerinin, polisinin ve tüm kurumlarının emekçilerin, gençlerin, aydınların ve tüm ülkenin üzerine zulüm olup yağdığı şu günlerde, düşman katarının son sürat dalmak üzere olduğu saflarımızı sıklaştıralım.

Kriz derinleşiyor. Gelecek, bugünden işaretlerine rastladığımız büyük patlamaların sahne alacağı kaotik durumların çözümü ile şekillenecek. Bunun farkında olan tekellerin sadık mutemedi RTE' nin; "Gençler, Gezi Parkı'nı terk edin, bizi şu marjinallerle karşı karşıya bırakın hesaplarını görelim" demesini, saldırganlık sınırlarını kontrol zorluğu çektiği şekliinden yorumlamak hafiflik olur. Halkın üzerine yağdırılan bu terör ve bu sindirme hareketi, içine düştükleri korkunun bir türevidir. Bu, zaten önceden ilan edilmiş savaşın güncel duruma uyarlanmış hali ve yeniden konumlanma faaliyetlerinin deklere edilmesidir. Eğer bu davet ciddiyetle ele alınacak ve pratikle anlamlandırılacaksa, alınıp anlamlandırılması zorunluluğu tartışılmaz bile, cephe hattını gözden geçirmek, cephe gerisi bağlarını sağlamlaştırmak ve tüm hattı yeniden oluşturmak gerekiyor.

Pratik öğreticidir. Bu yazı çerçevesinde hiçbir örgütsel yapı özel olarak hedeflenmiş değildir. Vurgu yaptığımız noktalarda bizlerin de benzer eksiklik ve yanlışlarda bulunduğumuz kuşkusuzdur. Bu inanç ve bu perspektifle bakarak, kıvılcımı Taksim' de çakılan bu başkaldırı ve direnişin, mümkün mertebe objektif sınırlarda kalmak kaydıyla, bazı farklı ama önemli gördüğü noktalara işaret etmek amacıyla olduğumuz bu kısa yazıyla, aynı zamanda örgütler arası bir dayanışma ve diyalog kapısının açılmasının halen olanaklı olduğu gerçeğini de atlamadan devrimci sorumluluk çerçevesinde kalarak bir değerlendirme yapabilmenin peşindeyiz.

Beklenmedik bir hız altında ve beklenmedik ani bir ivmelenmenin etkisiyle gerek enerjinin birikim süreci ve gerekse fayın kırılma anını karakterize eden toplumsal ve siyasal

belirteçler birçok bakımdan ajandaları değiştirdi. Soğuk, cansız ve işlevsiz arka planlar deşifre oldu. Örgütsel yapıların dışından gelen ve haksız yere etiketlendiği gibi hiç de apolitik olmayan "yeni", bir veya birkaç adım öne geçti. Ağaçtan başlayıp iktidarın istifasına kadar uzanan yolu kat ederken bu iş için nasıl ki yeterli derecede enerji sahibi olduklarını göstermelerinin yanı sıra, onca kirli propagandaya rağmen yeri geldiğinde politik argümanlara ne kadar da açık olduklarını fazlasıyla gösterdiler.

Diğer yandan; öteden beri bu "yeni" ile bağ sorunu yaşayan geleneksel sol yapılar, ikmal noktalarındaki eksikliklerini(!) bu hareketlilikteki enerjiyi soğurarak gidermeyi denediler ama kendiliğindenliğin bilinç düzeyine evrilebilmesine katkı verecek yeterli veriyi sağlayamadıklarından kasaba panayırı görüntüsünün önüne ne yazık ki geçemediler. Meydanın zapt edilmesi sırasında gösterilen devrimci karşı koyuş ve kahramanca mücadele paradoksal olarak kısa sürede bitiş beklentisiyle inişe geçti.

Bol bayraklı az adamlı stantlarda ne anlatılmak istendiği eylemin kitlesel tabanı tarafından hiç benimsenmedi. Eylemin başarısından ziyade bu eylem üzerinden kendilerini var etme telaşı galebe çaldı. Zaman zaman de-politize kirlilik sırttı. Siyasal devrimci bir özne yokluğunda başıbozukluk, düzensizlik ve koordinasyonsuzluğun yarattığı boşluk tavan yaptı. En başa dönüldü. "Keskin" devrimci söylemler suların akışına kapılarak meydanlarda perde perde sönmümlenerek yok oldu. Eylemci kitle ile kurulan, dinamik içerikten yoksun, eklektik ilişki yararlı bir etkileşime dönüşmeden başlangıçtaki niteliğini sonuna kadar taşıdı. Genelle teşmil etmemek kaydıyla; "bir an önce bitse de işimize baksak" biçiminde bıkkınlıklar az da olsa baş gösterdi.

Sonuç itibariyle; salt kimlik siyaseti etrafında dönüp duran sol duruş, marjinaller tarafından yapılan "marjinal" suçlamasını kıracak

düzeyde bir etkinliğin içinde olunamadı.

Bu noktaya tekrar değineceğiz ama ondan önce konuya açıklık getirmesi ve bu tür anlayışların karakteristiğini anlamak bakımından, sıkıcı olma riskini göze alarak yine de pek bilinen ama çokça ıskalanan maddenin özündeki harekete yönelik belirleyici kuramsal bir noktaya değinmek üzere bir parantez açmak gerekiyor:

Toplumsal süreçlere diyalektik işleyiş kanunları perspektifiyle bakıldığında er ya da geç, olacak olanı en genel hatlarıyla tarif edebilme olanağı, tamamen birey, sınıf ya da örgüt iradesinden bağımsız gelişim göstermelerinden dolayı kısıtlıdır. Aynı kanunlarla açıklanabilir olmasına karşın, fiziksel ve kimyasal olaylarda da bu olasılık yüzdesi toplumsal olaylara kıyasla çok çok fazladır. Hassas aletlerle donatılmış aynı laboratuvar koşullarında, benzer düzenekler kullanarak eşit hacimdeki suya eşit miktarda ısı verildiği takdirde birim zaman içerisinde suyun maruz kaldığı ısı enerjisinin büyüklüğüne dayanarak salise farkıyla suyun kaynama anı önceden bilinebilir. Kesinlik derecesinde tarif edilmiş parametreler, somut veriler, deneyin kolaylıkla tekrarlanabilir oluşu ve esas olarak da bütün bunların toplamı anlamında, “maddeye dışardan verilen hareketin biçimi” bu öngörüğü gerçeklik boyutuna taşır.

Ancak, toplumsal olayların iç dinamikleri hem çok karmaşık ve hem de çok katmanlı etkileşim gösterirler. Karşıtların çatışması temelinde cereyan eden ve lineer olmayan bir rotada ilerleyen gelişmeyi basit ve önemsiz gibi gözüken nicel değişimlerden, açık ve temel alt üst oluşlara taşıyan, kesin ve hızlı olarak gerçekleşen patlamalı süreçlerin spontane karakteri, devrimci bir özne, ehil bir yetkinlik ve bilinçli bir ustalıklı değerlendirilememesi koşullarında, geometrik dizi döngüsüyle artan hatalarla sürece teslim olma veya sürece etki mekanizmalarını aşırı ölçüde abartma şeklinde açığa çıkan bir çok yanlış yönelme ve sapmayı

örtetek besler.

Devrim sorunsalı bağlamında ilki teslimiyet ve kendiliğindenliğe, ikincisi kaba voluntarizm ve öznelciliğe tekabül eder. Kuyrukçuluk ya da sübjektivizm hareketi farklı zehirlerle de olsa paralize ederek aynı sonuca doğru çekmeye çalışır.

Bu saptamanın ışığında bakıldığında, direnişin şu ana kadar verdiği görüntülerde, iki ucun, kendiliğindenliğe boyun eğiş ve sübjektivist eğilimlerin, farklı anlayış, farklı mecralarda ve farklı gündemle rant devşirmeye çalıştıkları, bunu yaparken de hareketin selametini tehlikeye soktukları yer yer gözlemlenen gerçeklerdendir. Akşam yoklamasında adını yazdırıp “yorgunluğu” civardaki mekanlarda atıp ertesi mesai saatine kadar “özgür” takılmayı(!) ve provokatörlerin üzerlerinden yükü almak anlamına gelebilecek taşkınlıkları devrimci eylemin bütünü olarak görmek, bu iki farklı sapmaya işaret eder ki; ilerideki kavşakta birleştiklerini bu somut pratik bir kez daha net bir şekilde göstermiştir.

Sınıflı toplumlarda, toplumsal çelişkilerin ağır sınıfsal sömürü ve baskı koşullarında keskinleştiği konjonktürde ayaklanmanın ne zaman kapıyı çalacağını önceden kestirecek bir kahin, bir mekanizma ne yazık ki yoktur.

Devrimci siyasal öznenin gerekliliği ve hemen her durumda, hemen her zaman hazırlıklı olma zorunluluğu aynı zamanda, bu patlamalı süreçlerin doğasının zaman içerisinde alması muhtemel boyutlarını karşılamak, günlük, orta ve uzun vadeli politikaları geliştirip gerektiği anda sürece devrimci müdahaleyi yapıp hareketi devrim kanalına akıtmak görevinden de kaynaklanmaktadır.

Pratik akış, parti programlarına yazılan retorığı yerinde, tumturaklı cümlelerin rotasını izlemiyor. Önceden öngörülemeyen bir çok durumda, teorinin griliği yaşamın yeşili karşısında çizili çerçevesini kırmak zorunda kalır,

kalın çizgilerle belirlenmiş birçok kalıp bu durumda anlamsızlaşır. Programatik metinlerin gerçeği özümsemiş olması, gerçekleşebilir hedeflere yönelmesi ve dahası; gerçekleşmesi için sistemli devrimci bir çalışmanın yapılması bu işin herkes tarafından bilinen abecesidir. Ancak, “taktik olarak tüm programların gerçeğin özüne ilişkin barındırdıkları çelişkiler” in varlığı da atlanmaması gereken bir başka önemli noktadır.

Bu noktadan hareketle ve konumuza olan yakınlığı itibariyle söyleyecek olursak; devrim iddiasındaki parti veya örgütlerin programlarına bakıldığında, devrim bağlamında ortaya koydukları ekolojik sorunları ele alan uzun uzun pasajların en az diğer olgular kadar önemle vurgulandığı görülür. Ama pratikte görünen o ki, bu anlamdaki hedefler son canlı örnekte olduğu gibi küçümsenir, görevler “sivil alan” ın inisiyatifine terk edilmek ya da sürekli arka planda tutulmak suretiyle belirsiz bir tarihe ertelenirler. Böylelikle zaman içerisinde doğasever bir hareketin rüzgarının etkisinde kalmazlarsa eğer, tamamen silinip yok olurlar. Hattı zatında, devrimci bir çözümlemenin son tahlilinde, ülkenin ve dünyamızın daha ağır, daha ciddi ekonomik ve siyasal sorunlarıyla direkt etkileşim içinde olan ekolojik dengedeki bozulmalar da emperyalist-kapitalist sistemin bir sonucu olarak tespit edilmekte ve anti-kapitalist devrim mücadelesi programında yerini almaktadırlar. Ancak, bizde her nedense bu temelli pratikler gardırop devrimciliği ile nitelendirildiklerinden biraz önce de ifade edildiği gibi, daha “keskin” eylemlerin gölgesinde solların gelmesini beklerler.

Konumuz Taksim merkezli yığınsal başkaldırıdır. O halde kısa bir kronolojik hatırlatma ile biraz geriye gidelim.

Polis engellemesinin kanıksanmıştan biraz daha nüanslı olduğu 1 Mayıs 2012 nin hemen ertesinde AKP Taksim Alanı’na yönelik niyetlerini dillendirmişti. İdeolojik bir temele otur-

tulan, fırsatı kaçırmak istemeyen aç gözlülerce rant ve talan temelinde geliştirilen “Yayalaştırma Projesi” adı altında, anastezik bir yöntemle yavaş yavaş toplumun belleğine yer etmesi için yapılan Topçu Kışlası gibi süslemelerin yine kendileri tarafından dinsel gericilik lehine yazılacak bir “rövanş” olduğunu ve bu sayede esas niyetin Taksim’ i miting alanı olmaktan çıkarmak olduğunu anlamamak için bir neden yoktur. Nitekim, aylar öncesinden başlayan çalışmalar bahane edilerek bu yılki 1 Mayıs gösterisi görülmemiş bir şiddetle bastırılarak engellendi.

Bunca çalışmanın gerçekleşme süresi içerisinde üç maymunu oynayan sol, “üç ağaç” ın kesilmesini önlemek için iş makinalarının önüne yatan geleneksel sol dışı unsurların çılgınlığına koşarken, ki koşmalıydı, bazı toplumsal duyarlılıklara uzak kalmanın ve kitle bağlarındaki zaafın bedelini otuz iki tekmili birden yürütülen burjuva propagandanın yarattığı kirliliğe bulanarak ödemek gibi bir tehlike ile karşı karşıyadır. Bir başka deyişle sol; yığınların içinde olmak suretiyle devrimci ahlakın üstün yetenekleriyle hareketi yönlendirme ve polis şiddetinden koruma tedbirlerini al(a)makla baş gösteren boşluktan içeri dalan kirli propaganda, yüklü bir kefareti solun borç hanesine yazdırmıştır. Bundan sıyrılmanın yolu Taksim Okulu’nun derslerini iyi takip etmek, bu toplumsal kalkışmanın öğretici laboratuvar çıktılarını önemseyip takip edilecek güzergahı politik molozdan temizlemektir.

Piknik havasına erken kapılma noktasında siyaset dışı unsurlardan daha farklı davranılmamış, polis müdahalesi esnasında kameralara göstermek kaygısıyla önemli sayıda insana flama taşıtarak direnme gücü zayıflatılmış, bin bir zorlukla ve ateş altında kurulan barikatlar sessiz sedasız terk edilerek polise teslim edilmiştir. Dahası; zaman zaman gözlemlendiği üzere, görevi savsaklayan nöbetçi subayı edasıyla alelacele bir “teftiş” ten sonra görev yerleri

terk edilmiş, “nöbet defterine” imza atmakla yetinilmiştir. Bunun sonucu olarak da; 11 Haziran Salı sabahı bu “nöbet yerleri” terk edilen noktalardan ve boş bırakılan barikatlardan polis taarruzu olanca şiddetiyle başlamıştır.

Barikatlar devrimci savaşın ilk kaleleridir. Savaşın seyrine, güçler dengesine göre elbette çoğalır veya düşman tarafından ele geçirilirler. Her iki olasılık da anlaşılır bir durumdur. Ancak mücadelenin en ateşli safhasında, en kritik noktalarda, savaşkan güce en ihtiyaç olduğu durumda, ağırlıkla Beşiktaş yönünden gelen organize pratığın her türlü takdiri hak eden özveri ve zekasıyla kurulan on yedi barikatın boş bırakıldığı için yarım saatte yerle bir edilmesini makul gösterebilecek hiçbir neden yoktur.

Yine aynı kayıtsızlığa işaretler; aynı saatlerde Tarlabası girişinde, evet, belki biraz acele, belki polis tarafından kullanılan provokatörlerin kamuflajını zamanında hissedecek sezgiden yoksun ama, bir avuç gencin saatler süren kahramanca mücadelesi Taksim’ e çıkan diğer arterlerde ve özellikle Gümüşsuyu tarafında gösterilebilseydi meydanı savunan hattın nitelikli bir sıçrama yapması muhtemeldi. Alanı stantlarla taksim etmek yerine alanın bütünü, gezi-alan ayrımı yapmadan, bayrak şova kaçmadan savunmak ilk önce devrimcilerin görevi olmalıydı, eksik kalınmıştır.

Sol alanı terk etti ama başkaldırı sona ermedi. Belki önceki yığınsallıktan yoksun ancak yaratıcı zekanın ürünü farklı eylem biçimleriyle devam ediyor.

Sınıf savaşları tarihi yenilgiler, zaferler, hayal kırıklıkları vs ile doludur. Bu anlamda çekilmenin taktiksel olarak örgütlenmesi de devrimci eylemin bir parçası ve zaman zaman zorunlu bir kavşak olduğu unutulmamalıdır. Ancak bu, ileriki ivmelenmelere bir hazırlık anlamında, bir plan dahilinde, daha güçlü gelmenin koşullarını sağlamaya hizmet edecekse böyledir. Bu, akan suda bir çalı parçası gibi yönsüz yönergesiz sallanmak veya suyun

önünden kütük kapmaya çalışmakla değil, sürecin niteliğini ve yönünü tayin edici iradeyle etkin kılmakla mümkündür.

Bu kalkışmanın dinamiklerini ve egemenlerin bunu şiddetle bastırmak istemelerini dünya ölçeğinde, ABD’ nin, batının Orta Doğu’ ya yönelik orta ve uzun vadeli emelleri temelinde devam etmekte olan süreçlerden ve yaklaşmakta olan dipten gelen ekonomik kriz dalgasından ve onun korkulan etkilerinden yalıtık olarak görmenin olanağı yoktur. Bugün, AKP iktidarına ve özelde RTE na yöneltilen bazı batı merkezli eleştirilerin temelini özgürlükler kaygısı oluşturmadığı malumdur. Kapitalist ülkelerin hangisinde olursa olsun benzer olaylara karşı burjuvazinin tavrı değişmemektedir.

Suriye’ye yönelik askeri müdahale seçeneklerinin ABD tarafından dillendirildiği günümüz konjonktüründe, müdahalenin taşeronu olarak düşünülen Türkiye’ nin evinin önündeki bahçenin karışık oluşu istenen bir görüntü değildir.

CIA yöneticilerinin biri gitmeden diğeri geliyor. Esat güçlerinin sonuca doğru yaklaştığı bir tarihsel kesitte Türkiye’ nin alanlarında “hükümet istifa” sloganlarını emperyalist müdahaleciler ve onların politik izleyicileri duymak istemiyor.

Tam da bu anda MOSSAD başkanı Türkiye’ ye avdet ediyor. RTE, gittiği Mağrip Ülkeleri’ nde yaşadığı hayal kırıklığını İsrail desteğini yanına alarak gidermek istiyor.

Hiçbir zaman içeriğinin ne olduğu anlaşılamayan ve hattı zatında inanılmayan “çözüm süreci” devletin beyninin arkasındaki mecraya doğru sürükleniyor. Bir taraftan silahlar susun deniliyor, diğer taraftan karakol inşaatları hızlandırılıyor, Kuzey Irak’ a yönelik “keşif” uçuşlarının biri bitip diğeri başlıyor. Devletin Kürt özgürlük hareketine yönelik kadim jargonu bizzat RTE’ nin ağzından yeniden duyuluyor. Kürt özgürlük hareketi sözcülüğünün

halkın bu isyanı konusunda anlaşılamayan, ya da anlaşılan, uzak durup sessiz kalmayı tercih etmesi devletin bu tercihini etkilemiyor.

Askeri vesayete karşı oldukları masahıyla, özellikle liberal kesimi uysallaştırıp yedeğine alan AKP iktidarı, “çeki düzen” verdiği orduyu göreve çağırabileceğinden söz ediyor.

Bütün bu iç içe geçmiş olgular başkaldırının kanlı bir operasyonla ezilmesi için bir temel oluşturuyor. Dünya ve bölgeyle bağlantılı konular MOSSAD başkanı ile masaya yatırılıyor. Direnişi ezmeye yönelik işaret fişeği o gün atılıyor.

Sonuç olarak tekrar söylemek gerekirse, bu kalkışma bir çok noktadan şu şekilde özetlenebilir:

Birincisi; yok sayılanların, “adam olmaz” denenlerin suskunluktan yüksek ateşli eylemlere geçişleriyle kendini gösteren bir nevi niteliksel sıçrama, cesaret devrimi.

İkincisi; sınıflı toplumlarda ve özel olarak kapitalist sistemde gelişmişlik düzeyi ne olursa olsun, burjuva devletin içkin olarak bünyesinde barındırdığı faşist eğilimlerin toplumsal başkaldırıların oluşturduğu turnusol kağıdıyla net bir biçimde açığa çıkması.

Her seferinde, AKP iktidarı ve RTE nin ardından bir avuç tuzu alıp koşmayı iş edinen, sol kapıdan tüyenler ve kasabın bıçağını yalamaya teşne yalakalara ve politik oryantalizmleri ile sömürü çarkını yağlayan liberallere ders olsun.

Üçüncüsü; Devrimci solun kendi gündemiyle ülke gündeminin çakışamaması sorunu. Solun, tekil anlamda, örgüt ve örgütler arası bazda içinde bulunduğu dağınıklık ve güvensizliğin bilinenden daha keskin olduğu. Bu görüntüsüyle ülkenin siyasi gündeminden giderek uzaklaşan bir istikamette ilerlediği, ya da yerinde saydığı.

Dördüncüsü; kasıtlı olarak, ekonomik ve siyasal talepleri yoktur şeklinde tarif edilmenin,

hareketin devrimcilerle bağıını koparma ya da engelleme amacı taşıdığının anlaşılması. Alkol yasağı, kürtaj, okullara mescit yapılması, eğitim, sağlık ve hukuk alanlarındaki iktidar tercihlerinin özünde siyasal ve son çözümlemede ekonomik olduğu gerçeğinin üstünün örtülmek istenmesi. Bütün bunları eyleme destek verir gibi görünen medya guruplarının veya siyasal odakların da yapmasının tekil bir tutum değil, merkezi bir yönlendirme olduğunun netleşmesi. Karşı cephedeki “iyi polis-kötü polis” rolleri oynanırken bu yakadaki etkisinin azımsanmayacak düzeyde olabileceğinin farkında olarak konum alınması.

Evet, alışlagelmiş anlamda bir devrimci durumdan söz etmenin, hattı zatında bunun zamanını tahmin etmenin de olanağı yoktur. Ama çelişkiler derinleşiyor. Gelecek çok karmaşık, çok çatışmalı süreçlere gebe. Görünen o ki; kapışma sert olacak.

Doğru yöne bakan, doğru yapılanmış bir siyasal öznenin yokluğunda bu süreçlerin devrimci müdahalelerden yoksun kalacağı açıktır. Ertelenemeyecek ivedi görev budur. Bununla bağlantılı ve bu ana unsurun bir parçası olarak yakın görev; direnci canlı tutmak, siyasal ve sınıfsal dozu arttırılmış mücadeleyi yaygınlaştırmak ve geniş tabanlı eylem birliklerini hayata geçirmek şeklinde tarif edilmeli, daha da fazlası; kendiliğinden oluşan forumlar önemsenerek çeşitli biçimlerle etkinlikleri yaygınlaştırılmalıdır.

Gün, teorinin öngörüsünün doğrulandığı pratikten öğrenme günüdür.

Taksim’ de ilk ders budur. Ezberlerin aksine, bir artı birin bazen ikiden fazla ettiğini bu pratik er geç öğretecektir.

Ancak, anlamamakta ısrarcı olanlar hem tarihsel sorumluluklarını yerine getirmediği için savunusunu yapma iddiasında oldukları hatta karşı suç işlemiş olacaklar ve hem de geçtikleri yollarda nal bile bulamayacaklardır.

Başkaldırıdan Eylem Birliği Komitelerine

Murat Sağlam

27 Mayıs'ta Taksim Gezi Parkı'nda başlayan eylem, polisin saldırısı ve ardından 1 Mayıs alanının ele geçirilmesiyle bir başkaldırıya dönüştü. Milyonlarca kadın ve erkeğin Taksim alanını zapt etmesiyle başlayan başkaldırı, kısa sürede tüm ülkeye yayıldı. Sokaklarda barikatlar kuruldu. Halk, kadınlı erkekli barikatlarda savaştı, savaşıyor. Alanlara çıkmayanlar, başkaldırıya evlerinde, sokaklarında, ışıkları açıp kapayarak, tencerelere vurarak katıldılar. Başkaldıranlar meydanları zapt edip özgürleştikçe başkaldırıda büyüdü, "Hükümet istifa" sloganıyla yeni bir aşamaya ulaştı.

11 yıllık iktidarı döneminde AKP kendisini en güçlü gördüğü anda, korku duvarını parçalayarak başkaldıran halktan ilk yenilgisini aldı. Mutlak diktatörlük hayalleri kurarken, baş aşağı yuvarlanmaya başladı.

11 yıldır tekellerin karını beşe katlayarak halkın beş kat yoksullaşmasına ve yoksunlaşmasına yol açan Erdoğan ve hükümeti - kendi itirafları- hiç hesapta olmayan başkaldırıyla sersemleştirdi. Sersemleştikçe korkusu büyüdü, büyüyen korkusu ölçüsünde saldırganlaştı. Hükümetin üzerinde tepinip durduğu denge bozuldu. Bozulan denge ile eğikleşen düzlemde AKP hızla dibe doğru kaymaya başladı. Hükümetin eğik düzlemdeki bu kayışını, ne sırtını dayadığı holdingler, ne emperyalist güç odakları, ne burjuva devletin baskı aygıtları, ne de provokasyon ve yalanlarla halkın bilincini bulanıklaştıran medya durduramayacaktır. Onların, kendilerini çapulcu ilan etmeleri başkaldıranlara sempatilerinden değil, başkaldırının giderek, mevcut kapitalist düzeni tümüyle tehdit eder bir hal almasından korkmalarıdır. Korkularını haklı çıkarmak ise en başta devrimcilerin ve sosyalistlerin görev ve sorumluluğudur.

Burjuvazi on yıllardır bir yandan elindeki baskı aygıtını -ordu, polis, mahkeme ve hapishaneler- kullanarak, diğer yandan provokasyon ve yalanlarla gerçekleri ters yüz ederek egemenliğini sürdürdü. Ancak başkaldırı bu iki aygıtı da önemli ölçüde işlevsizleştirdi.

Artık korku duvarını parçalayan kitleleri birer gazı, polis copu, tazyikli su ve polis kurşunu durduramıyor. Deneyimsiz ve örgütsüz milyonlar barikatlar kurarak, biber gazı ve kurşunlara kendi deneyimleriyle önlemler alarak, çatışma alanlarında buldukları her eşyayı savunma ve saldırı aracına dönüştürerek mücadele ediyorlar. Kitlelerin kendi yaratıcılıklarıyla bulduğu bu araçların nitelikleri ne olursa olsun -ister savunma ister saldırı aracı olsunlar- tümüyle meşrudurlar ve tartışılmazlar.

Başkaldıranları kullandıkları bu araçlardan yola çıkarak suçlayanlar ve itidale çağırınlar, başkaldırının düşmanlarıdır.

Yine başkaldıranlar, mücadele içinde birlikte hareket etmeyi, devletin, hükümet üyeleri, bürokratlar, medya ve liberal aydınlar tarafından yürütülen ideolojik bombardımana aldırmadan devrimcilerle, sosyalistlerle yoldalaşıyorlar. Sosyalistlerden öğrendiklerini kendi deneyimlerini katarak zenginleştirip yetkinleştiriyorlar. Eylemleri, kararlılıkları ve yetenekleriyle, sosyalistler için Kaf Dağı'nın arkasında olan devrimi güncel bir mücadeleye dönüştürüyorlar.

Başkaldıranlar, mücadele içinde hükümetin kurduğu tuzakları bir bir aşıyorlar. Başkaldıranları marjinaler, çapulcular, illegal gruplar ve çevreci gruplar olarak bölme, başkaldıranlar içinden yandaşlar çıkarma taktikleri sökmüyor. Başkaldırı ortamında burjuva medyanın gücü artık

saatlerle sınırlıdır. Çünkü kitleler artık gerçekleri gazetelerden, televizyonlardan değil, bizzat kendilerinin içinde yer aldığı mücadeleden öğreniyor. Milyonlar kendi olanaklarıyla, kendi haberleşme ağlarını kuruyor, mücadele içinde burjuva yalan makinası medyayı parçalıyor.

Milyonlar, Başbakanı, bakanı, milletvekili, valisi ve Emniyet müdürleriyle, burjuva politikacıların ve bürokratların sözlerine, vaatlerine güven olmayacağını kendi deneyimleriyle öğreniyor.

Başbakanın sert söylemine karşı Cumhurbaşkanının “yumuşak” söyleminin iktidar içinde bir görev bölümü, başkaldırıcı içten bölme taktiğinin bir uzantısı olduğu, İstanbul valisinin pazar-tesi günü yaptığı “Gezi Parkına saldırılmayacak” açıklaması ve Salı günü sabahın erken saatiyle başlatılan acımasız saldırıyla bir kez daha doğrulanmıştır. Şimdi hükümet yeni bir yalanla “Gezi Parkı için referandum yapılabilir” yalanıyla başkaldırıcıyı boğmaya çalışıyor. Beceremeyecekler çünkü on beş gündür barikat savaşlarında pişen başkaldıranlar, her saldırıyı sineye çeken, her yalana inanan insan olmaktan çoktan çıktılar.

Bütün bunlar burjuvazinin toplum üzerinde kurduğu ideolojik hegemonyanın eski gücünü kaybettiğini gösteriyor. Bu milyonları kendine çeken devrimin ilk kazanımıdır. Artık bundan böyle hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Şimdi bu kazanımı ileriye taşımak yeni kazanımlarla geliştirmek gerekiyor. Başkaldıranlar kendileriyle birlikte ülkenin meydanlarını özgürleştirdiler. Sıra tüm ülkenin özgürleştirilmesindedir. Başlangıçta başkaldırıcıya yön veren “Hükümet istifa” sloganı mücadelenin geldiği bugünkü aşamada “Halk iktidara” sloganıyla tamamlanmadığı müddetçe boşluktur.

Başkaldırının bugünkü durumu, başkaldıranların bilinç ve örgütlülük düzeyi dikkate alındığında “Halk iktidara” sloganının çok uzağında olduğumuz düşünülebilir. Tıpkı bugün içinde bulunduğumuz başkaldırının bundan 15 gün önce çok uzak hatta imkansız görünüyorsa gibi. Ancak dün imkansız gibi görünen bugün bir ger-

çektir.

Hiçbir toplumsal mücadele hedefsiz ilerleyemez. Kendiliğinden bir patlamayla ayağa kalkanlar ne kadar kararlı ve mücadeleciler olursa olsunlar kendine devrimci bir yol bulamayan başkaldırı burjuva seçenekler içinde erimeye mahkumdur. Zira başkaldırı, hükümeti sarssa da burjuvazi hala güçlü ve manevra kabiliyetini korumaktadır.

Dün “inanılmaz” olanı başardık, bugün de inanılmaz görüneni başarabiliriz. Çünkü dünden daha bilinçli ve daha örgütlüyüz. Yeter ki sahip olduğumuz mücadele azmi ve kararlılığını yitirmeden edindiğimiz deneyimle barikatlarda oluşturduğumuz eylem birliğini daha üst düzeyde bir bilinç ve örgütlülükle donatarak mahalle ve sokaklara taşıyabilelim, barikat yoldaşlığını her mahalle ve her sokakta eylem birliği komitelerine dönüştürebilelim.

Mücadele yükseldiği bu aşamada devrimciler ve sosyalistlere daha büyük görev ve sorumluluklar düşüyor. İnanç, kararlılık ve cesaret sınıf mücadelesinin olmazsa olmazlarındandır. Bunlar olmadan devrim yolunda bir adım yol bile alınamaz. Ancak net bir devrimci hedefiniz ve sizi bu hedefe adım adım taşıyacak bir eylem planınız yoksa, başkaldırının açığa çıkardığı devrimci enerjinin boşa gitmesi önlenemez. Devrimcilerin görevi olasılık hesapları yapmak değildir. Olması gerekeni ikircimsiz bir biçimde işçilerin, emekçilerin önüne koymak ve bunun gerçekleşmesi için yoğun bir ajitasyon propaganda ve örgütlenme faaliyetine girişmektir. “Bunu yapabilir miyiz?”, “buna gücümüz var mı?” v.b. sorular artık geride kalmıştır. “Buz kırılmış, yol açılmıştır.” Gerisi büyük ölçüde bu devrimci hazırlık günlerinde girişilecek devrimci çabanın yoğunluğu ve etkinliğine, halkla barikatlarda kurulan bağların geliştirilmesine, başkaldırının daha yüksek bir bilinç ve örgütlülükle donatılmasına bağlıdır.

İşçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler barikatlarda başkaldırının kahramanca örneklerini sergilediniz. Şimdi bu örnekleri bilinç ve örgütlerle birleştirmenin, barikat yoldaşlığını eylem birliği komiteleriyle tüm ülkeye yaymanın zamanıdır.

DAYANIŞMA ÇAĞRISI!

Başkaldırıda gayet “orantılı” Güç dengesi

Devlet

- 400 999 kasklı, coplu, silahlı polis +Jandarma
- Yüzbinlerce adet değişik marka gaz mermisi
- Tonlarca kimyasal su
- Plastik mermi
- Gerçek mermi
- Her boydan “uzman” faşist bir grup
- Medya - yalan ve provokasyon
- Korku ve paniğin tetiklediği saldırganlık ve iç savaş hazırlığı
- Öldürmeye gönderilirken ölen bir polis

Başkaldıranlar

- Milyonlarca kadın-erkek, genç-yaşlı emekçi; korkak, cesur, câhil, hakîm ve çocuk”
- Baret, gaz maskesi, deniz gözlüğü
- Eldiven, limon, talcid, su bidonu
- Taş, sapan, slogan
- İhtiyaçtan doğan zekâ patlaması,yaratıcılık, sanat ve mizah
- Mücadele, dayanışma, cesaret
- Üç ölümsüz ölü, 60’ı ağır 7832 yaralı
- Binlerce tutuklu...

Başkaldıranlar,

Başta SDP(Sosyalist Demokrasi Partisi), ESP (Ezilenlerin Sosyalist Partisi), Kaldıraç ve Çarşı olmak üzere tüm tutuklularla dayanışmaya...

Dünyanın dört bir yanındaki emekçi kardeşlerimizi direnişimize olan desteklerini sürdürmeye ve Türkiye’ye gaz satışını engellemeye çağırıyoruz!

BÜTÜN TUTUKLULAR SERBEST

BIRAKILSIN!

SDP - MYK üyesi Ulaş Bayraktar (Tutuklu)

BAŞKALDIRI NOTLARI

Kıvılcımı Ateşe Çevirmek

İsmail Dokumacı

Taksiminde başlayan ve tüm Türkiye'ye yayılan halk direnişleri bir şeyi net bir şekilde gösterdi. Bu işin böyle gitme-yeceğini, Türkiye'de her an patlamaya hazır bir halk hareketinin var olduğunu. Fakat devrimci ve sosyalist hareketin dağınık ve güçsüz oluşu, bu hareketliliği bir devrimci olanağa çevirecek örgütlülüğün olmayışı en temel eksiklikleri gün yüzüne çıkardı. Taksiminde başlayan ve tüm ülkeye yayılan başkaldırı aslında devrimcilerin ve komünistlerin, işçi sınıfı ve yığınların içinde ne kadar örgütsüz olduklarını gösterdi. Bugünden sonra eksiklerimizi ve zaafılarımızı görme ve üzerine gitme refleksini becerebilmeliyiz. Toplumda yayılan devrimin zorluğu düşüncesi aslında bu direnişlerle bir nevi parçandı. Önemli olan bundan sonraki süreçleri doğru okuyup gerekli hazırlığı önümüze koymaktır.

Evet Recep Tayyip ne kadar birkaç çapulcu dese de, korku gözlerinden okunuyordu. Saldırganlığı korkusundandır. Bu bir halk direnişidir, tüm ülkede milyonları sokağa dökmüştür, en küçük ilçelerde bile binlerce insan sokaklardadır. Kendiliğinden gelişen, yılların birikimi olan bu öfke patlaması halka örgütlü bir süreçle bu gidişatın tersine çevrileceği fikrini aşılmuştur. Sosyalist devrimci örgütlerin zayıflığından yararlanarak burjuvazi en kötü koşulda ayaklanmayı denetim altına almak için "ulusalcılığı" adres göstermektedir. İşte bir örnek: Manisa'nın Turgutlu ilçesinde 5 bine yakın insan sokağa dökülüyor, bir o kadarı evlerinden destek veriyor, birkaç kişilik komünist

bir ekiple bu yürüyüşe önderlik edebiliyorsun.

Onbinler yaşam alanlarına saldıran kapitalizme karşı ekolojik direniş adı altında kolaylıkla bir araya gelebiliyorlar. Zaten ekoloji hareketlerini komünist ve devrimcilerin örgütlenmesi gereken ve bu mücadele odaklarını işçi sınıfının eylemlilikleriyle bütünleştireceği bir mücadele alanı olarak görmeli ve mücadele "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" şiarına eklemelidir. Yine buna benzer madenci işçi yatağı olan Manisa Soma ilçesinde Vestel gurubunun Gördes'te Nikel çalışmasında kullanılacak olan "cehennem kazanı" denilen dev kazanın geçişi sırasında yüzlerce insan gece sabahlara kadar bedenleriyle barikat kurarak, kazanın geçişine izin vermiyor. Her Taksim Her Yer Direniş şiarıyla ortaklaştırabiliyorlar. Halkın büyük çoğunluğu yaşam alanlarına yönelik tehdite karşı ekoloji direnişleriyle kendi yaşamlarına müdahaleyi bütünleştirebiliyor ve dışa vurumu olarak direnişe yönlenebiliyor. Biz devrimci komünistlere, düşen görev işçi sınıfının yaşam alanlarını tehdit eden can alıcı sorunları tespit ederek işçi sınıfını direnişin odak noktasına taşıyabilmektir. Tüm bu örgütlenmeleri Ekoloji, Kadın, Gençlik, Ulusal Sorun, hepsini bir bütün içerisinde sınıf hareketinin bileşkesi konumuna taşımaktır. Burjuvazi Taksim direnişini istediği kadar bitirmeye çalışsın, daha güçlü yeni Taksimlere gebedir ülkemiz. Bize düşen görev, örgütlü bir süreci önümüze koyabilmek, doğru örgütlenme mevzilerini yakalayabilmek ve bunları devrimci bir potada birleştirmektir.

Haziran Ayaklanması ve İslami Kesim*

Osman Tiftikçi

Haziran 2013 ayaklanmasının iç politikada çok önemli sonuçları olacağı aşîkar ve bu konuda neredeyse herkes hemfikir. Buna ek olarak bu ayaklanmanın İslam dünyasında da önemli sonuçlar doğurması beklenmelidir. Çünkü bu ayaklanma İslam dünyasına yönelik bir projeye de büyük darbe vurdu. Türkiye’de AKP, Tunus ve Mısır’da benzeri yönetimlerin başa getirilmesiyle devam ettirilen emperyalist “ılımlı İslam” projesi fena halde, laik ve sol bir duvara tosladı.

Emperyalizm 1979 yılından itibaren İslam dinini kullanmada bazı değişikliklere gitti. O zamana kadar din genelde iktidarda bulunan işbirlikçi, gerici iktidarlara birlikte, devletler düzeyindeki örgütlenmelerle, Sovyetlere, iç muhalefete ve antiemperyalist hareketlere karşı kullanılıyordu. 1962’de kurulan Rabîta, daha sonra kurulan İslam Konferansı bu tür örgütlerdi. 1979’da Yeşil Kuşak diye bilinen proje gündeme geldi. Bu tarihten sonra emperyalizm, doğrudan dindar örgütler kurmaya, bunları silahlandırıp savaştırmaya başladı. Siyasi iktidarlar ve devlet zoru, kullanılarak toplumsal yapı dindarlaştırılmaya çalışıldı. Proje Pakistan’da 1979 Ziya Ül Hak darbesiyle, Türkiye’de 12 Eylül’le, Mısır’da Hüsnü Mübarek’le uygulamaya konuldu. Afganistan ilk hedefti. Sovyet Cumhuriyetleri de çalışma alanıydı.

Doğu Bloğunun yıkılmasıyla birlikte bu proje daha da hız kazandı. Bütün İslam ülkelerinde dindar bir hava esti. Geri çekilen sosyalist ideolojinin ve hareketin yerini din doldurdu. Arap Baharı diye bilinen halk ayaklanmaları, her ne kadar işbirlikçi dindar iktidarlara başa getirdiyse de, bu projede önemli yarıklar da oluşturdular. Arap ve İslam dünyası İslami muhalefetin yanı sıra, sol muhalefetle de tekrar karşılaştı. Türkiye’de devam etmekte olan harekette örgütlü hiçbir dini kesim, bir iki

küçük grup hariç yer almıyor.

Her ülkenin koşulları değişiktir. Bu nedenle toplumsal muhalefet ve devrim her ülkenin somut koşullarına göre, değişik biçimler alacaktır. Türkiye’yi genel olarak Arap dünyasından ayıran en önemli farklardan biri, Türkiye’de şimdiye kadar rejime ve emperyalizme karşı açıktan cephe alıp mücadele vermiş bir dini hareketin olmayışıdır. Örneğin Mısır’daki Müslüman Kardeşler türü bir yapı Türkiye’de çıkmamıştır. Türkiye’de emperyalizme, faşizme karşı mücadele vermenin, ağır bedeller ödemenin onuru sadece devrimcilere, komünistlere aittir. Bu anlamda Haziran ayaklanması, onlarca yıldır baskı altında, zulüm altında tutulan sol değerlerin patlamasıdır.

Ülkeler arasındaki bütün farklara rağmen, gene de şunu söyleyebiliriz:

Bundan sonra sadece Türkiye’de değil, diğer İslam ülkelerinde de ne dindar hareket, ne de demokratik, laik hareket eskisi gibi olmayacaktır. Örneğin artık Mursi’nin ve Tunus AKP’sinin, Libya’daki katillerin işi çok daha zordur. Türkiye solunun Arap ve İslam ülkelerinin muhalefetiyle kuracağı bağlar, karşılıklı deney aktarımı ve dayanışma, gelecek için önemli rol oynayacaktır.

Halk Hareketi ve İslami kesimin Tavrıları

Türkiye’de var olan İslami anlayışlar, bu ayaklanma karşısında kendi sınıfsal konumlarına uygun ve birbirinden farklı tavırlar aldılar. Bu kesimlerin tavırları arasındaki farklar, mücadelenin daha da güçlenebilmesi için bilince çıkartılmalı ve uygun politikalar üretilmelidir. Şu an dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta; hareketin AKP’ye oy veren emekçi, yoksul yığınları yeterince mücadeleye çekememiş olmasıdır. Bunu bilen RTE bu kitleyi kendi arkasında kemikleştirmek için, yalan dahil, her yola başvurmaktadır.

Türkiye’de İslami kesim en genel hatlarıyla üç bölüme ayrılabilir:

Devlet Dindarlığı: Devletin resmi dinidir. Diyanet İşleri Başkanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı bu işle görevlidir. Mahkemeleri, yasaları, polisi, savcılarını saymaya gerek yok. Resmi devlet dini emperyalizmle birlikte belirlenir. F. Gülen emperyalizme bağımlı resmi dinin temsilcisi ve sözcüsüdür.

Cemaatler: Bunlar tek parti döneminin yasaklarına karşı oluşmuş örgütlenmelerdi. Nurcular, Süleymancılar, Işıkçılar ve İskenderpaşa en önde gelenleriydi. Esnaf kesiminin tepkilerini dini biçimlerde dile getiren, işbirlikçi hareketlerdi bunlar. 28 Şubat ve sonrasındaki AKP süreciyle asimile edildiler. Cemaatler 1990’ların ikinci yarısından itibaren esnaftan çıkıp, holdinglere dönüştüler ve MÜSİAD, ASKON gibi işveren kuruluşları oluşturdular. Bunlar TOBB ve TESK içinde de eskiden beri etkin bir güçtüler.

Tevhidi Hareket: Hem devlet dindarlığına hem de Cemaatlere muhalif olan, dini yoksullar açısından yorumlamaya çalışan eğilimlerdir.

Türkiye’deki bu üç farklı İslami anlayışın ayaklanmaya karşı tavırlarına gelince:

Amerika’nın ve işbirlikçi sermayenin İslami anlayışının temsilcisi olan Gülen örgütlenmesi, sureti haktan görünmeye çalıştı. Tayyip’e ve AKP’ye suya sabuna dokunmayan eleştiriler yöneltti. Hatta düzene hiçbir zararı olmayan önerilerle Alevilerin, liberallerin gönlünü almaya çalıştı. Gülen, yeni neslin restorasyona tabii tutulması, beyinlerinin elden geçirilmesi gerektiğini söylüyordu. Bu arada Hüseyin Gülerce bazı yazılarında açıkça RTE’ye sahip çıktı. Özetle Gülen, sahibinin sesine göre tavır aldı.

Gülen dindarlığı kesin olarak karşımıza almamız gereken, prim verilmemesi gereken bir anlayıştır.

Cemaatlerin tavırlarına gelince. Cemaatler ve Cemaatlerin örgütlü olduğu patron kuruluşları, AKP etrafında sımsıkı kenetlendiler. Çünkü AKP’nin ve RTE’nin gitmesiyle kaybedecek çok şeyleri vardı. Nurcular, Süleymancılar, İskenderpaşa, Işıkçılar, İsmailağa, Erenköy, Menzil gibi ce-

maatler AKP’nin yanındaydı. Halbuki bunların bir çoğu AKP kurulduğunda tavır almışlardı. Özellikle Erbakancılar ve İskenderpaşa AKP’ye çok tepkiliydi ve kendi içlerinden çıkan RTE ve ekibini hain olarak görüyordu. Erbakan kendine mesafeli duran MÜSİAD’a karşı ASKON’u (Anadolu Aslanları İşadamları Derneği) kurmuştu.

ASKON RTE’yi desteklemek için gazetelere tam sayfa ilan verdi. Eski cemaatlerden arta kalanlar ve holdingleşmiş cemaat sermayesi, Gülen-AKP çelişkisinde de AKP’nin yanında oldu. Halk ayaklanmasından önce Gülen örgütü ile AKP ve ardındakiler kanlı bıçaklı bir durumdaydılar.

Bugün RTE’yi, geçmişteki Erbakan’a göre bu kadar direngen yapan, bu İslami sermayenin desteği ve kışkırtmasıdır. MÜSİAD, ASKON, TOBB, TESK, TZOB gibi işveren kuruluşları, Türk-İş, Hak-İş, Memursen yönetimleri AKP’yi desteklediler.

Bu saydığımız dindar ittifak, hem kendi içinde önemli çelişkilere sahiptir, hem de bağımlı ve muhtaç olduğu emperyalizmin ve yerli işbirlikçi sermayenin dayatmalarına karşı koyabilecek kadar güçlü değildir. Önümüzdeki süreçte bu ittifakın gevşemesi beklenmelidir. Devrimci, demokratik güçler, bu ittifak içindeki çelişkileri derinleştirici politikalar üretmek zorundadırlar.

İslami kesim içinde bir diğer anlayış, günümüzde “Antikapitalist Müslümanlar” ve “Devrimci Müslümanlar” gibi küçük gruplarda ifadesini bulan, dini yoksullardan yana yorumlayan Tevhidi anlayıştır. Bu anlayış AKP ve RTE’nin yalanlarını boşa çıkarmada, Gezi Parkındaki varlığıyla büyük bir iş görmüştür. Bu anlayış devletin ve Cemaatlerin saldırılarına karşı yalnız bırakılmamalıdır.

Özetle dindar harekete, İslami anlayışlara yaklaşımında Atatürkçü, toptancı önyargılardan kurtulmak, bu kesimi daha yakından tanımak ve yeni yöntemler geliştirmek zorundayız.

(1)<http://www.fgulen.com/tr/turk->

(2)Örnek için bkz. <http://www.zaman.com.tr/huseyin-gulerce/>

* Bu yazı Red Dergisinde de yayınlandı

Nefes Darlığına Birebir

Deniz Aliş

Kaç kere nefes aldın hayatında? . Kaç yaşındasın diye de sormuyorum sana , Kaç kere nefes aldın hayatında ? . işte yaşlı bir amcanın sözleri kulaklarımızdaydı “55 yaşındayım ve 7 gündür yaşıyorum”, böyle güzeldi GEZİ 7. gününde ve devamında. Bir suçlu arandı ya hep , vardı aslında suçlu o ağaçlarda yuva yapmış ara sıra üstümüze nasibimizi gönderen o KARGALAR, ah o kargalar yok mu ! Bütün suçlu onları gösterebilirim. Çünkü çok güzellerdi. Karga güzel gelir miydi insana .Gelirdi . O parkta çirkin güzel, yaşlı genç ayrımı yoktu, O parkta kadın erkek ayrımı yoktu o parkta her şey eşitti, her şey canlıydı ve yaşamayı hak ediyordu. Meğer Beşiktaşlısı, Galatasaraylısı, Fenerbahçelisi, Karşıyakalısı, Göztepelisi dostmuş, meğer insanlar arasında dil, din, ırk ayrımı yokmuş herkes eşitmiş, Meğer bizler aslında güzel İNSANLARMIŞIZ ...

Gezide her şey çok güzeldi, ve güzellikler gün ve gün daha da çok artıyordu. Gezide neye ihtiyacınız var ise SADECE BAĞIRMANIZ yeterdi. Anında ona sahip oluyordunuz. Karnınız mı aç ? YEMEĞİ OLAN VAR MI ? yemek yanınızda . ama öyle bir yemek ki , dünyanın en güzel yemeği, 4 ‘e bölünmüş bir simit’i paylaşmanın güzelliği. Doktora mı ihtiyacınız var ? BAĞIRIN yeter. Yüreği kocaman doktor adayları- tıp öğrencileri yanınızda . Ama öyle bir bağırın ki kuşları rahatsız etmeyin uyurken. İşte öyle de bağırıyordu herkes, kuşları ağaçları uyurken rahatsız etmeden, Her sabah herkes gönüllü bir şekilde ve belki de dünyanın en güzel zincir halkasıyla çöpleri topladı. Yerleri süpürdü. Ve bu gençlerin aile-

leri, komşuları, komşularının komşuları ertesi gün daha da çok yemek ve giyecek getirirdi.

Bütün büyüklerin çocukları ile gurur duyduğu bir parktı orası. Orada çocukları vardı ve hiç biri korkmuyordu . Çünkü o GENÇLER ; bütün dünyaya İNSANCA YAŞAMIN- DAYANIŞMANIN - BİRLİK VE BERABERLİĞİN - MÜCADELENİN güzelliğini göstermişti. İnsan BİBER GAZINI doyasıya içine çekebilir miydi ? Bu öyle bir biber gazıydı ki insana nefes aldığını, yaşadığını hissettiriyordu. Kimse düşman değildi. Bize düşmanca davranmaya koşullandırılan polis bile düşman değildi. Rüzgarın etkisiyle bir çatından uçan parçalarla AKM önünde duran polisler yaraladığında bile yardıma yine bu gençler koştu. Ondandır ki uğradıkları saldırıya rağmen elleri taş atmaya gönülsüzce uzanıyordu. Amaç özgürlüktü Gezide. Amaç İnsanın insanca yaşamasıydı. Ama bu amaçlar dile getirilirken Abdullah Cömert’i, Mehmet Ayvalıtaş’ı, Ethem Sarısülük ‘ü kaybetmiştik. O çocukların tek suçu, Gezi’ci olmaları, yani özgürlüğe el uzatmalarıydı.

Gezi olayları tarihin mizah kalbiydi.. İlk günler kendilerini arayan annelerine ‘ARKADAYIZ BİZ ANNE , merak etme’ diyen gençler son günlerde ANNELERİNİ yanlarında gördüler. ‘ Merak etme oğlum biz de yanınızdayız ‘ dendi gençlere. O gençlerin çoğu apolitikti, siyasi bir davaları yoktu, istedikleri tek şey özgürlüğüme dokunma , karışma ne giyeceğime, nasıl yürüyeceğime, nasıl konuşacağıma, kaç çocuk doğuracağıma, nasıl nefes alacağıma karışma , ben bir insanım beni insan gibi gör ve beni insanca yaşamım içinde özgür

bırak. ÇIĞLIK BUYDU. İstek buydu. ‘Ağaçlarım dokunma’ydi.

Polislerin Gezi olaylarının başlaması ile nasıl olsa rahat dağıtırız birkaç biber gazı ile diye düşündüklerine eminim .Ama her atılan biber gazında halk sanki 10 misli artıyordu. Ve gün geldi Memleketin her yerinde yankılandı. Memleket DİRENDİ. Ne güzel de yakışıyordu memleketime kızmak.

Gezinin ilk günlerinde polis müdahalesi ile sığındığımız Hilton Otel ‘in çalışanlarına zarar gelmemesi için oteli boşalttık. Ve bu iş burada bitti mi acaba derken , caddeye tekrar çıktığımızda karşımızda daha da kalabalık bir halkı görünce, “Bu daha başlangıç” diye bağırıldı. Ve Gezi’ ye halk girdi. Ve yeni bir kasaba kuruldu orada, Hayatım boyunca bir örneğine rastlamadığım bir dostluk ve sevgi vardı. Şarkılar söyleniyordu. Yârin yanağından başka her şey paylaşılıyordu. Herkes herkese yardım ediyordu. Mükemmel bir görüntüydü. Hani derler ya, ÖMRÜNÜN SONUNA KADAR YAŞAMAK İSTEDİĞİN YER NERESİ ? diye sorsalar, cevap çok basitti: GEZİ PARK.

O gün Gezi Park boşaltıldığı zaman çadırların içinde bir sürü eşyalar vardı ama hiç biri önemli değildi. O gün gezi park polis müdahalesi ile boşaltıldığı zaman bizlerden dostluğu, dayanışmayı, birlik beraberliği, insanca yaşamın o güzelliğini çalmışlardı. Onları bizlerden aldılar.

Siz hiç Dünyanın en güzel kasabasını görmüş müydünüz? Ben gördüm, adı GEZİ PARK’tı . Orası özgürlük diyarıydı. Uğrunda can verilen yerdi. O canların ruhları ağaçlara girmişti, O ağaçlar kuşlara ses vermişti, O kuşlar bizlere güç vermişti. Yediğimiz gazlardan belki kanser olacağız, bilmiyorum. Yediğimiz plastik mermilerden her yerimiz halen ağrıyor ama hayatımızın en güzel 22 günüydü.

Gezi Parkı Direnişi’nden Gençliğin Özgürlük İsyanına

Gençler oturuyor, okuyor, müzik yapıyor ve bunları yaparken bir muhalif duruş sergiliyor. Siyasal iktidara karşı sergiledikleri muhalif duruşa destek olabildiğince büyüyor. Büyüdükçe siyasal iktidar pozisyon alma telaşına kapılıyor. İşte tam da burada, kimsenin beklemediği şekilde tüm yurttaki isyan başlayınca panikleyip siyasal iktidarın kolluk kuvvetleri acımasızca saldırmaya başladı. Saldırıları sırasında gençlikten beklenmedik bir refleksle direniş yükseldi. Gençliğin direnç ve kararlılığı karşısında siyasal iktidar ne oluyoruz, ne olacağız psikozuna kapılarak Adnan Menderes’ten bahsetmeye, yani bizim sonumuz da bu mu olacak mantığıyla saldırıların dozunu arttırıp askeri kuvvetlere sarılmaya başladı. 20 günlük süreçte ideolojik hiçbir birlikteliği olmayan, ortak sınıfsal karakteri bulunmayan bu hareket işçi sınıfı ve devrimci hareket açısından tam bir deneyim birikimidir. Şüphesiz burjuvazi de bundan dersler çıkaracaktır.

Siyasal iktidar şunu gördü ki; pratik olarak yığınlar sadece direniş değil, savaşılmaya başladıklarında karşılarında TOMA, akrep, panzer, gaz bombaları gibi mühimmatlar yeterli olmayacaktır. İşte tam da bu noktada sosyalistlere düşen görev; bu ayaklanan, direnen gençliğe ve henüz ayağa kalkmayı becerememiş işçi sınıfına sınıf bilincini verebilmek, kurtuluşun devrim ve sosyalizmde olduğunu tüm benliğimize kazıyabilmektir.

Ötekileştirilenlerin Gözünden Taksim Gezi Parkı Direnişi

—Çiçek Doğan

Ülkemizde Taksim Gezi Parkı eylemleriyle önce İstanbul’da başlayan ve daha sonra diğer şehirlere de yayılan coşkulu bir süreç yaşanıyor. 27 Mayıs’ta, Topçu Kışlası görünümlü AVM ve diğer rant sağlayıcı birimlerin inşası için Gezi Parkını yok etme çalışmaları başladı. Bu eylemi kınamak ve tepkilerini göstermek amacıyla bir grup insan parka geldiler. Çadırlarını kurdular. Tamamen barışçıl bir biçimde başlayan bu eylem, 30 Mayıs Perşembe sabahı 05:00’de polisin gaz bombalı saldırısı ve eylemcilerin çadırlarının yakılmasıyla sonuçlandı. Polisin bu acımasız saldırısı, başbakanın tavizsiz tutumu ve hakaretleri sonucu, yeni hak talepleriyle birlikte nitelik değiştirdi ve ülkemizin tarihine geçecek bir direnişe dönüştü. Başta Ankara ve İzmir olmak üzere tüm Türkiye’ye dalga dalga yayıldı.

12 Eylül 1980 darbesi sonrasında, korkutulmuş, susturulmuş, depolitize edilmiş insanların meydanlara akın ettiği, taraf olduğu ve hatta canlarını verdiği bu direniş, uzun süre konuşulacak ve hatta ileride tarih kitaplarında da okutulacaktır. Bu toplumsal direnişi doğru değerlendirmemiz, daha sonraki gelişmelere dahil olmamız ve yön vermemiz bakımından çok önemlidir.

Mevlana Mesnevi’de şöyle bir öykü anlatır: “Bir karga ile bir leyleğin beraber uçtuğunu, beraber yemlendiğini gördüm. Şaşırdım kaldım. Derken aralarındaki birlik nedir onu bulayım diye hallerine dikkat ettim. Şaşkın bir halde yaklaştım. Ve baktım gördüm ki ikisi de

topalmış... Günümüze ne kadar da uyan bir öykü değil mi? Olaylar sırasında İstanbul’da çekilmiş bir fotoğraf var, anımsarsınız: BDP bayrağı taşıyan bir genç, Türk bayrağı taşıyan bir genç kızın elinden tutmuş, polis saldırısından kaçıyorlar ve hemen yanlarında kurt işareti yapan bir adam var. Ne kadar da ezber bozan bir durum! İşte bizler bu durumu iyi anlamalı ve değerlendirmeliyiz.

Roboski ile başlayan, kürtaj ve alkol yasaları ile devam eden, Reyhanlı ile tırmanan süreçte pek çok insan ötekileştirilmiştir. Kürt, alevi, kadın, eşcinsel, ulusalcı vb. gibi kimlikleri nedeniyle ötekileştirilen bu insanların çılgınlığını duymak ve söylediklerini anlamak gereklidir. Dolayısıyla kimlik sorunu ve ötekileştirilenlerin durumu yaşamsal önem taşımaktadır.

Öyleyse bu soruna biraz daha yakından bakmakta yarar var.

TDK’nın Türkçe sözlüğünde “kimlik”: “Toplumsal bir varlık olarak insana özgü olan belirti, nitelik ve özelliklerle, birinin bir kimse olmasını sağlayan şartların bütünü” olarak tanımlanıyor. Bu tanımdan da anlaşılacağı üzere kimisi doğuştan, kimisi de sonradan edinilmiş kimliklerimiz var. Cinsiyetimiz doğuştan gelen ve politik kimliğimiz de sonradan edindiğimiz kimliklere örnek olarak verilebilir. Her insanın kendini ifade ettiği, diğer insanlarla anlaşmasına ya da onlardan ayrılmasına neden olan baskın bir kimliği mutlaka vardır. Kimi insan için cinsel kimliği, etnik ya da dinsel kimliği kimisi

için politik kimliği kendini ifade etmesinde belirleyici olabilir.

Kimliğin, modern kapitalist toplumlarda, değişen üretim biçimleri ve ilişkilerine bağlı olarak ortaya çıkan, yeni hak ve taleplerin dile getirilmesiyle düşünce yaşamına girmiş bir kavram olduğunu düşünmekle birlikte, tarihte benzer mücadelelerin olduğunu da biliyoruz. Örneğin milliyet kimliği, Fransız devrimi sonrasında ortaya çıkmış, uluslaşma sürecini başlatmış en önemli kimlik taleplerinden biridir. Daha eski çağlarda da benzer kimlik taleplerine vurgu yapılabilir.

Günümüzde kimlik kavramıyla anlatılmak istenen, bireyin kendisini var ettiğini düşündüğü; görüş, görünüş, kültürel özellikler ve tercihleriyle başkaları tarafından da kabul görmesi talebidir. Bu kabul talebi o kadar ileri vardiırılabilir ki karşılıksız kaldığında birey veya kitleler yaşamlarını tehlikeye atabilecek eylemlere bile kalkışabilirler. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Din ve milliyet savaşları, daha yakın tarihteki feminist mücadele örnek olarak verilebilir.

Şimdi de kısaca “öteki” ve “ötekileştirme” tanımlarına bakalım. Öteki kısaca “bizden olmayan, başkası” olarak tanımlanabilir. “Ötekileştirme” ise bizden olmayanı dışlama, hor görme, onu yok sayma ve hatta yok etmeye çalışma eylemidir.

Ülkemizin tarihinde ötekileşen ve kimlik savaşı veren çok değişik kitleler vardır. Ancak bu yazımda, Gezi Parkı direnişi çerçevesinden kimlik sorunlarına değinmek istediğimden, doğal olarak tüm kimlikleri değil, Mevla'nın öyküsünde belirttiği karga ve leylek gibi el ele tutuşan, baskı ve zulüm karşısında farklılıklarını unutup birlik olanlardan söz etmenin yerinde olacağını düşünüyorum. Bu yüzden de Alevi, laik, ulusalcı-milliyetçi ve Kürt kimlikleri üzerinde duracağım.

Alevilerin kimlik talepleri çok eskiden beri süregelmektedir. Bu kesimin “mum söndü” yaptıkları uydurması bilinçli olarak ortaya

atılmış, böylece Alevilik neredeyse namussuzlukla özdeş kılınmıştır. 19-26 Aralık 1978'te Kahramanmaraş'ta kışkırtıcıların da işe karışması ile büyüyen olaylarda 150 Alevi öldürülmüş, 300 ev ve iş yeri yakılıp yıkılmıştır. Çorum'da 1980 yılının Mayıs-Haziran aylarında yaşanan olaylarda yine çoğu Alevi 57 kişi öldürülmüş, yüzlerce kişi de yaralanmıştır.

Bu kesimin bütün dinsel talepleri Müslüman oldukları ve dolayısıyla İslamın gereklerine göre yaşamaları söylenerek karşılıksız bırakılmaktadır. Aleviler'in cemevi talepleri cami gösterilerek, üstelik de mahkeme ve idari kararlarla yok sayılabiliyor ve dinlerini nasıl yaşayacakları, ibadet biçimleri ve mekanları bile başkalarının tanımlarına göre belirleniyor.

Bu kesimin çok uzun yıllardır süren kimlik mücadelesi tanınmadığı gibi yapılacak 3. Boğaz Köprüsü'ne alevi katliamı yapan Yavuz Sultan Selim adının konması da bardağı taşıran son damla oldu.

Günümüzdeki en önemli ve belki de en yeni kimliklerden birinin “laiklik” kimliği olduğunu düşünüyorum. Laiklik artık sadece sözlük anlamı olan din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması olarak değil, kültürel bir öge- yani bir toplumun tarihini, gelenek-göreneklerini, dilini, dinini vb. oluşturan bütün öğelerin bir araya gelmesiyle ortaya çıkan araçların bütünü- . bir yaşam biçimi olarak algılanıyor. 1980'den sonra din kimliği semirtilmiş, kamusallaştırılmış ve hatta ekonomik krizlerin çözüm yolunun İslam'da olduğu bile söylenmiştir. Dolayısıyla buna tepki duyan ve sürdürdükleri yaşam biçimini kaybedeceklerinden korkan önemli bir kesim bulunmaktadır. Bu kesimin yaşam biçimlerine yapılan müdahaleye ve otoriterliğe karşı çıkmaları kadar doğal bir şey yoktur. Bu müdahalelere çeşitli örnekler verilebilir. Kürtaj ve sezeryan konusundaki yasal düzenlemelerle kadın bedeni neredeyse kamusal mülkiyet haline getirilmiş ve kadınlar kendi bedenleri üzerinde söz söyleyemez hale gelmişlerdir. Bu konuda o kadar ileri gidilmiştir ki, tecavüze uğrayıp ha-

mile kalan kadınlar için “ kürtaj olacaklarına ölsünler” bile denmiştir. Bu yüzden meydanlardaki insanların yarısının kadın olmasına şaşmamak gereklidir. Sigara ile başlayıp, alkolle devam eden yasaklar; başbakanın 3 de yetmez 5 çocuk söylemiyle neredeyse insanların yatak odalarına kadar giren buyurgan, “her şeyi en iyi ben bilirim, ben ne dersem o!” söylemi; “dindar gençlik” istediklerini özellikle vurgulaması, 4+4+4 ile de bunu yaşama geçirmek için adım atmaları, bu kesimde ve özellikle gençler arasında çok tepki çekmiştir.

Ulusalci ya da milliyetçi kimlikleri burada birbirinden ayırmıyorum. Birinin belirleyici ögesi laiklik diğeri din olmasına rağmen ulusalcılar ve milliyetçilerin bu direniş sırasında aynı saflarda olmalarına şaşmamak gerekir. Ankara Kızılay meydanında İP ve ADD bayrakları çokça vardı. MHP bayrağına rastlamadım ama örneğin 1 Haziran cumartesi günü 20-30 kişilik bir grubun kurt işareti yaparak polis barikatına yürüdüklerini ve gaz bombasıyla dağıtıldıklarını gördüm. 5 Haziran günü gene Ankara’da çoğu ortaokul ve lise öğrencisi olan 500-600 kişilik bir öğrenci grubunun Türk bayraklarıyla, “ Faşizme karşı omuz omuza” ve “Mustafa Kemal’in askerleriyiz” sloganları atarak yürümeleri de bence üzerinde durulması gereken eylemlerdir. Bu kesimin sürmekte olan barış sürecine duydukları tepki, ülkenin bölüneceği yönündeki kaygı ve korkularıyla birleşmiştir. Bu süreç AKP’nin bir oyunu olarak değerlendirmekte ve “AKP’ye karşı olanların barış sürecine de karşı olmaları” gerektiğini söylenmektedir.

Meydanlarda az da olsa Kürt kimliği ile bulunanlar da vardı. Demokratik hak talepleri herkes gibi onlar için de geçerliydi. Ancak özellikle Güneydoğu’daki Kürt kentlerinde insanlar örgütsel kararlara uyarak kitlesel olarak meydanlara çıkmadılar. Bunun temel nedeni sürmekte olan barış sürecine zarar geleceğinin düşünülmesiydi. Bu süreci başlatan AKP hükümetiydi ve meydanlarda, yukarıda da değindi-

ğim gibi ulusalcılar ve milliyetçiler tarafından AKP karşıtlığı = Barış karşıtlığı olarak algılanmaktaydı.

Bütün bunlara ek olarak meydanlarda “sosyalist” kimliğimizle, her zaman olduğu gibi ezilenlerin, hor görülenlerin yanında bulunan bizler vardık. Bizler de bu karışık topluluğa geçmişimizden gelen bilgi ve deneyimleri aktarmak ve onlarla birlikte mücadele etmek üzere oradaydık.

“Faşizme karşı omuz omuza” ve “Mustafa Kemal’in askerleriyiz” sloganlarının, “ Mülk Allah’ındır” pankartlarıyla birbirine karıştığı ancak hep bir ağızdan, canla başla “Hükümet istifa” diye bağırıldığı bir direniş öyküsü yazılıyor. Bu direnişin asıl kahramanlarının gençler olduğunu unutmamak gerekli.

1980 öncesini ve sonrasını yaşamış bugünün eskileri, devletin hangi katliamları kışkırttığını, faili meçhul cinayetler işlettiğini, çok uzun süren gözaltı sürelerini, kaybettirmeleri, işkenceleri kısacası devletin şiddet geçmişini çok iyi biliyorlar. Bizim beklentilerimizi ve gelecek umutlarımızı da geçmiş deneyimlerimiz belirliyor.

“Y kuşağı” ya da “Çoktan seçmeli” kuşağı olarak adlandırılan ve apolitik oldukları düşünülen gençlerimiz ise daha önce hiç meydanlara çıkmamış, polise direnmemiş, devlet otoritesine karşı gelmemişler. Kısacası geçmişten getirdikleri bir korku deneyimleri yok. Her türlü erke, geçmişten beri süregelen politika yapma biçimlerine karşı çıkıyorlar.

Onlar daha özgür olacakları bir yaşamı kurabilmek için, bugünü ve geleceği özgürce yaratmak için meydanlarda bulunuyorlar. Kimden gelirse gelsin her türlü baskıya karşı çıkıyorlar, “İnancıma, bedenime, kimliğime, yaşamıma karışamazsınız” diyorlar. Bu korkusuz gençleri saygı ve sevgiyle selamlıyorum ve kendilerine “umut kuşağı” adını veriyorum.

Başkaldırıdan Örgütlü Eyleme

Ali Gök

Türkiye burjuvazisi, göstergesi çalışmayan buhar kazanı gibi sıkışmaya başladı. Dünyadaki ekonomik krize bağlı olarak, Türkiye burjuvazisi de birçok koldan sıkışmaya başladı. İşçi sınıfına, emekçi kitlelere ağır ekonomik baskı uygulayarak emekçi yığınları bunalıttı. İşsizliğe, güvencesiz işçilerin zor çalışma koşullarına bir de işçi sınıfının mücadele ile kazandığı ekonomik, demokratik hakların da parça parça geri alınması ve işçiler ve emekçilerin çok daha ağır yaşam koşullarına itilmesi eklendi.

Burjuvazi ve sermayenin burjuva hükümeti olan, ayrıca savaş hükümeti görevini yapan AKP, bunalımını savaşla çözmek için komşu ülkelerin petrol ve enerji kaynaklarına göz koyarak aktif bir şekilde savaş hazırlıklarına başlamıştır. Bu konuda Irak'ta Barzani ile ilişkileri ve Suriye'deki Esat'a karşı aktif düşmanca tutumu, burjuvazinin ülke içerisinde hızla sıkışmasının vermiş olduğu basınç olarak açıklanabilir. Lenin'in Emperyalizm kitabındaki "Ülkede iç savaşı önlemek istiyorsan emperyalist olacaksın" tespiti-nin Türkiye için ne kadar üst üste düştüğünü çok iyi bir şekilde görmekteyiz. Türkiye'de sıkışan burjuvazi, sorunlarını işçi sınıfını ve emekçileri yoğun bir şekilde sömürerek çözemedi.

Bölgede savaşı göze alarak yapmış olduğu girişimlerden de istenen sonucu alamadı. Hatta Suriye'de ve Irak'ta soyutlanmaya başladı ve içeride, dışarıda hızla sıkışmaya başladı. Türkiyede'de burjuvazi sorunlarını çözmek için insanların yaşam alanlarına müdahale ederek doğayı da sömürünün bir parçası haline getirmeye başladı. Bu konuda yığınlar kendiliğinden Türkiye'nin bir çok bölgesinde geniş katılımlı ekolojik mücadele örnekleri verdiler. Taksim'de

başlayan, ağaçların kesilmesiyle yığınları etkileyen ve hızla büyüyen Taksim ayaklanması, ekolojik mücadelenin birleştirici gücünü ve dinamizmini çok iyi göstermiştir.

Farklı farklı alanlarda kapitalizme karşı mücadele eden kesimlerin mücadeleyi büyütmesi ve ortaklaşması konusunda çeşitli zorluklar yaşanmıştır. Fakat ekoloji mücadelesinin yamsal bir yönü olduğu için, kapitalizme karşı mücadele eden kesimlerin birlikte hareket etmesi için gerekli olan koşulları yaratmıştır. Artık, Türkiye'nin bir çok yöresinde (HES, RES, Termik, Nükleer, Maden, GDO, vb.) birlikte mücadele etmenin koşulları yaratılmış, Taksim'deki ağaçların kesilmesiyle başlayan ekolojik başkaldırı, tüm ezilenlerin ortak sesi ve kapitalizme karşı ayaklanma olmuştur. Burjuvazi ve burjuvazinin savaş hükümeti AKP'nin maskesi düşmüş; doğada kapitalizme karşı mücadelede işçilerin, yoksulların, devrimcilerin ve komünistlerin karşısında yerini almıştır.

Burjuvazi, taksim ayaklanmasının önünde barikatlarda savaşı devrimcilere, komünistlere karşı kin ve nefret kusmakta ve savaşı binlerce yığın yürekli insanı birbirine düşman etmek ve soyutlamak için büyük çaba sarf etmektedir. Bir yandan da Taksim ayaklanmasının hızla Türkiye'ye yayılmasından korkmaktadır. Devrimciler ve komünistler tarihi görevini yapıyorlar. Barikatların önünde kapitalizme karşı savaşıyorlar.

Bugün, yığınlarla birlikte burjuvaziye karşı barikatların önünde savaşıma, Taksim'i Türkiye'ye yaymak ve Taksim'i bilinçli ve örgütlü eyleme dönüştürmek için bütün enerjimizle mücadele etme zamanıdır.

Bir Devrimcinin Notları

Yusuf Erdem

Giriş

Yetmişine merdiven dayamış, ama yüreği hep genç kalmış –ve elbette eylemlerde bedeni yü-reğine ihanet eden- bir devrimci olarak en yoğun biçimde yaşarken ve yaşanması bir dünya uğ-runu sava-şırken, çok yönlü okumalarım ve yazma çalış-malarım, konuşmalarım ve tartışmalarım sıra-sında, gözlemlerim ve her yaştan her düzeyden insanlarımızla olan ilişkilerim sırasında öylesi-ne ilginç ve mutlaka yazıya geçirilerek kalıcı kılınması gereken, tüm dostlarla payla-şılması gereken notlar, anekdotlar, izlenimler, düşünce-ler... birikiyor ki, “Bunları kesinlikle dostlarla, yoldaşlarla, öğrencilerimle, gençlerle payla-şmalıyım.” diye düşünüyorum. Yeri geldikçe onları konuşarak paylaşıyorum da.

Ne var ki, “Söz uçar, yazı kalır.” demişler. Ayrıca paylaşmaya değer saydığınız şeyleri ya-zarak çok daha fazla insanla paylaşabilirsiniz.

1 Mayıs 2013

Otobüsle karşıya geçip Mecidiyeköy’e bir-kaç yüz metre kala indik. Tamamına yakını genç-lerden oluşan çeşitli gruplar, flama ve bayraklarıyla orayı doldurmaya başlamışlardı. Slogan atarak kırk elli adım ilerlemiştik ki yolu kesmiş olan polis araçlarından üzerimize biber gazı kapsülleri yağmaya, tazyikli su püskürtül-meye başlandı. Belki de bu tür bir eyleme ilk kez katılan bir bayan arkadaşımız buna çok şa-şırmış olmalı ki:

“A a! Bunlar manyak mı ne? Niye böyle ya-

pyorlar ki?... Biz onlara ne yaptık ki! Şunun şura-sında ne güzel yürüyoruz.” der demez, en başta eşi olmak üzere hepimiz kahkahayı pat-lattık. Ne var ki o gün gaza suya aldırmadan korkusuzca en ilerilere atılan ve şanlı Haziran direni-şinde hep yer alan arkadaşlardan biriydi.

O gün polis saldırdı, ara sokaklara çekildik, onlar çekilince biz toplanıp ilerledik; attıkları gaz bombalarını gençler, gerisin geriye fırlat-tılar. Akşama kadar gençlerin ısrarlı, kararlı, inatçı direnişlerini, polis kırmayı başaramadı. O gün çoğu genç on binlerce insan, kavgamızın alanı Taksim meydanını kilometrelerce uzun-lukta bir çember içine alarak kuşattı. O gün, korkuyu hiçe sayarak başkaldıranlar devrimci-lerdi, ileri işçilerdi; savunma konumunda olan, bunun için taşradan uçaklar dolusu polis geti-ren, köprüleri kaldıran, böylelikle de 1 Mayıs’ı bütün İstanbul’a yayan ise panik halindeki bur-juvaziydi. O gün Taksim’e giremediyse eğer, bunun tek nedeni kavga birliğimizi sağlayacak bir devrimci organizasyondan yoksun oluşu-muzdur. En büyük güvencemiz ise siyasi gerici-lik döneminin tüm yozlaştırıcılığına karşın, tüm örgütsel ve ideolojik savrulmalara, parçalılığa karşın ve sınıfımızın ezici çoğunluğunun örgüt-süz ve atalet içinde olmasına karşın böylesine atak, kararlı, devrimci enerjiyle dolu bir genç-liğe sahip oluşumuzdur. Ki daha önce yıllar-ca alanı zorlayarak Taksim’i bize açan ana güç yine onlar olmuştu. Ve bir ay sonra Taksim’i yeniden fetheden ve yanlarına başka gençlik kesimlerini ve muhalif güçleri de alarak orayı yaklaşık en az 15 gün boyunca dünyanın en öz-gür alanı haline getirenler, Taksim Komünü’ne

ülkedeki ve dünyadaki dost güçlerin ilgisini çeken ve desteğini sağlayanlar de en başta onlar olacaktır.

1 Mayıs günü unutamadığım sözlerden biri de bir metalürji işçisi yoldaşın söylediği su sözler-dir: “Bu emek hırsızları, emeğimizi çalmakla yetinmiyorlar, şimdi de tarihimizi, devrimci ge-leneğimizi çalmak istiyorlar; kanlarımızla suladığımız 1 Mayıs alanını onlara vermeyeceğiz.”

O gün yürüyerek ve oksijen yerine biber gazı soluyarak Beşiktaş’a doğru inerken seksenini aşmış, ak saçlı bir adam, büyük bir öfkeyle ve gözleri çakmak çakmak polise bağıyordu:

“ Polis efendiler, polis efendiler! Halkı da, gençleri de kendinizden nefret ettiriyorsunuz . Mekânınız cehennem olur inşallah! Seksen yaşındaki adama gaz sıkmaya utanmıyor musunuz?” Polisler, “memura mukavemetten” diyerek ihtiyarın üzerine yürümeyi göze alamadılar; duymazlıktan gelip başka yönlelere bakmaya başladılar.

Son bir not: Balkonlardan alkışlayıp el sallayanlar, “Limon lâzım mı?” diye soranlar ve gazdan ağır şekilde etkilenen astımlı bir arkadaş, yere düşmüş sıırsıklam bacağından sakat bir emekçi bayan kardeşimizi ve beni içeri alan kapıcı kardeşimizi ve genç oğlunu da anmadan geçemem.

Nazım Usta’yı Anarken

Uzun yıllardır ilk kez bu sene ölüm yıl dönümünde Nâzım yoldaş için bir anma yazısı yazamadım. Ancak o, Taksim direnişi için yazacağımız bildiriye katkıda bulundu.

Taksim direnişinin ilk günlerinde, hiçbir söz zamanın ruhuna, o ünlü şiirinden seçtiğimiz şu birkaç dizeden daha uygun olamazdı:

“Yine kitapları, türküler, bayraklarıyla geldiler,

dalga dalga aydınlık oldular,

yürüdüler karanlığın üstüne.

Meydanları zapt ettiler yine.”

.....

“Daha gün o gün değil, derlenip dürülmesin bayraklar.

Dinleyin, duyduğunuz çakalların ulumasıdır.

Safları sıklaştıran çocuklar.”

Bu kavga kapitalizme karşı,

Bu kavga sosyalizm kavgasıdır.

Taksim’de Tarihin Nabzı Hızlanırken

Kimi zaman biriken toplumsal enerji öyle bir noktaya gelir ki, yığınlar en beklenmedik bir anda pek de örgütlü olmadan önemsiz görünen bir olay üzerine -tıpkı bir yanardağın aniden patlaması gibi- ayağa kalkarlar ve muazzam bir devrimci enerji ortaya çıkar. Eğer devrimci güçler, sosyalistler bu tarihsel enerjiyi devrimci bir sel yatağında toplayarak ve sürekli besle-yerek iktidara götüremezlerse, burjuvazi bu süreçten kendini ve imajını yenileyerek, pekiştire-rek çıkar.

Tarihin nabzı hızla atmaya başladığı zamanlarda olaylar bir anaför gibi çeşitli kesimleri olay-ların içine çeker ve o insanlar durgunluk dönemlerinin onlarca yılı içinde kazanamadığı deneyi, edinemediği bilinci birkaç gün, birkaç hafta içinde kazanıverirler. Örneğin gezi parkında konumlanan gençler, kendi eylemleri karşısında merkez medyanın kör ve sağır kalmasını ve yandaş medyanın en iğrenç yalan ve iftiralarını görünce kendi özdeneyleriyle şu sonuca vardı-lar:

--Demek ki bu alçaklar tam 30 yıldır Diyarbakır’ı bize böyle anlattılar.

Ayrıca kendi yarattıkları komün yaşamını

genelleyerek şu iki sonuca ulaştılar:

--Demek ki insanlar, patronsuz, mahkeme-siz, generalsiz, polissiz, ekmeğini son lokması-na kadar paylaşarak, dayanışarak, bütün farklı-lıklarıyla bir arada kardeşçe yaşayabilirlermiş.

-- Demek ki kararlı biçimde direnirseniz,

rant görür, kâr görür, gökdelen görür. Kapitalist, gölgesini satamadığı ağacı keser.

Burjuva hükümetler ise bu sömürücü sınıfın en temel çıkarlarını gözetten bir komiteden başka bir şey değildir. Devlet ise bu sömürücü sınıfın hâkimiyetini sağlayan bir aygıttır. Bu aygıt hem zor ve şiddet aygıtını, hem rıza aygı-

sizi görmezlikten gelemeler, yok sayamazlar, aşağı-layamazlar; dahası gücünüz karşısında boyun eğerler, yaltaklanırlar ve direncinizi kırmak için ikiye bölünmüş şirinlikler yaparak sizi kandırmaya çalışırlar; onlara kanmamak gerekir.

Ve zaman içinde şu temel gerçeği kavradıkla-rında, yani görüntünün altındaki asıl görülmesi gerekeni gördüklerinde, tarihi yapan bilinçli bir özne olacaklar: Bütün kötülüklerin anası, güzel ve insani olan ne varsa hepsinin düşmanı kapitalist sömürü sistemidir. Kapitalist; kente veya doğaya baktığında veya bir kentte boş alan veya tarihsel bir yapı gördüğünde, onun, ne insan, ne yaşam, ne tarihsel doku ne de kültür umurundadır; burjuvazi oralarda yalnızca AVM görür,

tını aynı anda kullanır. Ezcümle kapitalizm insanın da, emeğin de, doğanın ve doğal yaşamın da, sanatın ve yaratıcılığın da, biliminde, aşkın da, sevginin de, kardeşliğin ve dayanışmanın da düşmanıdır. Kısacası kapitalizm tüm insani değerleri çarpıtır, bütün güzellikleri kirletir.

Kendi özdeneylerinin de yardımıyla gittikçe devrimcileşen gençlik; işte o zaman şu temel soruları soracaktır: Ne yapmalı? Niçin yapmalı? Nasıl yapmalı? Ve işte o zaman karanlığın en koyu olduğu anda birden geleceğin ufku ağarmaya başlayacak, şafak sökecektir.

Hazirandan Hazirana Bitmeyen Kavga

Mustafa Özkan

Bir kısmının babalarının bile dünyada olmadığı o şanlı 15-16 Haziran direnişinden 43 yıl sonra; yine bir Haziran arifesinde bizi bile şaşırtacak olayların önderi oldu bu ülkenin gençleri. Belki bu önderliği kendilerine mal etmek isteyen dostlarımız olabilir ama bilindiği gibi ilk günden itibaren önderlik o “Apolitik” dediğimiz gençlerdeydi. Dolayısıyla da, kimin apolitikleştiğini herkese gösterdiler. O “apolitik” gençler olmasaydı 60’ lı yaşlara merdiven dayayan bizlerin, haftalar süren ve çeşitli şekillerde sürmeye devam eden direnişlere dayanma olasılığımız neydi acaba?....Elbette zordu. Öyleyse bu direniş bizlere şunu öğretti diyebiliriz : Bu çocukları burjuvazi,kurumları, partileri apolitikleştirdi de, bizler başka mı davrandık!?....Bizler onlara gereken ilgiyi gösterip anlayabildik mi?....Yapamadığımız içindir ki, düşmanımız sayesinde bu yeni tür insanları keşfettik.Yine burjuvazinin bir cenahının bu gençleri aşağılaması sayesinde bu direniş görkemli hale geldi. İnsanın “sağolasın Başbakan, bu çocukların onurlarını kırdın da size Hanyayı - Konyayı gösterdiler” diyesi geliyor içinden. “Sayende Çapulculuk övünç kaynağı oldu başbakan” diyiveriyor insan.

Ama bizim çapulculuğumuz onurlu “çapulculuk”. K imsenin malını talan etmeyen, canına kastetmeyen, hiçbir çıkar gözetmeyen “çapulculuk”. Nasıl oluyor da dayanışmayı ön plana çıkaran, yarım ekmeği paylaşan, yanındaki açsa kendi açlığını unutan insan Çapulcu oluyor da; daha dün işportacılık yapmakla övünenlerin dolar bazında soygun milyonerleri olmaları

çapulculuk olmuyor?....Eşlerini çocuklarını ve akrabalarını çapuldan nemalansınlar diye çeşitli kisveler altında görevlendirip ülke insanının onbinlerini peşkeş çekenler çapulcu olmuyor da, onurumu ayaklar altına aldırırmam diyenler mi çapulcu oluyor ? Asıl anlamıyla çapulcu görmek istiyorsa AKP ve onların Başbakanı sağına soluna; önüne arkasına baksınlar yeter. Şöyle bir sırtüstü yatıp eğer vicdan kalmışsa vicdanlarının sesini dinlesinler. Acaba gerçek anlamda çapulcu kim?....Kim yararlanıyor bu çapul düzeninden? Kendini Amerikalara gönderemeyen zengin baba dostu olmayan gençler mi, yoksa yanındakiler mi?.... Malesef bu gençlerle bizim tanışmamıza da bu gerçek soyguncular vesile oldu. Önemli olan bizlerin çıkaracağı dersler bence. Onlar ders çıkarırsa bizim lehimize olmayacaktır; varsın çıkarmasınlar.

Bu direnişte bizim istediğimiz kalıplara sığmayan insanlar vardı çoğunlukla. Ama o insanlar değişip dönüşmeyecek insanlar değildi. O insanlar korku imparatorluğunda öne sürülen kaygıların ürünüydü. Ama bu onların suçu değil bence. Belki bizim istediğimiz sloganları da haykıramıyorlardı; ama olsun, tepkilerini bir şekilde haykırıyorlardı ya, önemli olan budur. Bu karamsar ortamı dağıtan bu eylemliklerin sonunda, örneklerden ders çıkararak daha doğru şeyleri yapmaya yönelmeliyiz artık.

Samsun’da ilk Atakum direnişiydi. Kanserle boğuşan dostumu gördüm direnişte. Gazdan nefes alamayacak durumdaydı . Onu göndermeye çalışıyor ama başaramıyordum. Polis saldırılarına karşı gençler direnirken orada olmak istiyordu. Bu gençler nereden çıkmıştı.

Korkusuzca copa, suya ve gaza karşı sloganlarla, pek te bizim alışık olmadığımız sloganlarla direniyorlardı. O hengamede bir gazlı ve sulu saldırı daha oluştu ve çok feci bir şekilde rahatsızlandım. Hiç tanımadığım bir genç; üzerinde Atatürk resmi olan Türk bayraklı bir genç benim kolumdan tutup oradan çekip aldı. Sürükler gibi götürüyordu beni. Götürülen de”amca sen rahatsızlandın biz onlara gerekeni yaparız”diyordu. Sonunda beni Tramvaya kadar çıkarıp araca bindirdi ve koşarak olay yerine geri döndü. Bu gençle belki 19 Şubat Samsun’daki linç kampanyasında karşılaşsaydık daha farklı tavırları olacaktı. Oysa şimdi ne için orda olduğumuzun önemi kalmamış, yalnızca “YETER ARTIK” demek için senin yerine ben gazı, copu, suyu yerim diyordu. Bunun örneklerini Taksim’de daha fazla görmüş olan dostlarımız vardır mutlaka. Öyleyse bu durumu iyi algılayabilmeliyiz. Bu insanlara kin tohumları ekenlere gün gelip geri tepebileceğini öğretti bu insanlar. Ayrıca da bu insanlarla tanışmadan bu insanların kim olduğunu algılayamayacağımızı unutmamalıyız artık. Dolayısıyla da tanışıklığımızı pekiştirerek dostluklarımızı sürekli kılmalıyız.

İşçi sendikaları başta olmak üzere emek örgütleri de önemli dersler çıkarmalı bu başkaldırıdan. Örgütlenmeyenlere kızma yerine örgütleyemeyenlere bakmalı artık. Böylesi bir direniş karşısında bakakalma yerine, ön saflarda yerini alabilecek bir yapıya bürünmenin yollarını aramalı. Koşullardan bahsedip,olanaksızlıkların ardına sığınmamalı. Çünkü 43 yıl önce koşullar bugünkünden daha iyi değildi. O zamanlar böyle şanlı deneyimler de yoktu. Kısacası onlar da bizler gibi bu gençleri anlayıp, algılamaya çalışıp yeni stratejiler üretmeli.Yoksa şanlı bir direnişin yıldönümüne denk getirip dolayısıyla bu kalkışmaya destek olduğunu vurgulamaya kalkışmak öncü rolü bırakın gerilerde kalmayı sağlar ki, bu durumu hiç birimiz istemeyiz.

Yine en deneyimli savaşçılar, Kürt özgürlük Hareketi bile şaşkınlık örnekleri sergiledi

bu karışıklıkta. Bireysel destekler dışında belki de kendilerine göre haklı gerekçeleriyle destek vermediler şanlı direnişe. Anlayamadılar savaşım sırasında küslüklerin dostluklara dönüşebileceğini. Belki de onlar da inandılar komplo teorilerine. Belki de onlar da Cumhuriyet Mitinglerine benzettiler bu kalkışmayı. Oysa direnişin bayraklarından biri Sırrı Süreyya idi. Aslında onlarda barışın yalnızca burjuvazinin bir kanadıyla ortaklaşarak olmayacağını algılayabilmeliler artık. Burjuvazi barış diyorsa bilinmeli ki başkaca seçenekleri kalmamıştır. Öyleyse onlara paye kazandırmamalı bu barış süreci. Kısacası dostlar Kürt Özgürlük Hareketi bu direnişe en azından kendi yöresinde gereken desteği verseydi bu gün başka şeyleri konuşuyor olurduk. Bu yalnızca HDK’ nın günler sonra destek açıklamasıyla geçirtilmemeliydi. Bu Türk solunun ve aydınlarının Kürt Özgürlük Hareketine gereken desteği vermemesine karşın böyle olmalıydı. Oysa HDK’ nın bileşenleri bu savaşım içinde kendini ifade ediyordu.Buna rağmen suskunluğun nedenini anlayabilmek olası değil. Öyleyse o cenahtaki dostlarımız da bu durumdan bir ders çıkarır elbet.

Ama en önemli dersi gençler çıkarmıştır mutlaka. Bizlerin anlattığı, onların masal gibi dinlediği ve çoğunlukla da inanmadığı komün yaşamını algılayıp denediler. 12 eylül zindanlarındaki işkence tezgahlarındaki işkencelere dayanılmanın olanaksızlığına inanıyorlardı belki; şimdi o deneyleri kendileri de yaşayarak, insan vücudunun nelere dayanabileceğini öğrendiler. İnsan inadının en muhteşem silahlar karşısında bile ne kadar güvenilir bir silah olduğunu öğrendi bu gençler. Bu gençler Kürt Gençlerinin haklı savaşımını algıladılar bu sayede. Artık polisin kendilerine de saldırmabileceğini, ellerinde daha dün onları kutsamak için salladıkları Türk bayraklarına karşın faşist polislerin gazabına uğrayabileceklerini öğrendiler. Eskisi gibi kızmayacaklar artık polisle çatışanlara. Çünkü onlara saldıran polislerin postalı altındayken, sanki çatışma varmış gibi lanse edildiğini on-

larda algıladı. Onlarda ne entrikalar döndüğünü algıladı artık. V e Mustafa Kemal'in üniformalı askerlerinin, faşist polislerin yeterli olmadığı ortamda yedek bekleyip, Boğaz köprüsünü kapatabileceğini öğrendiler. Ordu ve polisin tamamen birbirlerinin yedeği olduğunu bu sözcüklerle algılamasalar bile öğrendiler. Kısacası dostlar M. Kemal'in de, M. Keser'in de askerleri asıl düşmanları görüp algılamaya başladılar.

Aslında çok çok öyküler çıkar bu şanlı direnişten. Ama asıl komik tarafı yönetenlerin pervasızlıklarının eseri olmasıdır bu başkaldırıların kaynağı. Onlar varsınlar komplo teorileri üreterdursunlar. Aslolan su yatağına yönelmiştir

artık. "Apolitik" gençler sorgulamaya başladılar. Ne bentler, setler durabilir önünde, ne de polis copu, asker postalı, faşist salyaları. Gün bu gençlerle yan yana omuz omuza durma günüdür. Onlara bu direniş ruhunu kazandıran isyan, onları doğru yana sürükleyecektir. Yeter ki bizler onları çekiştirmeden, burjuvazinin yaptığı gibi kalıplara sokmadan özgürleşmelerine yardımcı olalım.

Velhasıl hepimiz sınıfta kaldık. Bu gençler bize bir sınav hakkı daha tanır ve geçer not almıyız diye beklerken, bize o olanağı da verdiler. Bundan sonrası bize kalmış.

Ögüt Herşeydir

A KP iktidarı, bir süredir farklı bir taktikle, eylemlerin amacından saptırıldığını propaganda ederek direnişe devam eden halkın arasında "örgütlülüğe karşı" düşmanlık yaymaya devam ediyor.

İşte tam da şimdi en öncelikli konu, direnenler arasındaki farklılıkları vurgulamak değil ortaklaştıklarını öne çıkararak direnişi büyütmek ve yükseltmektir. Halkın eylemleri haklı ve meşrudur, çünkü haklılığımızı diktatörün keyfiliklerinden alıyoruz.

Bunun ötesinde hepimizin ayrı görüşleri, kendine özgü amaçları, hedefleri, renkleri elbette olacaktır.

Ancak her attığımız önemli adımın, birlikte haykırdığımız her sloganın haklılığımızı daha da perçinlemesi farklılıklarımızı dile getirmekten çok daha önemlidir. İktidar direnişe katılan siyasi parti ve örgütlere karşı son derece pervasız bir şekilde düşmanlık yaymaktadır. Çünkü şaşkındır, paniklemiştir, kontrolsüzdür. Tam da burada ÖRGÜTLÜLERİN ÖRGÜTSÜZLERE

OlgunDuru

SAYGI DUYMASI; ÖRGÜTSÜZLERİN DE BU DÜŞMANLIĞA İZİN VERMEMESİ gerekmektedir. Biz burada dünya görüşlerimize ilişkin bir tartışma için bulunmuyoruz. Herhangi bir hareket kendi örgütlülüğünü yaratamadığı durumda saldırıya direnemez, çözülür, çöker ve yenilir. Kendiliğindenlik eğer organize olmama, yapabileceklerimizi gerçekleştirememeye anlamına geliyorsa hepimiz için zaaf demektir.

Her kalkışma, her hareket kazanımlarını örgütleri aracılığıyla korur. Ama örgütlüler biraraya gelemiyorsa, halk hareketi kazanımlarını koruyamayacak ve hareket zaafa uğrayacaksa, örgütlüler bunun utancını, beceriksizlikten gelen sorumluluklarının yükünü taşıyabilecekler mi?

Mücadelede hiçbirimizin, bir diğerinin çekip gitmesini istemek, dışlamak hakkı olamaz.

Daha öğrenecek, konuşacak ve tartışacak elbette çok şeyimiz var...

Turgutlu'dan Taksime Selam

Erdem Eren

Öncelikle herkesi selamlıyoruz; yolumuzu aydınlatan tüm devrimcilerle selamlar olsun. Bu kadar çöküşü başlamanın sebebi TURÇEP olarak çok önemli yol kat ettiğimizden dolayıdır.

21 Mayıs 2013 tarihli toplantıda konuşulan konular çok can alıcı ve vahşi maden şirketini-tam on ikiden vurur cinstendi. Bunlar:

- Artık tüm Turgutlu'ya bu bilgilerimizi sunmak gerekmektedir.

- Turgutlu'nun tam ortasında ya da en çok dikkat çeken yerde derhal bir çadır kurulmalı bilgilerimiz bu çadırın yardımıyla insanlara aktarılmalı

- Ayrıca bir imza kampanyası yapılmalı ve Turgutlu'nun öfke ve tepkisinin olduğunun belgesi olmalı

- Çaldağı okulunun son gaz devam etmesi gereklidir, karar altına alındı.

Ardından 23 Mayıs 2013 tarihinde Turgutlu'nun tam ortasında en dikkat çeki-ci yer olan orta parkın karşısındaki boş alanı pankartlarımız ve çadırımızla zapt ettik.

İlk güne basın açıklaması yaparak başladık. Burada Dönem sözcüleri Muammer Güler, Av. Hasan Namak, Hayri Bökü çok can alıcı konuşma yaptılar. Madene meydan okuyan konuşmaların ardından çadır resmen kuruldu.

Her şey normal ilerlemekte ve gelen herkesin "madene karşıysa imzamı atarım" diyerek

imza atması bizi daha da coşkullandırdı. Çaldağı okulundan mezun olan hocalarımız halka keskin ve doyurucu bilgiler verdiler.

Ve işte cesur ve büyük başkaldırı Taksim'de başladı. Başkaldırı eylem içinde olan Turgutlu halkını da ayağa kaldırdı. Yaklaşık beş bin kişi eski öğretmen evinin önünde toplandı ve TURÇEP pankartının ardında hep bir ağızdan sloganlar atarak yürüyüşe geçti. Mitingde CHP Manisa milletvekili Hasan Ören şunları söyledi;

"Emperyalistler tıpkı Gezi Parkındaki gibi burada da Çaldağı'nı katledecekler. Buna tepkinizi gösterin; TURÇEP'in ve bileşenlerinin omuz verdiği bu kavgada hep beraber olun."

Bu konuşmanın ardından Turgutlulu halk "her yer Taksim her yer direniş", "yaşasın Çaldağı direnişimiz", "isyan, devim, özgürlük" sloganlarıyla yürüyüşünü sürdürdü. Halk eyleme pencerelere çıkarak destek verdi.

Çaldağı çadırı Turgutlu'nun orta yerinde onurlu duruşunu sürdürüyor. Gördes, Alaşehir, Soma v.b gibi çadırılı eyleme ilgi giderek artıyor.

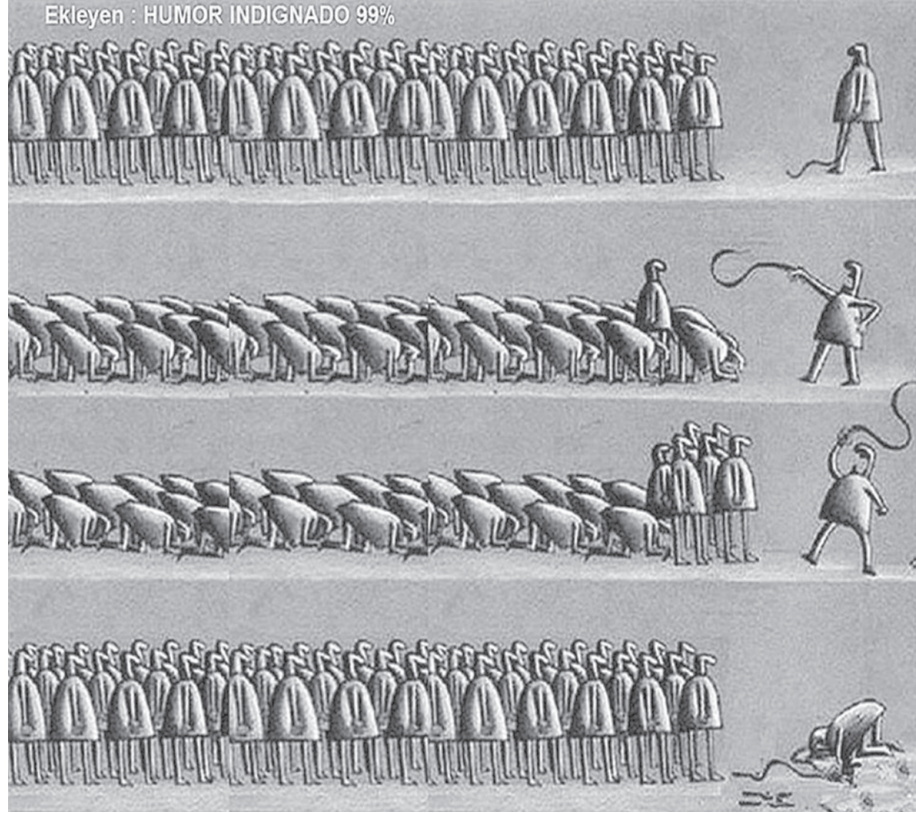
Çadırdaki mücadele kimi zaman küçük mitingler, yol kesmeler, kimi zaman da müziklerle tiyatrolarla zenginleşerek sürüyor.

Devrimci Mücadelede Keskin Bir Silah: Gülmece

Günün mana ve ehemmiyetine -pardon, anlam ve önemine- cuk oturan bir karikatür ve...

“(...)Buna rağmen şu ana kadar onlar kadar bürokratik hale gelmediğimizi ve bu fikrin bizim aramızda tartışılmasının eğlenceden başka hiçbir şeye neden olmayacağını umuyorum.

Sahiden, zevki neden faydayla birleştirmeyelim? Neden gülünç, zararlı, yarı gülünç, yarı yararlı ve benzeri şeyleri açığa çıkarmak için bazı komik veya yarı komik oyunlara başvurmayalım? (Lenin, Az Olsun Öz Olsun)

Ve de sıkıysa aramıza karışıp...

...sen de birazcık biber gazı yesene!!!

Güvenpark izlenimleri

Medet Uysal

Gezi Parkı direnişine destek vermek amacıyla Ankara’da da bir dizi eylem yapıldı, yapılıyor. Daha bir süre devam edeceğe de benziyor. Yazılı, görsel ve sosyal medyadan izlediğim kadarıyla Ankara’daki polis şiddeti de, eylemcilerin ısrarlı direnişi de bütün diğer kentleri aşmış gibi görünüyor. Ben bu yazımda, Ankara’daki direnişin 1 ve 2 Haziran günlerine ilişkin gözlemlerimi aktarmaya çalışacağım.

Aslında Ankara’da eylem duyurusu sosyal medya üzerinden, 31 Mayıs akşamı Kuğulu Park’ta yapılacak destek eylemi için tam da o gün ulaşıyor bizlere. Ama daha önce planlanmış işlerden ötürü 31 Mayıs akşamındaki eyleme, daha sonraki günlerde nasıl olsa devam edecek düşüncesiyle katılmıyoruz. 31 Mayıs’taki Kuğulu eylemi olaysız başlıyor. Ama Kızılay’dan Kuğulu’ya yürümek isteyen gruplara müdahale edildiğini duyuyoruz gece saatlerinde. Kuğulu’da kayda değer bir müdahale duymuyoruz.

Ertesi gün yani 1 Haziran için Kızılay Güvenpark’ta saat 16:00 için destek eylemi duyuruları ulaşıyor. Güvenpark’taki eyleme katılmak için karımla birlikte çıkıyoruz. Saat 16:45 civarında Güvenpark dolmuş duraklarında iniyoruz. Buraya kadar yollarda günlük hayat akışı dışında bir hareketliliğe tanık olmuyoruz. En azından Dikmen-Güvenpark hattında. Ama yinede dolmuşa inip-binenlerden, konuşulanlardan bir gerilim seziliyor dikkatli gözler için. Güvenpark’ta dolmuştan inince heykele doğru ilerliyoruz parkın içinden. Havadaki yoğun biber gazı gözlerimizi yakıyor. Sürekli patlama sesleri geliyor bir yandan da.

Tam heykelin önündeki havuzun başına kadar gidiyoruz. Havuzla heykel arasında duruyoruz. Havuzun alt ucunda 40-50 kadar bir polis timi, robokop kıyafetleri, kask ve kalkanlarıyla konuşlanmış. Elllerinde gaz tüfekleri ve çeşitli başka aletleri var. Gazi Mustafa Kemal Bulvarı’nı polis araçları, tomalar kesmiş. Atatürk Bulvarı da Çankaya’ya doğru yine polisçe kesilmiş. Ziya Gökalp’in başında kalabalık bir gösterici grubu var. Benzer bir grup da Atatürk Bulvarı’nın Sıhhiye yönünde toplanmış. Gazi Mustafa Kemal Bulvarı ve Kızılay’ın tam göbeğinde bulunan polis araçları ve timleri karşılarındaki gruba (Ziya Gökalp ve Sıhhiye yönündeki gruba) durmadan su sıkıyor, gaz bombaları atıyor. Kalabalıktan sürekli slogan haykırışları yükseliyor. Tek tük taş atan da var. Tam göbekte asfaltın ortasında TKP-1920 pankartı var. Müdahalenin sürdüğü yaklaşık yarım saat boyunca, pankart yerinden bir milim bile kıpırdamıyor. Yedikleri onca gaza ve suya rağmen pankartı iki ucundan tutan iki kişi yerinden oynamıyor. Adeta metaldenler. Belki çevrelerinde 3-4 kişi daha var. Ama daha fazla değil. “TKP-1920, belki de 1920’den beri ...” diye bir cümle kuracak oluyorum ama hemen vazgeçiyorum kimseye haksızlık etmemek için. Tabii başka grupların da pankartları var ve direniyorlar. Ama zihnimde kalan en önemli resimlerden biri bu.

Bu arada kalabalık gittikçe yoğunlaşıyor. Bizim bulunduğumuz nokta da insanlar birikmeye başlıyor. Az sonra arkamızda bulunan Güvenpark’ın içinden yaklaşık 60-70 kişilik bir polis grubu uygun adım yürüyerek havuzun alt ucunda kalan diğer polis timine katılıyorlar. Önümüzden geçerlerken alkışla protesto ediyor-

ruz, onlar da silah ve coplarını göstererek tehdit ediyorlar. Birleşen polis grubu az sonra saf tutarak karşıya gaz atmaya başlıyor. Bize dönük polisler tehdit dışında bir saldırıda bulunmuyorlar henüz. Zira saldırılacak kadar kalabalık yok bulunduğumuz noktada. Saat 17:30'a doğru olmalı. Polis Sıhhiye-Ziya Gökalp yönüne yoğun gaz bombardımanına devam ediyor. Karşı tarafta göstericiler gerilemedikleri gibi adım adım ilerliyorlar. Göbeğe kadar gelen gruptan birkaç kişi ileri çıkarak taş atıyor. Sonra birden nasıl oluyorsa önce bir kişi, ardından onu izleyen birkaç kişi daha polise doğru koşarak taş atıyorlar. Bunu gören arkadaki gruptan, belki 100, belki 150 kişi koparak polise doğru koşuyorlar. Polis kalkanlarıyla toplaşarak kapanıyor. Arkadakiler gruba ateş etmeye devam ediyorlar. Ama grup kaçmadığı gibi polise doğru daha da hızla koşuyor. Az sonra Kızılay AVM'nin önünden gelen grup da koşarak polise taş yağdırıyor. Ortalık tam mahşer yeri dedikleri gibi. Taşların kalkanlara çarparken çıkardığı sesler, şiddetli bir dolu yağışı gibi.

Polis grubunun kağıt gibi buruşarak üst üste düştüklerini görüyorum. Parktaki çalılar, ağaçları ezerek zar-zor arkadaki Milli Müdaafa Caddesi'ne çıkıyorlar. Bazıları kask ve kalkanlarını yerde bırakıyorlar. Buradan Başbakanlığa doğru kaçıyorlar. Kaçarken parkta bulunan bizim gruba gaz bombaları atıyorlar. Kapsüller 15-20 cm üstümüzden yağmur gibi geçiyor. Oluştığımız yerde yatarak yaralanmadan kurtuluyoruz ama bu arada sağda solda birçok yaralı görüyoruz. Daha sonra bir TV kanalında o anın görüntüleri yayınlanıyor. Ethem Sarısülük'ün vurulduğu o an gayet net saptanmış kameralarca. Her taraftan ambulans sesleri geliyor. Bu saldırının ardından göbekte bulunan tomalar da çekiliyor. Aynı anda dört bir yanda biriken kalabalık akarak Kızılay'ın göbeğini dolduruyor. Polis şimdi Atatürk Bulvarı'ndaki üst geçite kadar çekiliyor. Başbakanlığı kontrol altına alıyor. Daha sonra Başbakanlık önüne donanımlı jandarma birlikleri gelerek konuşlanıyorlar.

Meydanda şimdi tam bir şenlik havası var. Her yönden insanlar gelmeye devam ediyorlar. 20-30 bin kişi birikmiş gibi görünüyor. İnsanlar ellerine geçirdikleri nesnelerle metal aksamla vurarak veya ıslık ve alkışla sürekli ses çıkarıyorlar. Arada "Faşizme karşı omuz omuza", "Tayyip istifa", "Her yer Taksim, her yer direniş" gibi sloganlar atılıyor. Kitle zafer havasında, son derece coşkulu. Bir ara sivil giyimli kalkanlı, coplu, kasklı bir polis görüyorum kalabalığın içinde. Karıma "Polis saf değiştirmiş" diyorum safça. "Ne demezsin" diye dalga geçiyor saflığımla. "SDP'li bir polis öyle mi?" Polisten ele geçirdikleriyle polise karşı yürüyor şimdi. Genç kızların gelip onunla fotoğraf çek-tirdikleri bile oluyor. Küçük çaplı bir üne kavuştu anlayacağınız bizim sonradan olma polis. Meydanda neredeyse her siyasi grubun pankart ve flamaları var ama gruplar küçük. Kalabalığın çok büyük bölümü herhangi bir siyasi gruba mensup olmayanlardan, kendiliğinden gelenlerden oluşuyor. Bunu meydandaki duruşlarından, konum ve konuşmalarından anlamak mümkün. Kitlenin belki %80'nini

18-25 yaş grubu oluşturuyor. Çoğu sırt çantalı, spor giysili, şortlu. Meydanda durmanın ve ses yapmanın dışında bir eylemde bulunmuyorlar.

Sanırım siyasi gruplardan bazı gençler polisle aralarına barikat yapıyorlar. Bu arada bazıları meydanın çeşitli yerlerinde duran Belso araçlarını kırarak, içlerindeki sıkmalık portakal kasalarını yollara indiriyorlar. Biraz sonra ortalığı yoğun turuncu bir görünüm ve portakal kokusu kaplıyor, portakaldan. Polisle barikatın arkasındaki grupla arasında sık sık taş ve gaz bombası saldırıları oluyor. Polis gerilerde pasif direniş yapan kalabalık grubun üzerine sık sık gaz bombası atmaya devam ediyor. Atılan gaz bombası kapsüllerinden yaralanan birçok kişi görüyoruz. Ambulans sesleri hiç kesilmiyor. Akşam hava kararınca çeşitli noktalarda ateşler yakılıyor. Biz saat 22:00'de alandan ayrılıyoruz. Artık Kızılay'a trafik kesildiğinden dolmuş

için çokça yürümemiz gerekli.

Grup azalarak da olsa meydanı doldurmaya devam ediyor. Biz dolmuşa doğru yürürken, 22:30-23:00 gibi ters yönde yürüyüp Kızılay'a doğru giden birçok insan görüyoruz. İnsanlar nöbet değişimi yaparak direnişi sürdürmek istiyorlar diye konuşuyoruz. Eve dönerken sokaklarda tava-tencere, ısıklık ve korna sesleriyle kalabalıklar protestolarını sürdürüyorlardı. Kızılay'daki grubun gece yarısından sonra polisçe dağıtıldığını duyuyoruz sabah.

3 Haziran Pazar günü öğleden sonra toplaşmaya başlamış gruplar. Gün boyu çatışma devam ediyor. Biz saat 17:30'a doğru varabiliyoruz alana. Dolmuşlar bugün ancak meclise kadar gidebiliyor. Oradan Kızılay'a kadar yürüyerek gidebiliyoruz. Meydan tamamen trafiğe kapanmış. Bugün daha kalabalık. Bir de meydana gözle görülür değişiklikler var. Dünkü gibi gazlı saldırıları devam ettiği halde sağa-sola kaçışmalar azalmış. Çeşitli köşelerde geçici revirler oluşturulmuş. Gönüllü tıbbiye öğrencileri ve doktorlar beyaz gömlekleriyle dolaşıyorlar, yaralıları hemen müdahale ediyorlar ambulanslar gelene kadar. Ağırıklı kızlar olmak üzere genç insanlar, ellerinde çeşitli solüsyonlar dolanıyorlar. İhtiyacı olana üçü beşi birden koşuyor. Gözlerini solüsyonla yıkayıp, kağıt peçeteler veriyorlar. İhtiyaçlarını öğrenip anında gideriyorlar. Küçük anonslarla gerekli yerlere gerekli yardımların ulaşmasını sağlıyorlar. Oldukça organizeler yani. Hatta alanda kaskını takmış üç tekerlekli bir bisikletle sağa-sola gidip gelen bir genç bile var. Bisikletin arkasına koyduğu mindere önlerde yaralanan birilerini oturtarak kısa sürede revire ulaştırıyor. Yaralıyı bırakarak hızla başka yöne giderek başkalarını taşımaya devam ediyor. İnsanlar yaratıcılıklarını ve olanaklarını zorlayarak başkalarına yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. İnanılmaz dayanışma ve özveri görüntülerine tanık oluyoruz her dakika. Bütün bunlar olurken sürekli gaz yemeğe devam ediyoruz. Ama bu durum kanıksandığı için kimse pek yerinden

kımıldamıyor. Kalabalık mütemadiyen ses çıkarıyor, bulduğu her şeyle. Meydan, yoğun bir insan uğultusu ve metal vuruşlarının çıkardığı kulak tırmalayan seslerin oluşturduğu cehennem bir gürültüyle inliyor saatlerdir. Saat 20:00 sularında 20-30 metre uzağımızda tam göbekte, kalabalık, suya atılan bir taşın oluşturduğu bir dalga gibi dört bir yana dalgalanarak kaçışıyor. Ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan dalga oturduğumuz metro girişindeki beton bloğa çarparak YKM'ye kadar ulaşıyor. Ne olduğunu anlamak için beton bloğun üstüne çıkıyorum. Dalga durularak geri tepiyor. Tam göbekte müt-hiş bir hareket ve panik var. Bu arada göbekten Çankaya'ya doğru bulvar üzerinde kalabalıklar yarılmaya sonra kapanmaya devam ediyor yukarıya doğru. Daha sonra kaynaşan noktaya ulaştığımda mahşeri bir kaynaşmanın ortasında yaralı birinin olduğunu anlıyorum ama göremiyorum. Ona müdahale etmeye çalışan tıbbiye-liler, kameralar, cep telefonlu meraklılar, paniği yatıştırmaya çalışanlar büyük bir uğultuyla kaynayıp duruyorlar. Beş dakika kadar sonra ambulans gelerek yaralıyı alıyor. Bakanlıklar yönünde polis barikatını daha sonra da göstericilerin oluşturduğu barikatı aşan siyah Laguna marka bir araç, acil durum var diyerek kalabalığı yara- yara, yavaş-yavaş o noktaya kadar geliyor. O noktada aniden ileri-geri hızlı manevra yaparak ve iki-üç kişiye çarparak geldiği yöne dönüyor. En son bir genci altına alarak sürük-lüyor. Oluşan panikten yararlanarak geldiği yöne doğru hızla kaçarak gidiyor. Polis barika-tını tekrar aşarak. Nasıl oluyorsa! Daha sonra internetten arabanın kalabalıkta hareket halindeki görüntülerini de görüyoruz. Adam yakalanıyor. Paniklediği için öyle yaptığını söylemiş. Delil yetersizliğinden serbest bırakılmış. Başka nasıl bir delil isteniyor acaba? Kitle bu olayın üzüntüsüyle kaynaşırken saat tam 21:00'de önce yoğun bir gaz bombardımanı başlıyor bütün meydandaki kalabalığın üstüne. Daha önce hiç böylesi olmamıştı. Hemen ardından Güvenpark'ın içinde kaçışma başlıyor. Sakin olun demeye kalmadan kitlenin baskısıyla ken-

dimizi GMK bulvarının girişinde buluyoruz. Bu arada bazı kişiler sürekli “Geliyorlar, kaçın” diyerek kitleyi daha da panikletiyorlar. Biz “Durun kaçmayın, paniklemeyin” diye yatıştırma çalışırken bir anda kitlenin en arkasına düşüyoruz. 50 metre ilerimizde yüzlerce polis üstümüze doğru ateş ederek koşuyor. Çok yoğun bir bombardıman ve buna bağlı oluşan gaz bulutu var. Göz gözü görmüyor. Nefes almakta zorlanıyoruz. Boğuluyoruz. Gaz yalnızca gözlerimizi değil bütün yüzümüzü sızlatıyor. Yüzülmüşcesine. Dönerek kaçmaya çalışıyoruz. Ama mümkün olmuyor. Binlerce kişi aynı anda kaçmaya çalışıyor hem de eğilerek. Birkaç sendelemeye İzmir Caddesi’nin köşesine ulaşabiliyoruz. En korktuğumuz şey yere düşmek. Birkaç saniye içinde ezilmek işten bile değil. İzmir Caddesi’ne dönünce kaçmanın yarasız olduğunu düşünüyorum. Sıkıca tuttuğum karımın elini bırakmamak en büyük çabam. Nefes alamıyoruz ikimizde. Yaklaşık 10 metre sonra kaçmayıp yere oturmayı düşünüyorum. Sarılıp oturalım, dövsünler, alsınlar bundan daha iyi. Öksürmekten ciğerlerimiz sökülüyor.

Duruyoruz bir ara. Arkaya baktığımızda kitlenin GMK bulvarı boyunca kaçtığını görüyoruz. Yüzlerce polis ateş ederek o yöne doğru kalabalığı kovalıyor. Yakaladıklarını ölesiye dövüyorlar. Zaten gazdan nefes alamayan, kör olmuş insanlar coplanıyorlar acımasızca. Etrafımızda duyduğumuz seslerden birçok yaralı olabileceğini düşündük bu birkaç dakikalık arbede boyunca. Çünkü gaz fişekleri üstümüze yatay olarak ateş ediliyordu. Arkamızdan polisin gelmemesi büyük şans. Daha sonra gece boyu yaptığım gözlemlerde polisin büyük gruplar halinde saldırdığını, ara sokaklara , hele az sayıda iseler asla girmediklerini gördüm. İzmir Caddesi’nden Necatibey’e çıkmayı düşünerek koşturuyoruz. Atatürk Bulvarı’ndan Sıhhiye’ye doğru kitleyi kovalayan başka polis timleri, Yapı Kredi Bankası’nın bulunduğu aradan İzmir Caddesi’ne çıkarak önümüzü kesiyorlar. Bütün iş yerleri kapalı. İki polis grubu arasında

sıkışıyoruz. Öndeki polis grubuyla aramızda 50 mt kadar mesafe var. Sağda bir otel açık, biz daha yakınız. Karımla aynı anda “Otele” diyerek hızla koşuyoruz. Önümüzdeki 8-10 kişilik genç kız grubuyla, otele polisle önlü arkalı girebiliyoruz. Polis dış kapıda tehditler savurarak dönüyor. Resepsiyondaki otel görevlisi bizi üst katlara yönlendiriyor. O hızla üst kata tırmanıyoruz. Daha onca sığınanların da olduğunu anlıyoruz. Önümüzden giren 18-20 yaşlarındaki kız grubundan ağlaşan 3-4’ünü yatıştırıyoruz. Merdivenlere oturarak bekliyoruz. Polisin otele girmemesi büyük şans. Ama geri gelip bizi alabilirler. Sessiz olmalıyız. Biraz sonra resepsiyona inip orda oturan başka bir gruba katılıyoruz. Sessizce sohbet ediyoruz. Telefonlardan bilgi akıyor yakınlarımız aracılığıyla. Saat tam 21:00’de dört bir yana yoğun bir saldırıyla kitleyi dağıtmış polis. Herkes bulduğu yere sığınmış. Mülkiyeliler Birliği’ne sığınan Türkiye Barolar Birliği başkanı ve yanındakiler, televizyonlara bağlanıp yoğun gaz ateşi altında olduklarını söylemişler. Kızılay’ın her tarafından benzer haberler akıyor.

Bulunduğumuz yerden yoğun ateş seslerini duyuyoruz. Müdahale devam ediyor. Saat 22:00 civarında ortalık biraz sakinleşir gibi oluyor. İzmir Caddesi’nden tek-tük gelen giden var. Sokağa kontrol ederek çıkıyoruz karımla. Amacımız Necatibey Caddesi’ne doğru gitmek. Çıktıktan 15-20 mt. sonra Yapı Kredi Bankası’nın bulunduğu aradan çıkan 30-40 kişilik polis grubuyla burun buruna geliyoruz. Karım “Kaç!” diyerek çeikiştiriyor beni. Ben konuşmak için duralıyorum. Ben duralayınca öndeki polis de duraklar gibi oluyor ama hemen arkadan 5-10 polis birden küfür ederek üstümüze doğru hızla koşuyorlar. Kaçarak otele zar zor girebiliyoruz. Öndeki polisin savurduğu cop darbesini birkaç santimle atlatabiliyorum. Bunu copun rüzgarının kafamda ve sırtımda yarattığı ürpertiden anlıyorum. Bu kez tam enselendim derken, otelin iç kapısını güçlükle açıp girebiliyorum. Kesin girip bizi almalarını

beklerken 5-6 polis dış kapıdan cop sallayarak küfür ediyorlar ama yine girmiyorlar. Anlaşılan esnafla karşı karşıya gelmemek için tembhliler. Beklemeye devam ediyoruz. Saat 23:00'e doğru eşim yediği gazın etkisiyle kalbinin düzensiz çarptığını söylüyor. Ayakları kesiliyor. Yürüyemeyeceğini söylüyor. Ambulans çağırmaı düşünüyorum. Biraz daha beklemeye karar veriyoruz. Eşimin durumunu da göz önüne alarak, bir daha çıkma riskini göze almayıp, bu geceyi otelde geçirmeye karar veriyoruz. Bu amaçla bir oda tutarak üst katlara çıkıyoruz. Evimize birkaç km uzakta Ankara'da otelde kalmak, kalmak zorunda olmak değişik bir duygu. Gece 2'ye kadar uyumuyoruz. TV'de yoğun müdahalenin haberlerini izliyoruz. Bu arada bulvardan, Kızılay'dan yoğun müdahale ve patlama sesleri gelmeye devam ediyor. Kendimi biran 70'li yıllarda iç savaş yaşayan Beyrut'ta imişim gibi hissediyorum. Polisin kovaladığı gruplar kaçtıkları ara sokaklardan bir süre sonra çıkarak Kızılay'a doğru hareket ediyorlar. Polis her defasında aynı yoğunluk ve şiddetle karşılık veriyor. Saat 2'den sonra biraz sakinleşir gibi oluyor. Sabaha karşı birkaç saat uyuyabiliyoruz.

Yorum

Bu iki günde ve daha sonraki günlerde de alanlarda yaptığım gözlemlere göre, ben de aynı şeyi söyleyeceğim; evet, bundan böyle hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Çünkü; bir kere insanlar bir eşiği geçtiler. Bunun için alanlarda günlerce mücadele ettiler. Vurulular, yaralandılar, acı çektiler. Yani bunun için bedel ödediler. Bunun sonucunda da zafer elde ettiler kendilerince. Kazanımları değerli kılan ödenen bedellerdir zaten. 1970 doğumlu bir kişi, 12 Eylül 1980 darbesinde 10 yaşındaydı ve bugün 43. Yani 70'li yılların mücadele ve eylemlilik ortamından çok haberli olduğu söylenemez. 1980 darbesiyle bütün Türkiye'nin ve onunla birlikte her türlü kazanılmış hakkın ve mücadele biçiminin üstünden silindir gibi geçildi. Ortada ne sendikalar, ne STK'lar ve ne de sivil toplumun kendisi kaldı. Yeni bir uyanış ve birikim için

2000'li yılların 6-7 senesinin de geçmesi gerekti. 12 Eylül yoğun depolitizasyonu ile birlikte yeşil kuşak teorisiyle beslenip semirtilen dinci-şariatçı örgütlenmeler, ilerici örgütlerde ve kamuoyunda büyük umutsuzluklara ve dağılmalara neden oluyordu. Bu yıllar boyunca liberal ekonomi politikalarının muhafazakar-tarikatçı çevreler eliyle uygulanması ülkedeki sosyal yapıyı değiştirmeye devam ediyordu. Ellerindeki imtiyazları yitirmeye başlayan asker-sivil-kentli cumhuriyetçi elit, memnuniyetsizler cephesine geçerken daha dışta kalan, ülkedeki rant ve yağma ekonomisinden pay alamayan tarikatçı-taşralı-muhafazakar esnaf ve ticaret erbabı ağırlıklı kesim, iktidara ulaşmayı başarıyordu.

Özellikle 2000'li yılların başından itibaren bilim ve teknolojiye hızlı gelişmeler, iletişim olanaklarını günlük yaşama sokuyor, erişilmesi herkes için mümkün olabilecek fiyat ve yaygınlığa ulaşıyordu. Bu ortamda ülkedeki ekonomik ve siyasal çöküşün sonucunda iktidara alternatifsiz bir biçimde ulaşan AKP, ABD'nin gözde bir işbirlikçisi rolünü üstleniyordu. ABD'nin Orta Doğu'yu istediği gibi biçimlendirmek için, ılımlı islama örnek olara sunduğu AKP iktidarı, dünyadaki konjonktürün de yardımıyla iktidarını güçlendirdi. Hemen her sınıf ve katmandan, sağladığı rant ve iktidar olanaklarıyla kendine geniş destekçiler bulmayı başardı. Başlangıçta daha ılımlı bir yönetim biçimini benimseyen AKP, her defasında artan oy oranıyla peş peşe kazandığı seçimlerle, "Artık güç bende!" diyordu. Güç bende dedikçe, otoriter, baskıcı bir yönetim anlayışını adım adım uygulamaya koydu. Bunda en büyük kozu, kimi kesimlerce ve dünyada başarılı bulunan ekonomi politikalarıydı. Kontrolü altına almadığı hiçbir kurum kalmayınca sıra sosyal hayatı biçimlendirmeye, giderek bireysel yaşantıya, hak ve özgürlükler alanına da el atmaya başladı. Kısaca sosyal hayatı da dinin "gereklerine ve emirlerine" uydurmaya yeltendi. Özellikle son 4-5 yıldaki bu yolculu adımlar insanları daha fazla tedirgin etmeye başladı. Tedirgin olanların başında da, AKP

iktidarı dışında hiçbir iktidar tanımayan 18-25 yaş grubundaki genç kesim geliyordu. Artan iletişim ve sosyal medya aracılığıyla dünyadaki gelişmeleri, akımları, yaşam biçim ve anlayışlarını her an izleyebilen bu kesim otoriterizimin en son etkileyebileceği kesimdir aynı zamanda. Kendi ailelerindeki otoriter tutumlara eskilere göre daha fazla tepki gösteren genç insanlar, her gün gözlerine sokulan sallanan parmakları, neyi yapıp neyi yapamayacaklarını nobran bir tarzda emreden bir adamın söylediklerine elbette itiraz edeceklerdi. Bütün apolitik ve klasik anlamda asosyalliklerine rağmen bu baş kaldırının en iyi öncü göstergelerinden biri, alkol yasası nedeniyle, yıllardır bildiğim Sakarya Caddesi'ndeki bar ve meyhanelere son günlerde artan olağan üstü ilgi olabilirdi belki. Akşam saatlerinde her zaman yoğun olan mekanlar hınca hınç denecek biçimde doluyordu. Eskiden mekanın kendisi uğuldarken, o günlerde sokaklar uğulduyordu adeta. Oluşmakta olan bir tepkinin dışa vurumu olabilir diye düşünüyorum.

Başka da pek bir tepkinin gözlenmediği bir dip dalga oluşuyordu anlaşılan.

Anında iletişim, başka yaşam anlayışlarının yaygınlaşmasını sağlıyor. Genç insan, bilmediği, yaşamadığı yaşamı internet aracılığıyla öğrenip benimseyebiliyor. Çevre bilinci, başkasının haklarına saygı, dayanışma bunların en başında gelenleri. Hayatın her alanında aktivist tutum günümüzün en önemli ideolojik argümanı gibi. Gezi Parkı eyleminin bu kadar geniş bir dalga yaratmasının en önemli nedeni budur kanımca. Alanlarda toplanan insanların çok büyük bölümü 18-25 yaş grubu, kalanların da büyük bölümü 25-35 yaş grubundan. Bunların da en az yarısı kadınlardan oluşuyor. Benimzedikleri aktivist tutum, otoriterizme ne pahasına olursa olsun karşı durmayı gerektiriyor. Yaşadıkları bireyci hayat, bireysel ve sosyal haklarına kıskançlıkla sahip çıkmalarına, aynı hakları başkasının da yaşaması için dayanışmayı öğretiyor onlara. Alanlara benzer motivasyonlarla çıkanlar otoriteye-aile, patron, öğretmen vb.-

karşı durmanın ve başarı elde etmenin tadını aldılar birkaç günde. Onların gözünde otorite, Tayyip Erdoğan'ın kişiliğinde ve poliste cisimleşmiş oluyor. Bunun için bu kadar yoğun tepki duyuluyor. Birincisinin parmak sallayan, kaba tehditkar tutumu, ikincisinin ölçsüz, acımasız saldırısı kitleleri çileden çıkardığı gibi korkusuzca karşı koymaya neden oluyor. Bu da zafer kazanma duygusunun pekişerek akmasına neden oluyor. Şimdiye kadar benzerinin yaşanmamış olması polisin de şaşkınlığına neden oluyor. Daha bir ay önce, onca ısrar ve eyleme rağmen Türkiye'nin en önemli kitle örgütlerinin girmeyi başaramadığı Taksim Meydanı'na ısrarlı direniş sonucunda girilmesi korku eşiğinin aşılmasında en önemli tetikleyici oluyor.

Bundan sonra yapılması gereken, kitlelerin yeni yaşam tarzları ve olanakları doğrultusunda siyasal hedefleri de kapsayan kanallara ve örgütlere kavuşturmak. Bunun en önemli ve dinamik tabanı sanırım gençlik, kadın, çevre ve her türlü yaşam aktivistleri olacaktır. Her türden tüketici hakkı, sosyal alanlara ilişkin haklar, insan ve çevre hakları, kadın hakları başlıca eylem alanları olacağı görülüyor. Kapitalizmin, bilim ve teknolojik olanakları da kullanarak yarattığı yeni dinamiklerle ayakta kalması ve evrilmesi de göz önünde tutularak yeni mücadele biçimleri geliştirilmelidir.

Bir de şu var: Bugüne kadar öcü olarak gösterilen her türlü olumsuzluğun nedeni ve kaynağı olarak topluma empoze edilen, her türden siyasal ve Demokratik kitle örgütlerinin önemi anlaşılmak gerek. Her alandaki örgütlenmeler, temsil ettikleri kitlelerin hak ve taleplerini dile getirdikleri gibi kendi üyelerini belli sınırlar ve disiplin altında tutarak oluşacak kaosa ve provokatif eylemlere engel olurlar aynı zamanda. Aksi halde alanlara çıkan her birey kendi adına ve başına bir örgüttür. Kamu otoritesi müzakere yürütmek istese bile muhatap bulması ve müzakereden sonuç alması son derece güç olabilir. Bunu da gözden kaçırmamak gerekir kanımca.

“Tomalı Hilmi” Direnişi

N.Doğru

Yazımın başında, biraz kendimi tanıtsam iyi olacak. 1990 doğumluyum, herkesin apolitik, işe yaramaz dediği neslin başı, sokakta oynayan neslin sonu. Aslında eskiden politik konularda konuşmayı severdim, ama çok uzun bir süredir hiç o konularda konuşmamıştım. Çünkü ne kadar konuşursam konuşayım, bir şeylerin değişmediğini, boşa zaman kaybettiğimi düşünüyordum. Elektrik- elektronik mühendisiyim. Mezun olmadan önce hep yenilenebilir enerji üzerine çalışmak istiyordum. Çünkü çevreyi seviyorum ve daha fazla kirlenmesini istemiyorum. Hedefime mezun olduktan bir ay sonra ulaştım. Kendime ait görüşlerim var ama Türkiye’de desteklediğim hiçbir parti yok. Bura-ya kadar okuduğunuz kadarıyla apolitik sayılabilecek (en azından politika konuşmayı sevmeyen ve uzun süredir kafa yormayan), çevreyi seven, mesleğimin de sayesinde teknolojiyi takip eden bir bireyim.

Taksim’deki Gezi Park’ında başlayan olaylar nasıl oldu da bütün Türkiye’ye sıçradı? Suçu kime atsam bilemedim. Halka orantısız güç kullanan polisler mi, polise orantısız zeka uygulayan halk mı, yoksa olayların yatışmasını istemeyen hükümet mi? Bu soruların cevabını, yaşadıklarını da anlatarak vermek istiyorum.

Aslında direnişin başladığı zamanlarda işlerim çok yoğundu. Gündemden de baya uzak kalmıştım. Taksim’de olanları duymuştum, polisin karşısında kitap okuduklarını falan biliyordum ama ayrıntısını çok da bilmiyordum açıkçası. 31 Mayıs 2013 Cuma günü iş yerinde telefonum susmadı. Herkes beni Tunalı Hilmi’deki (şimdiki adı Tomalı Hilmi) Kuğulu Park’a çağırıyordu. Ablam yurtdışında yaşamasına rağmen, bana gitmem gerektiğini söylemişti. İlk birkaç kişi aradığında çok da umursamamıştım açıkçası. Taksim’deki müdahaleden de haberim yoktu. Eve gittim babam bile gitmeyi düşünüyordu. Gitmeye

karar verdim. Ben gidene kadar zaten biber gazı atılmıştı. Hayatımda Tunalı’yı hiç o kadar kalabalık görmemiştim. İşin garibi biber gazları atılıyordu ama kimse dağılmıyordu. O gün biber gazı gözümü yakmıştı, tabi ben o gün biber gazı yediğimi sanmıştım. Pazar günü biber gazının nasıl bir şey olduğunu öğrendim.

Ertesi gün işe gittim. O gün telefonu elimden düşürmedim. Bir yandan haberleri takip ediyor, diğer yandan işlerimi halletmeye çalışıyordum. O kadar seneden sonra ilk kez böyle bir konuda heyecanlanmıştım. Çünkü insanlar yanlış olan bir şeye tepki vermişti. Politika hiç umurunda değil diyen arkadaşlarım, beni eyleme çağırıyor, Facebook’tan, Twitter’dan bir şeyler paylaşıyorlardı. O gün Ethem Sarısülük’ün vurulduğu haberi geldi. Ona rağmen akşam Kızılay’a, Tunalı’ya gitmeye can atıyordum. İş yerinden birkaç tane bez maske alıp gittim. Fazla olanları dağıttım. O kadar sene boyunca öyle bir yardımlaşma, dayanışma ortamı görmedim. Biri düşerse diğeri onu kaldırıyor, herkes elindeki fazlalıkları diğer insanlara dağıtıyordu. Yaralanan olduğu zaman Tıp fakültesi öğrencileri yardıma koşuyor, ambulans gelirse herkes ambulansı yaralının olduğu yere yönlendiriyordu. Peki insanlar niye yaralanıyordu? Kimse taşkınlık yapmazken, herkes birbirini uyarırken, taşkınlık yapanlar yuhalanırken, neden ambulanslar 5 dakikada bir geliyordu?

Çünkü polisler görevleri olan halkı koruma işini yapmıyorlar, halkın üzerine nişan alarak gaz bombası atıyorlardı. Medya kendi ülkesindeki olaylara kayıtsız kalıyor, Antarktika’daki direnişi gösteriyordu. Hükümet halkı kendilerine oy verenler ve vermeyenler diye ikiye bölüyordu. Bu, olayların iyice büyümesine neden oldu. Kimilerinin düşündüğü gibi 3-5 ağaçtan ibaret değildi artık hiçbir şey. Gezi Parkı artık bir semboldü. İnsanlar kendi hayatlarına yapılan o kadar mü-

dahaleyi içinde biriktirmiş ve Gezi Parkı olayları etrafında hepsine tepki göstermişlerdi. Apolitik, bilgisayar başından kalkmayan gençlerin hepsi sokağa çıkmıştı. İnsanlar 2-3 gün televizyon izlememiş ve hiç kimsenin birbiriyle bir problemi kalmamıştı. Farklı görüşten, farklı takımdan, farklı hayat tarzına sahip insanlar bir arada, kol kolaydı.

İşin en güzel yanı da direnişin temelinin mi-zah üzerine oturtulmuş olmasıydı. Polis dövme-ye, öldürmeye gelirken insanlar karşılığını akılcıca sloganlarla, duvar yazılarıyla ve esprilerle veriyordu. Bunlar sosyal medya da paylaşıyor, hükümet ve polis kendini aptal gibi hissediyor, daha çok sinirleniyordu. Bilgisayar oyunlarında polis döven nesil, gerçek hayatta zekasıyla polisi dövmekten beter etmişti.

Bütün bunlara değinmişken, sosyal medya ve yandaş olmayan medyayla ilgili de bir şeyler yazmak gerekiyor. İnsanların bilgisayar başından kalkmıyor dedikleri nesil, sosyal medyada inanılmaz güzel şekilde örgütlendi. İnsanlar nerede ne olduğunu anında öğrenebildi. Ben direnişin 3. Günü olan ve Ankara'nın en sert günlerinden biri olan 2 Haziran günü Kızılay'daydım. Polis bizi bir anda sıkıştırmıştı ve üzerimize tazyikli suyla ve bir sürü biber gazıyla saldırmıştı. Binlerce insan gözünü açamadan, nefes alamadan, ayakta duramadan küçücük bir yerden kaçmaya çalıştı. İnsanlar can havliyle yanındaki insanları kaybettiler. Ben şans eseri bir arkadaşımı orda bulabildim. Bir yere sığındık. Bizi alt kata aldılar ve yarım saat 45 dakika kadar beklememiz gerekti. Bir arkadaşımız bizden ayrı yere düştü, başlarda haber alabildik ama sonra haber alamadık ondan. Arkadaşımla telefonda, haberlere baktık, nereden nasıl gidebileceğimizi polislerin nerede olduğunu öğrendik. Saklandığımız yerden çıkıp Tunalı'ya kaçtık. O gün sosyal medya olmasaydı başımıza çok kötü şeyler gelebilirdi. Nitekim o gün pek çok gözaltı oldu ve o gözaltılarda pek çok kişi darp edildi. Ulaşamadığımız arkadaşımızdan da gece haber aldık. Evine bir şekilde gitmiş ama polis tarafından coplanmış. O gün bir insanı arkada bırakmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim. Haber alana kadar uyuyamadım. Biz

bu kadar şeyi yaşarken, bunu gösteren kanal sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Zaten polis biraz da bundan güç alıp o kadar sert davranabiliyordu. Sonra müdahale durmuşken bir anda bütün kanallar göstermeye başladı her şeyi. Ama işler daha da iğrençleşmeye başlamıştı. Polis müdahalesi yokken bir anda molotoflu adamlar belirip polise saldırdılar. Ne mutlu ki şanlı Türk medyası şans eseri(!) oradaydı ve her şeyi gözler önüne serdi. Bir başka tesadüf de binlerce insanı gözümün önünde 15 saniyede dağıtan yüce Türk polisinin 5 tane maskarayı 45 dakikada dağıtamamış olmasıydı.

Devlet bu olayları her gün daha fazla körükledi. Hiç bitmemesini istediklerini düşünüyorum. Zaten içinde çok az insanlık olan bir insan, biber gazı yiyen 5 yaşındaki çocuklar için, suç işleyecek kadar büyüdülerse biber gazı yiyecek kadar büyümüşlerdir demezdi. Dini inançları gereği pek çok şeye kısıtlama getiren insanlar, gerçekten Allah korkusuna sahip olsalardı, o kadar insanın zarar görmesine neden olmaz, insanları galeyana getirmez, birbirine düşürmeye çalışmaz, piskin piskin yalan söylemezlerdi. Cehaletten ve nefretten beslenen bu insanlar, alkol kafasıyla kafasını bozmuş durumdalar ama hiçbir kafa cehalet kafası kadar kötü ve zararlı olamaz. Üstelik bunun önüne geçmek bir tarafa, insanları kandırabilmek için onların öyle olmalarını kendileri sağlıyorlar. İnsanlara balık tutmayı öğretmiyor, balık atıyorlar.

Bu ülkede işini doğru dürüst yapamayan politikacılar, polisler, medya mensupları rahatça ortalıkta gezerken, işlerini hakkıyla yapmaya çalışan kardeşlerim, avukatlar, doktorlar içerdeler.

Şimdi gelelim soruya suçlu kim? Emir kulu bahanesiyle insanlara hedef alarak saldıran polis mi? İnanılmaz akılcıca ve örgütlü bir şekilde, hükümetin dengesini bozan halk mı? Bilgisayarını kapatıp, geleceği için dışarı çıkan gençler mi? Yoksa en başından beri ılımlı olsaydı, her şeyi çoktan bitirebilecek olan, demokrasiyi sadece sandıktan ibaret gören devletin başındakiler mi? Bütün hakkını savunan insanlara saygılarımla. Bu sorunun cevabını o insanlara bırakıyorum.

Gezi Gözü

Nazım Toprak

Kulakları tırmalayan tek, tok ve bu-
yurgan sesi bastıran çok sesli bir di-
renişin adı olarak tanımlayabilirim
sanırım Gezi'yi kendi adıma.

Ülkenin “mutlak egemeninin” ağzından ve-
rilmmişti fetva.

Gezi Parkı yıkılacak, yerine tarihi canlan-
dırma kisvesiyle Topçu Kışlası dikilecekti.
Lakin haşmetlinin yad etmek istediği tarih, ec-
datlarının tarihi olduğundan, Cumhuriyet tari-
hinin en karakteristik mimarilerilerinden olan
AKM binasının da yıkılıp yerine ‘çağ atlamış’
Türkiye’nin timsali olarak moderen bir opera
binasının yapılması da vacipti haddi zatında.

Her ne kadar haşmetmeaplarının sanata ve
sanatçıya olan sevdasını, devletin sanatçısı mı
olurmuş haykırılarıyla ‘devlet televizyonun-
dan ‘ seyrettiysek de, Devlet Tiyatroları ile
Devlet Opera ve Balesi’ni kapatacağım buyursa
da, heykeltraş Mehmet Aksoy’un Kars’taki ‘İn-
sanlık Anıtı’ adlı heykelini ‘ucube’ olarak tas-
vir edip, Seyyid Hasan el Harakani türbesi ve
camisini gölgeliyor diye yıktırsa da, tükürürüm
böyle sanatın içine veciz sözleriyle hatırlasak
da zihniyetlerini, yapılacak yeni opera binası-
nın terasına açtıracağı 360 derece İstanbul si-
lütine bakan restoran ile sanatın da üzerinden
para yiyecekti zatı muhterem.

Bu arada Topçu Kışlası’nın eveliyatında o
alanın Ermeni Mezarlığı olmasının da bir ehem-
miyeti yoktu kendi nazarı itibarında. Canlandı-
rılacak şey var, canlandırılmayacak şey var ne
de olsa tarihin sayfalarında. Buna mukabil ya-
pılacak yeni nesil Topçu Kışlası’nda yeralacak
AVM ile ekonomi de canlandırılacaktı aynı za-

manda. Bize mi soracaktı cami yapılsın mı diye
Taksim Meydanı’na! Allahının emri, kendisinin
kelamı dururken ne haddimize, haşa!

Evet herşey ‘üç beş’ ağaç için başlamıştı ilk
günlerde. Kentsel dönüşüm kapsamında yürü-
tülen Taksim Meydanı’nı yayalaştırma projesi
için ‘kaldırım yolunun genişletilmesi amacıyla’
Gezi Parkı’nın Divan Otel’e bakan tarafındaki
birkaç ağacın kepçelerle vura vura devrilip sö-
külerek ‘ başka bir yere taşınmasıyla’ yakıldı
bu isyanın ateşi. Katliamlara verilen değişik
isimlere teşne de olsa memleket insanı, gayruk
yeter demenin vakti erişmişti.

Gezi Parkı’nda toplanan insanlar yıkımı
engellemek için parkta nöbete başladı. Bir kıs-
mı parka kurdukları çadırlarda kalıyor, büyük
bir kısmı da gün içinde parkta toplanarak ge-
cenin geç saatlerine kadar kalıp nöbete destek
veriyorlardı. İnsanlar parktaki ağaçların altın-
da gruplar halinde oturarak sohbet ediyorlardı.
Hiçbir taşkınlık ya da galeyan hali yoktu hiç
kimsede. 30 Mayıs’ı 31 Mayıs’a bağlayan gece
biz de parktaydık. Sabah 4’e doğru ayrıldı-
ğımızda parktaki kitle epeyce seyreliymiş, sadece
çadırlarında geceleyenler kalmıştı.

Sabah tam 05’te polisin müdahalesi başladı
Gezi’ye. Oradaki arkadaşlarımızdan sonradan
dinlediğime göre, inanılmaz bir bonbardıman
şeklinde biber gazı fişekleri atılmış parka. Ge-
len fişeklerden korunabilmek için kendilerini
ağaçların arkasına attıklarını ve yaralanmamak
için kaçmayı bile göze alamadıklarını anlattı
bir arkadaşım. Sonrasını hepiniz biliyorsunuz
zaten. Parka dalarak oradaki savunmasız in-
sanların gözlerine ellerindeki mobil fiskiyelerle

haşerat ilaçlarcasına biber gazı sıkın polisler, dövülerek gözaltına alınanlar, yakılan çadırlar ve 'temizlenen' park.

Burada beklenmeyen Devlet babanın yaramaz evlatlarını hizaya çekme şekli değildi. Farkına varılamayan bu çocukların yıllardan beri yedikleri tokatlardan sonra arsızlaşmış olmalarıydı. Bu sefer bu çocuklar yedikleri tokatın alı yanaklarında, yataklarına girip üzerlerine çektikleri örtülerin altında sessiz sessiz iç çekerek ağlamadılar. 31 Mayıs günü müdahaleyi duyan bütün haylazlar akın akın Taksim'e koşuyordu. İnanılmaz bir insan seli yükleniyordu Taksim'e. Polis meydana çıkan bütün yolları tutmuştu. İstiklal Caddesi çıkışında, Siraselviler çıkışında, Tarlabası, Talimhane, Harbiye, Dolmabahçe ve Gümüşsuyu bağlantılarında polis barikatları vardı. Devlet halkına karşı korumaya almıştı Taksim Meydanı'nı ve Gezi Parkı'nı.

Ben arkadaşlarımla birlikte Cihangir üzerinden ulaştım Taksim'e. Siraselviler Caddesinden meydana doğru ilerledik. Polis Alman Hastanesi'nin üstünde barikat kurmuş ve meydana çıkışı kapatmıştı. Herkesin daha o günden aşına olduğu saldırı biçimiyle ilk tanışmamızdı bizim. Önce ardı ardına atılan biber gazı fişekleri, arkasından ileri çıkarak kitlenin üzerine doğru hareketlenen TOMA'dan sıkılan gazla karışık tazyikli su. İnsanlar çil yavrusu gibi geriye doğru kaçıyor, ancak gaz bulutu dağıldıktan sonra toparlanarak tekrar geri çekildikleri alana dönüyorlardı. Bu med cezir defalarca tekrarlanıyordu ama dağıtılmaya çalışılan insan kalabalığı her geri dönüşte daha da artıyor ve terkedilen noktadan biraz daha ileri dayanıyordu. İlk zamanlarda gözlemlediğim saldırı anındaki panik havası, gitgide yerini telaşsız bir geri çekilmeye bırakıyordu. İnsanlar yoğun biber gazından etkilenenlerin yardımına koşuyor, geri çekilirken sakın olalım diye birbirlerini uyarıyor, ellerinde eldiven olan bazı gençler atılan biber gazı fişeklerini alarak geriye atıyorlardı. Bu arada mucize iksirle tanıştık biz de. Talcid, Rennie ya da muadili bir mide şurubu

suyla karıştırıldığında beyaz bir solüsyon oluyor, bu solüsyon gözlere ya da burun ve genize sıkıldığında biber gazından kaynaklanan yanma ve nefessizliği epeyce rahatlatıyordu. Yanlarında solüsyon olanlar her taarruz sonrası fenalaşanların yanına koşuyor ve ilk yardım müdahalesini yapıyordu.

Hava kararmaya başladığında biz Siraselviler'den ayrılarak Taksim İlk Yardım Hastanesi'nin arka tarafındaki ara sokaklardan geçerek İstiklal Caddesine geçtik. Tünele doğru uzayıp giden müthiş bir kalabalık vardı İstiklal'de. Kitlenin büyük çoğunluğunu 20 – 25 yaş civarlarındaki gençler oluşturuyordu. Kotlarını, şortlarını, tişörtlerini giyen gençler Taksim'e koşmuşlardı. Geçmişlerinde hiçbir direniş ya da eylem deneyimleri olmayan bu gençler sürekli birbirleriyle ellerindeki telefonlarından aldıkları twitlerle akan bilgileri paylaşıyordu. İstanbul'un dört bir yanından Taksim'e destek vermek üzere yola çıkan kalabalıkların haberleri ulaşlıyordu sürekli. Şunu söylemeliyim ki kesinlikle tek tip, homojen bir topluluk yoktu sokaklarda. Tüm bu kalabalık bence 'Artık Yeter' cümlesiyle biraraya gelmiş gibiydi. Sonrasında sıralanan kelimeler kişiden kişiye farklılıklar gösteriyordu. Dikkatimi çeken bir diğer nokta da insanların müthiş bir dayanışma, yardımlaşma ve paylaşma duygusuyla hareket etmeleri idi. Taksim'deki mekanlar, evler yaralanan ya da fenalaşanlara kapılarını açıyor, herkes yanındakine kol kanat geriyor, doktorlar, tıp öğrencileri, sağlıkçılar beyaz önlüklerini giyip değişik yerlerde oluşturulan ilk yardım noktalarında el uzatıyordu insanlara. Bana ilginç ve anlamlı gelen bir yan da, ayaklanan bu kitlenin dilinde ya da yazılamalarında tek başına Tayyip'i hedef almasıydı.. Bu da bence tek adamlığa, faşizana, sultaya ve diktatöryaya karşı öfkelerini yansıtıyordu direnişçilerin.

Zafer Savaşarak Kazanılacaktır

Haluk Tüzün

Taksim Gezi Parkı direnişi özünde kapitalist sınıfa ve onun iktidarlarının, faşist uygulamalarına karşı bir öfkenin dışı vurumudur. Artık korku duvarı aşılmıştır, doğaya, doğal yaşama, insana, emeğe, sanata, geleceğe, gençliğe, özgürlüğe, kısacası güzel olan, değerli olan, insani olan ne varsa hepsine azgınca saldıran kapitalist haydutlar sınıfının ve onun eli kanlı faşist iktidar temsilcilerinin yüreklerine korku salan kitleleri kutlamak gerekiyor. Biz devrimciler, sosyalistler, komünistler, başkaldırının en kararlı biçimde en önde savaşarak Taksimi bir kez daha fethettik. Bugün zor bir eşiği aştık, üzerimizdeki ölü toprağından silkinip kurtulduk. Umutsuzluk, teslimiyet, yılgınlık cenderesini birlikte parçaladık. Gezi Parkı direnişi bir anda ülkenin dört bir yanına yayılmış destek eylemleriyle ses vermiştir. Direniş önümüze büyük görevleri de koymuştur. Korkuyu yırtıp atmanın önümüze koyduğu olanaklardan yararlanarak işçi sınıfı ve gençlik içinde örgütlenmek, kavgayı sürekli kılmak; bunu başarmalıyız ki bu öfke patlamasının yarattığı muazzam enerjiyi devrimci bir sel yatağında birleştirerek devrime ve yaşanması bir geleceğe coşkuyla yürüyebilelim. Bugünden sonra sermayenin komünistlere, devrimcilere, sınıfa saldırıları daha bir sinsi ve azgın bir hal alacaktır. Bu saldırıları örgütlü olarak karşılayıp alt etmek, geri püskürtmek esas görevimizdir. Bu kitlelerdeki enerjiyi liberalizme, ulusalcılığa, reformizmin kanalına akıtmak isteyenlere dur demeliyiz, geleceğimizi onların kontrolüne bırakmamalıyız. Her eylem örgütlü olduğu sürece ileri taşınır. Kendiliğinden gelişen eylemlilikler, örgütlü hale dönüştürülmediği zaman, bir süre sonra sulandırılmaya başlanır ve sönmülmeye çalışılır. Bu süreçten sonrada kontrolü zorlaşır, hep kendimizi

sorgularız. Marksistler bu türden gelişmelere anında müdahil olmayı bilen, gelişmeye yön veren, sınıfın kazanç hanesine akıtmayı bilendir. Örgütsüzlük suyun akışına doğru boşa kürek çekmektir. Oysa örgütlü olmak ve örgütlü yaşamak, Marksist olmanın bir zorunluluğudur. Örgütlü kitleler hiç bir zaman yenilmezler, geleceğe giden yolda örgütlülük bizleri daima ileri taşıyacak, mücadeleyi zaferle taçlandıracaktır. Güncel yaşamımızda da örgütlü davranmak, doğru tesbit ve tahlillerle her olguyu ve sıçramayı ileri taşımak için de birey olarak kendi sorumluluklarımızın bilinci içinde olmalıyız. Zorlu yolları aşmak için inanç, kararlılık, bilgi ve yürek gerekir. Bunları içinde bütünleştiren her birey hiç bir zorluktan korkmaz, bedel ödemeye hazırdır. Çünkü o insan artık kendi içinde örgütlüdür, güçlüdür; bu bireysel örgütlülüğü toplumsal örgütlülükle bütünleştirmek görevi kalmıştır önünde. Bu sağlandığı ölçüde toplumsal mücadelenin önü açılmış olur, örgütlü bireyler örgütlü gücü doğurur, bu da toplumsal mücadeleyi ileriye taşımada aracı ve örgütleyici olur. Bu yönelim ve örgütlülük emekçi halkların kurtuluşu olan Sosyalizmi kurmada esas işlevi üslenecektir. Sınıfsız sömürsüz bir dünya bizi bekliyor. Artık her zamankinden daha fedakar olmalı, daha fazla sorumluluk bilinciyle hareket etmeli ve akılcı olmalıyız. Geçmişin hatalarından arınarak geleceğin yolculuğunda bilinç, örgüt, cesaret aslolan özelliğimiz olacaktır. Gerisi teferruattır. Gezi Parkı direnişi yolu açmada büyük ve tarihi bir simge olmuştur. Artık buz kırılmış, yol açılmıştır; geleceğe birlikte yürümek için komünistler, sosyalistler, devrimciler birleşik bir cephenin, yaratılması pratiğiyle karşı karşıyadır.

Güneydoğu'dan bakıldığında Gezi Parkı direnişi ve Kürtler

Orhan Turcan

Anadolu ve doğusunda, komşu topraklarda, halklar arası dayanışma pek görünür bir şey değildir. Her halk başı sıkıştığında, kendi gücü ve yeteneğiyle sorunun üstesinden gelmek zorundadır. Neler yaşanmadı ki bu topraklarda? Ermeniler, Rumlar, Aleviler, Türkmenler, Çerkezler, Süryaniler, Ezidiler daha nice halklar başlarına gelen belaya (vicdanlı bazı insanlardan gördükleri dayanışma dışında) tek başlarına göğüs gerdiler ya da silinip gittiler. Bu toprakların kadim halklarının / kültürlerinin çoğundan ancak toprak altında kalanlarla söz ediliyor.

Gezi Direnişi bu toprakların isyan / direniş güzergahında yeni bir sayfa açmışa benziyor. Yıllarca ekilen ve sabırsızlıkla beklenen umutlar, umutsuzluğun en derin olduğu dönemde, “hâlâ kaybedecek bir şeyleri” olanlar tarafından yeniden yeşertiliyor ve bu ani / beklenmedik çıkış bir çok cenah gibi Kürtler’de de şaşkınlık yaratıyor.

Devlet/hükümet/egemenler şaşırdı: Ne oluyordu? Her seferinde 2 adet gaz, bir adet toma suyu, 3 cop darbesi sonrası devasa kalabalıkları dağıtıyor, kısa sürede ortalık sükûtu limana dönüştüyordu! Nereden çıktı bu ÇAPULCULAR? 150 bin adet gaz bombası, binlerce cop darbesi, onlarca tomadan çıkan ve vurduğunu yere çivileyen su işe yaramıyordu. Sadece direnmiyorlardı, direnirken eğleniyorlar, dostluk kuruyorlar, komünal yaşam provaları yapıyorlardı; paranın egemenliğine son veriyorlardı.

Solcu/sosyalistler şaşırdı: Bunca fedakârlıklar bir türlü karşılık bulmuyordu. Gün geçtikçe toplum siniyor, “banane”cilik gençlik

içinde sökülmez bir şekilde kök salmış. Eşitlik-kardeşlik- adalet duyguları toplumun gözünde gittikçe anlamını yitiriyordu. Şimdi nereden çıktı bu renklerle yüklü direniş? Direnenler sadece Sosyalist/devrimciler de değil, kadınlar direniyor, çevreciler yaşamını ortaya koyuyor, farklı cinsel eğilimi olanlar sadece direnmiyor, yeni hayatı kuruyor, kurguluyor.

Kürtler hala şaşkın: Son 30 yılda sadece Kürtler değil, toplumun her kesimi tokat yedi. Yediği tokatın etkisiyle öylesine sersemledi ki... Ama Kürtler bu otuz yıllık süreçte yaşadıkları travma sonucu el yordamıyla yeniden yaşamın damarlarına ulaşmaya çalıştı. Acılar doğallaştı sanki. Dokunduğun her bireyden, araladığın her hane kapısından acı fışkırıyor. Direnmenin Anadolu’daki karşılığını en iyi bilen Kürtler, Gezi Direnişi karşısında şaşkın (!)

Kürtler neden Gezi Direnişine mesafeli durma ihtiyacı duyuyor? Nasıl anlıyorlar Gezi ve Gezi sonrası ülkenin diğer kentlerinde ortaya çıkan durumu?

Yaklaşık iki ay önce “Barış Süreci”ni halka anlatabilmek için T.C. Hükümetinin görevlendirdiği “Akil Adamlar” Anadolu sathına yayıldıklarında, kimi yerlerde küçük, kimi yerlerde ise orta büyüklükte karşı kalabalıklar oluşmaya başladı. Bu karşı kalabalıkların kendileri çok hacimli olmasa da çıkardıkları ses gittikçe gürültülü olmaya başlamıştı. Barış Sürecinin başlangıç noktasında Kürtler’in kafası yeterince karışık ve olaya kuşkulu yaklaşıyorken, birde, tamamen hükümetin inisiyatifiyle seçilen (içlerinde Kürtler’in saygı duyduğu kimi isimler de vardı) “Akil Adamların” halkla buluşmasına

B a r ı ş
Süreci ko-
n u s u n d a
Kürtler'in
kafası ye-
terince ka-
rışık gö-
rünüyor.
Karışıklı-
ğın nede-
ni, devlet
cenahının
söylemin-
deki tutar-
sızlıklar
ve devlete

tahammül edilmiyordu. Kimi yerlerde kuşatıl-
mışlık nedeniyle toplantıları iptal ediliyordu.
Akil Adamlar öncesi Karadeniz turu yapmak
isteyen BDP heyeti linç girişimi ile karşılaşüyor
ve gezilerini iptal etmek zorunda kalıyorlardı.
Bu KÜRTLER'İN HAFIZASINA KAZINDI.
Karşı gösterilerde kullanılan simgeler; TÜRK
BAYRAĞI ve ATATÜRK posterleri, atılan slo-
ganlar; ATATÜRK'ün ASKERLERİYİZ!

Gezi Direnişi'nin ilk anları genel anlamda
Kürtler'de sempati topluyordu çünkü Kürtler,
her grup gibi kendilerinin de bayrak ve flama-
larıyla orada olduklarına, yan yana durdukla-
rına, tartıştıklarına ve yardımlaştıklarına dair
haberleri medyadan izliyorlardı. Ancak diğer
kentlerdeki Gezi yankısı, Kürtler'de kaygıya
neden oldu. En azından görsellik olarak, tek
tipleşmeye başlamıştı sanki gösteriler. 2007 yı-
lında Ülkenin Karanlık Güçlerince (askeri ve-
sayet kurumlarınca mı demeli) organize edilen
Cumhuriyet Mitingleri'ne benzer görüntüler
akmaya başladı. Sloganlar, bayraklar, flamalar
tek tipleşiyordu. Kürtler'de bunun anısı çok ta-
zedir. Bu görselin, bu seslerin ne anlama gel-
diğini çok iyi biliyorlar ve kaygıları artıyor.
Açıkçası bu durum Kürtler'de ölümü/inkarı/
Diyarbakır Cezaevini/sürgünleri/silah seslerini
çağırıştırıyor.

olan güvensizlik. Hükümetin başı hergün fark-
lı bir tarafın kafasını karıştırıyor; bir gün Türk
Milliyetçiliğine pas verirken, diğer gün Kürt-
lerle ilgili yumuşak bir ton kullanıyor. Kürtler
yüzyıllardır kandırılmışlığın kaygısını taşıyor.
Barışa yönelik (ne kazanacaklarını daha kimse
bilmiyor) bu çabanın boşa gitmesi halinde, bu
topraklarda bir daha bir araya gelmenin çok zor
olacağını hissi var. Bu sadece BDP tabanında
değil, AKP İslamcılığının Kürtlerle – Türkler
arasındaki son bağ olduğuna inanan Kürtler'de
de bu kaygı var. Diyarbakır'da (Amed) kime
dokunsanız aynı kızgınlık hakim; “Yine bizi
kandırırırlarsa, alır silahımı bende dağa çıkar-
ırım!”. Siz ses tonundaki samimiyeti, barış öz-
lemine, kızgınlığı hissediyorsunuz. Bir kenarda
durup biraz izlerseniz, anlarsınız vücut dillerin-
den tüm ruh hallerini.

Yeterince güvensiz ve kafası karışık olan
Kürtler, Gezi Direnişinin diğer kentlerdeki yan-
kısının anti-barış hareketine dönüşme riskine
karşı temkinli hareket ediyor. Sadece anti-AKP
politikalarının yeterince anlamlı olmadığını,
anti-AKP'nin anti-faşizm, anti-tekelleşimle taç-
lanmasını bekliyorlar. Görünürde hakim olan
Ergenekon/MHP/CHP koyu faşizan anlayışın,
Kürtler için daha zor bir dönemi ifade ettiğini
iyi biliyorlar.

Her Yer Taksim Her Yer Direniş

Memet Akkor

Mayısın son günü Hazirana merhaba derken yığınlar AKP'ye artık yeter dedi: Otoriter ve totaliter yönetim anlayışlarına karşı haklı ve meşru taleplerini haykırarak, hak ve özgürlüklere, yaşam tarzlarına kadar uzanan faşizan müdahalelere Taksim'de halk başkaldırının işaret fişegini yaktı.

Hiç öngörülmeleyen bir anda kendiliğinden gelişen ve yayılan bu halk hareketi tarihe bir kez daha Haziranda not düşecekti. 15 -16 Haziran Türkiye işçi sınıfının eşitlik, özgürlük için iktidara yürüyüşü, ayaklanmasıydı;Taksim Direnişi ise ağırlıklı olarak küçük burjuvazi ve orta sınıfların bir başkaldırısı.Sınıfın sendikal örgütlerinin süreci seyrettikleri; siyasi öznelerin ise reel olarak eyleme damga vurmaktan hayli uzakta oldukları bir Halk Hareketi. Yığınlar artık eskisi gibi yönetilmek istemiyor, ancak kendi yönetimlerini kurmanın da hâlâ çok uzağındalar. Önümüzde çözüm bekleyen devasa sorunlarımız, yenmemiz gereken burjuva liberal, reformist, milliyetçi ve militarist ideolojiler, birleşik güç ve eylem birliğimizi hayata geçirmek var.

Onlar, eşitsizliklere, haksızlıklara, adaletsizliklere, zorbalıklara karşı olduklarını, eşit , özgür ve adil bir düzende barış içinde kardeşçe yaşamak istediklerini haykırıyorlardı. Çoğunluğu tıpkı bizim onları yaftaladığımız gibi ya topçu ya da popçuydu! Ülke sorunlarından uzak,s anal dünyanın bir parçası, apolitik ve örgütsüz gençlerimizdi onlar.Onlar kitaplarıyla, şarkılarıyla, internetleriyle, örgütsüzlükleriyle inmişlerdi meydanlara.

Onlar çağdaş bilimin sunduğu araçları, interneti, kendi amaçları doğrultusunda kullanabili-

yor, karşı propaganda, ya da yalan makinalarını susturabiliyorlardı. Onlar en yaratıcı mücadele biçimleriyle duvar ve yol yazılamalarıyla, şarkıları ve tiyatro oyunları, sloganlarıyla, sözlü ve yazılı yalanları yerle bir eden ÇAPUL TV görüntüleriyle bizden farklıydılar ve anlaşılmayı bekliyorlardı. Ve en geniş yığınları ülke çapında "Her yer Taksim her yer direniş" sloganı etrafında birleştirmeyi başarmışlardı.

Onlar kendi mücadele tarzlarıyla devlet terörüne, gazlara, tomalara, coplara,tazyikli sulara günlerce direndiler, boyun eğmediler.Azalmadılar. Çoğaldılar. Onlar, paranın saltanatını yıkarak komünal yaşam tarzını benimsediler, barikatlarda direnişin en şanlı örneklerini gösterdiler. Sosyal Medya aracılığında, Arjantin Anılarının, İspanya anti -faşist direnişçilerinin, Katalan özgürlük savaşçılarının enternasyonalist destek ve dayanışmasını örgütlediler. Unutulan değerlerimiz yardımlaşma, paylaşma, dayanışma tekrar direnişte can buldu. Demek ki bizim apolitik gençliğimizin genlerinde var olan direniş ve isyan ruhu, eşitlik, özgürlük ve kardeşlik mücadelesi bir kez daha ete kemiğe bürünüyordu.

Anlamak diyordu Nazım "...gitmekte olanı ve gelmekte olanı" Eski çözülür ve çökerken, onun bağrında doğmakta olana yöneltmeliyiz tüm dikkatimizi. AKP karşıtlığı üzerinde birleşen halk ayaklanması sisteme karşı devrimci bir politika ve bu politikanın yığınların bilincine taşınması ve onlarca benimsenmesi sağlanarak ve devrimin siyasal öznesi önderliğinde ancak menzile ulaşacaktır.

**ŞU ANDA EN BÜYÜK EKSİKLİĞİMİZ
BU SİLÂHTAN YOKSUN OLUŞUMUZ-
DUR!**

Biz Taksim direnişini yurdun her köşesine taşıyarak, meydanları, mahalleleri, ortak mücadele alanlarına çevirmeliyiz. Güç ve eylem birliklerini en geniş örme becerisini göstermeliyiz. Halkın iktidara yönelen öfkesini sisteme kanallı etmeliyiz. Her türlü sapmaya eylem alanlarında hareket alanı bırakmadan, onları doğru hatta mücadeleye kazanmalıyız. Güç ve eylem birliği bileşenleri kendi karar ve yönetim aygıtlarını yaratmalı ve disiplinli ve kararlı biçimde eylemliliklerini geliştirmeli ve yükseltmelidir.

Mayısın son günü, kendiliğinden toplanan bir kümeydik Burhaniye’de. Kısa süre içinde biraraya gelen siyasi partiler, sendikalar ve kitle örgütleri ilk iş olarak 6 siyasi parti temsilcilerinden oluşan ortak bir karar ve yönetim organı oluşturdu. Bu Taksim Direnişinin şimdiye dek Edremit Körfezinde bizim gerçekleştiremediğimiz devrimci demokratlarla- sosyalistlerin yan yana bir araya gelişi belki de en büyük kazanımımızdır.

Bu oluşuma çağrılı olmayan İP ilk fırsatta kürsüye müdahale ederek kendi kendini kitleden soyutladı.

CHP birlikten ayrı bağımsız davranmaya başladı. Bir kısım CHP’li güçbirliğinin yanında yer aldı. Kısacası bayrak ve “Atatürk Askerleri” sloganları arasına sıkışmış kitleyi, ortak tüm sloganlarımızı paylaşan bu yığına, karşımıza aldık. Böylece hem ideolojik hem pratik olarak etkileyebileceğimiz kitleyi ulusalcılara havale ettik. Ne Türk milliyetçiliğine ne de Kürt ulusalcılığına söz geçiremedik. Böylece eylemin

hem bileştiriciliğine hem ayrıştırıcılığına bir kez daha tanık oluyorduk. Taksim’in aştığı sorunla biz burada takıldık kaldık. Irkçı, şoven, milliyetçi, militarist çevreleri etkisizleştirmenin bir yolu kararlı ideolojik mücadele ise diğeri de eylem alanlarındaki pratik mücadelede iken, onları öteledik! Henüz reformizmin, liberalizmin, Kemalizm’in etki alanında ama faşizme ve emperyalizme ve AKP’ye karşı direnişi

destekleyen, ortak sloganları coşkuyla haykırarak bu yığınlarla birlikte davranma ustalığını gösteremedik.

Eğitim iş kolunda

grev ortak hedefinde birleşen iki örgüt hak ve özgürlükler cephesinde güç birliği içinde davranmaya merkezi ortak karar olmasına rağmen zorlandılar Burhaniye’de. Her halde bizim anlamakta zorluk çektiğimiz ideolojik, siyasal ve örgütsel farklılıklarımızla güç ve eylem birliklerinde yer aldığımızı unutmamızdı.

Burhaniye’de her gün basın değerlendirmesiyle başlayan, oturma eylemiyle devam eden, marşlarımız, şiirlerimiz, halaylarımızla destek eylemlerimiz kesintisiz sürdü, sürüyor. Körfezde ayrı ayrı süren eylemliliklerin merkezi bileşik bir eylemle sonlandırılması için çalışılırken direnişe yönelen saldırı, Burhaniye’de nicel olarak en kitlesel noktaya ulaştı. Bu tüm bileşenleri tekrar bir araya getirdi; halen eylemlilik ortak komite yönetiminde kitlesel ve coşkuyla sürüyor.

Bu Bir Sevgi Devrimidir

— Suant Tekin

Kitap okuduk saldırdılar, yürüdük saldırdılar, durduk saldırdılar, sustuk saldırdılar, sessiz dans ettik, sessiz alkışladık saldırdılar, öldürdükleri gençleri anmak için taşıdığımız karanfilleri uzattık yine saldırdılar...

Asitli sularla derimizi yaktılar, ışıkları karratıp ara sokaklarda insan avına çıktılar, lazerle işaretleyip gaz bombası atarak nice masum genç insanın hayatını söndürdüler.

Ethem'in polis tarafından vurularak öldürüldüğü yere "Teşekkürler Polis" pankartı astılar. Öldürmek yetmedi. Hayatını söndürdükleri gencecik Ethem'in cenazesine saldırdılar!

Peki neden bu öfke? Aldığınız maaşı hak etmek için işinizi mi yapıyordunuz?

Hadi ama!

İşiniz sadece özgürlüğünü savunmak için sokaklara dökülen masum, silahsız insanları bilgisayar oyununda düşmanını yok ediyormuş edasıyla öldürmek ve bundan zevk almak olmaz!

Asıl acı olan da bu. Bütün bu şiddet, yok olan hayatlar, artık göremeyecek olan gözler, kopan kollar, yüzlerce kayıp, nasıl oluyor da sizi mutlu edebiliyor? Nasıl böyle insanlık dışı bir tablodan beslenebiliyorsunuz? İnsanlığınızı nerede bıraktınız? Ne zaman bu kadar vicdansız oldunuz? Gece başınızı yastığa koyup mis gibi bir uyku çekebiliyorsunuz yani, öyle mi?

Pes!

Peki ya insanlara destek olmak amacıyla işini yapan avukatını yaka paça gözaltına alan,

doktorunu kelepçeleleyen, halkını belediye otobüslerinde bayıltana kadar döven, kendisi gibi düşünmeyen herkesi yok etmeye çalışsan bir hukuk devleti olabilir mi?

Bugün Ethem'i öldüren polis hala görevde, çivili sopalarla gezenler sokakta, 13 yaşında bir çocuğa tecavüz eden 5 kişi serbest ve yeni kurbanlar arıyorken çantasından lastik çıkan insanlar terörist damgası ile içerideyse hukuk değil guguk devletinde yaşıyoruz demektir.

İşte biz; bu guguk devletinde kurmaya çalıştığımız baskıcı düzene karşı özgürlüklerimizi savunmak için sokaklardayız. Sadece bizim değil, hala neden sokaklarda olduğumuzu anlayamayanların özgürlükleri için de mücadele ediyoruz. Bunca saldırıya, tehdide, tahrike rağmen şiddete sapmadan en insancıl, en yardımsever, en matrak halimizle mücadele ediyoruz ve edeceğiz.

Direnişin en başından beri uyku uyuyamaz, başka hiçbir şey düşünemez olduk. Sabah uyanır uyanmaz günaydın yerine "bir şey olmuş mu?" diye soruyor, hemen telefonlarımıza sarılıp son okuduğumuz twite kadar gelmeden güne başlayamıyor, evdeyim diyen birine istem dışı "hangi ev, kendi evinde misin?" diye soruyoruz. Çünkü bu süreçte hiç tanımadığı insanlara evini açan muhteşem "insan"larla tanıştık.

Bu süreçte tanıştığım diğer muhteşem insanlardan bahsetmeden önce bu gençliğe bir özür borçlu olduğumu itiraf etmek zorundayım. "Bu gençlikten cacık olmaz, dünyadan bir haberler" dediğim için hepinizden teker teker özür diliyor ve en samimi duygularıyla kucaklıyorum

sizleri..

Zaten ben 31 Mayıs akşamından beri herkesi kucaklama eğilimindeyim.

O karmaşada midyeleri dökülen çocuğun parasını ödeyenlere, “Bu kadar biber gazı yeter biraz da biber dolması yiyin çocuklar” dercesine biber dolması yapıp parka getiren annelere,

“Babasının kızı” diyerek kızının direnişini destekleyen babalara,

den tutup kendimi o hengameden kurtarmak umuduyla boşluğa uzattığım elimi tutup beni çeken o hiç tanımadığım delikanlıya,

Alt kimliği ne olursa olsun, “insan” üst kimliğiyle bu ortak paydada buluşan o muhteşem insanların hepsine ayrı ayrı sarılmak istiyorum.

Bizler sadece insan olduğumuzu hatırlatıp insanca yaşamının kavgasını verirken, “bunlar” olduk, “çapulcu” olduk, “marjinal” olduk..

Sınav kağıdına “çalışmadım, direniyordum” yazan öğrenciye,

Biber gazından tomadan kaçıp soluklandığımız ara sokaklarda dilimlediği limonlarla yanımıza koşan, o arada evdeki böreği de unutmayıp “Yiyin çocuğum yiyin, acıkırsınız” diye elimize tutuşturan teyzelere,

Biber gazından önümüzü göremezken kolumuzdan içeri çekip gözümüze ilaç süren eczacıya,

Kapılarını açıp bizi saklayan cafe sahiplerine,

İki toma arasında sıkışıp kalmışken bir yer-

Gerçi marjinal değiliz demeye de dilim varmıyor; 1 aydır her akşam deniz gözlüğüyle gezip gözümüzü mide ilacıyla yıkıyoruz.

İnanıyorum ki ileride bir gün çocuklarımıza bu “marjinal” hallerimizi ve bu günleri anlatırken “her şey bir ağacı yıkmak istemeleriyle başladı” lı cümleler kuracağız.

Bana sorarsanız bu bir sevgi devrimidir. Öyle ki; “sanki herkes birbirini yıllardır platonik seviyormuş da, ancak açılabilmiş gibi” değil mi sizce de?

Direnış Notları

—Haluk Karal

Gözlemek önemli. Bir kere kitle artık alanda daha kalabalık. Çoğunluğu genç ve genç öfkelerini yansıtıyorlar. Sosyalistler veya örgütlü kesim bu kitleye göre çok küçük bir azınlık olarak kalıyor. Buna karşın gençler kendi aralarında öbek öbek örgütlü. Adı konmamış komitelerle, kişilerle kendilerini yönlendiriyorlar. En az erkekler kadar kızlar var. Kızlar da en az erkekler kadar militan. Elleri taşlarla, yüzlerinde maskelerle, deniz gözlükleriyle alana bilerek geliyorlar. Çatışmaktan korkmadan geliyorlar.

Bu olayları izlerken “İstiklal marşı var, bayrak var diye geliyorlar” diye düşünmek yanlış. Gelenlerin hepsi devrim için geliyorlar, devrim için uykusuz kalıyorlar, devrim için savaşıyorlar, devrim için içki içiyorlar, devrim için öpüşüyorlar, devrim için sarılıyorlar, devrim için barikat kuruyorlar, devrim için yürüyorlar, nasıl olacağını ve ne getireceğini bilmedikleri, ideolojik hazırlıkları ve istemleri net olmayan bir devrim için ölmeye hazır şekilde, militanca alanlardalar.

Artık bir ezber bozulmuştur. Bütün anlayışlar silinmiştir. İlkokul öğrencisi bile yürüyüşe giderken hükümeti istifa ettirmek için gittiğini biliyorsa, diktatörlüğe karşı, faşizme karşı alana gittiğini söylüyor ve devrim için gidiyorum diyorsa, yürürken hangi taşı atabileceğini gözüne kestiriyorsa, devrim başlamıştır. Ellerindeki taş, iktidarı yıkmak için silahları olmuştur. Deneyim öğretmektedir. Sosyal medya akıl almaz şekilde doğru ya da yanlış bilinç taşımakta, kitlelere deneyim aktarmaktadır.

Ok yaydan çıkmıştır. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Her şeyi göze alarak sokağa çıkan gençler rüzgarın değişiminin farkındadır. Rüzgar devrimden yana esmeye başlamıştır.

Yılların birikimi üstüne gelen baskılar ve baskıların tetiklediği irili ufaklı eylemler öfkeyi açığa çıkarmada önemli etken olmuştur.

Ayaklanmanın içinde küçüklüğünden beri tanıdığım çocuklar var. Yaşamları boyunca devrimden, devrimcilikten, polisten ürken çocuklar var. Üniversite yaşamında devrimcilerle birlikte olmayan çocuklar var. Fakat şimdi alanda ben buraya oturmaya gelmedim diyerek savaşın içindeler; hazırlıklı geliyorlar, erkek arkadaşlarını da yanlarında getiriyorlar, ya da kız arkadaşlarını da yanlarında getiriyorlar; gelirken düşünülebilecek yapılması gereken tüm önlemleri alarak polisle çatışmaya geliyorlar; ayaklanmanın içinde toplumu özgürleştirme kavgası verirken kendilerini de özgürleştiriyorlar.

Sonra bir şeyi daha tespit etmek gerek: bugüne kadar genelde varoş kavramı üzerinde duruyorduk, artık işçi sınıfının önemli kitlesi gecekonduardan gelmiyor, gecekonduaların öfkesi beyaz yakalı işçilere ve onların çocuklarına da bulaşmış bir durumda, eylem alanlarında daha önce hiç görmediğimiz tarz ve giysileriyle eylem alanındalar ve de militanlar. İşçi aristokrasisi çocukları ya da orta sınıf vb mantıkla devrimin yeni çocukları yabana atılamaz. Özellikle sembol olmuş TOMA’ya karşı duran kız. Nasıl Gezi Parkında biber gazına aman demeyen kırmızı elbiseli kadın simge olmuşsa, siyah elbiseli kız da devrimin simgesi olmuştur.

Bu gençler, orta sınıf filan değildir. Rüzgar ayaklanmanın içine küçük burjuvazinin farklı katmanlarını çekmiştir, fakat ayaklanmanın öncülüğü, önderliği işçi çocuklarındadır. Öfkesinin şiddetini yansıtmaktadırlar.

Ayaklanmacıların öğrendiği bir diğer olgu

da dayanışma; önce Çarşı – GS - FB taraftarları arasındaki yakınlaşma, ardından Karşıyaka - Göztepe taraftarları yakınlaşması, sonra siyasi görüşü ne olursa olsun tüm gençlerin birlikte hareket etmesi, yaralıları birlikte taşıması, birlikte barikat kurması, birlikte savaşması, kendilerini birlikte savunması, çok açıkça gördüğümüz bir ortaklaşma, dayanışma kültürünü yeşertmiştir. Bu bir deneyimdir. Çok önemsenmelidir. Geleceğin toplumu bu birliktelik ve dayanışmanın meyveleri olacaktır. Yeni bir kültür yaratılmaktadır. Gençler özellikle yaşlılara, yani bizlere karşı çok saygılı bir yapıya bürünmüşlerdir. Yol vermeler, amca teyze gibi tavırlar ve yüzlerinde öfkenin içinden süzülüp gelen sevecen sempati bunun göstergesidir.

Esnaflar ve küçük burjuva kitleler bu ayaklanmanın açık destekçisidir. Kendi kementlerini iktidardan alıp ayaklanmacıların eline vermiş ve nereye gideceği belli olmayan ayaklanmanın içine kendilerini katmışlardır.

İşçi Partisi alandadır, Hepar alandadır, CHP' liler alandadır, fakat çoğu artık başkalaşmıştır. Sosyalistler bütün renkleriyle alandadır. Gençlerin özellikle okullardaki aldıkları ideolojik damarın değişmesi açısından önemlidir. Birlikte iş yapmanın birlikte bilinçlenmek olacağını hep en önde tutmak gerekiyor.

Bu direnişte kişiler Kürtlüğü ya da Türklüğü ile değerlendirilmemelidir. Alevi gençler so-

kaktadır ve özgürlük istemleri büyüktür; nasıl Kemal Pir gibi Karadenizliler Kürt hareketi için öldüyse, şimdi birlikte geleceğin toplumu için hazırlanmalıdır.

Türkiyede sosyalistler de dahil, biz korkuyu hiç bu kadar yenememiştik, kardeşliği hiç bu kadar yakından yaşamamıştık. Herkes birbirinden nefret ediyor derken birden aradaki farklar arka plana itildi, Aleviyle Sünni, Kürt'le Türk birlikte halaya durdu. Bu ayaklanmanın en büyük kazanımıdır. Yıllardır onlara karşı savaştığımız, ırk, din, dil, farklılıkları daha ayaklanmanın birinci gününde aşılmaya başlandı.

Hayatında Toma'larla karşı karşıya gelmemiş insanlar Toma'larla savaşmayı öğrendi. Hiç hayatında mutfakta yemek yapmamış kız-

lar birbirlerine biber gazına karşı önlem için karışımlar yapıyor. Biber gazını önleme düzenekleri yapıyorlar; derken kendi kendilerini, birbirlerini facebook ve twitter üzerinden geliştirip bilgilendiriyorlar. Kendi kendilerini yönetiyorlar.

Bütün katılımcılar bir komün gibi artık. Birbirlerinin üstünü örtüyor, birbirlerine yiyecek getiriyor, bir dayanışma bir ortaklaşmacı ruhu. Faşizmin ne olduğunu öğrendiler. Ortaklaşmacı yaşamayı öğreniyorlar. Bize de onlara komünizmi öğretmek düşüyor.

Direnış Notları

H. Aktaş

3 Haziran:

Taksim'i geri aldıktan sonra, direnişin bir "yön bulma ve yeni hedef tayin etme" sorunu vardı. Bu yön ve hedef belli olmuştur: GENEL GREV GENEL DİRENİŞ!

Özür dileyeceği yerde halkla alay edercesine saçma sapan konuşan Hükümetin başı da bu yönün ve hedefin tayinini kolaylaştırmıştır. Direnişin yönü Hükümetin istifasına kadar Genel Grev ve Genel Direniştir!

Hükümet istifa ederek bir seçim hükümeti kurulmalıdır.

Diktatörlerin genel özelliklerinin tümü ile özdeşleşmiş görünen hükümetin başı, sonuna değin direnecek görünüyor. Bu tüm diktatörlerin ortak özelliğidir. Bu yolu seçen diktatörler de en sonunda halk tarafından ya ayağından asılır ya da ülkeden kaçmak zorunda kalır, kaçamayanlar da intihar eder.

Seçim hükümeti kurulmalıdır, çünkü bu direnişin amacı demokratik yaşam alanlarına sahip çıkmaktır! Faşizme "NON PASARAN" diyebilmehtir! Direniş alabildiğine demokratik bir tavır olarak ortaya çıkmıştır. Bu yüzden direniş demokratik bir şekilde sürmelidir. Hükümetin direnişi zıvanadan çıkararak silahlı çatışmaya dönüştürme provokasyonlarına karşı sabırlı sakin ve uyanık olmak gerekir.

Sosyalistler bu direnişin devrime dönüşmesini elbette ister ancak sosyalist bir devrime sosyalistlerin kendisi de (kadro olarak-teorik olarak) hazır değildir. Bu yüzden Türkiye'nin en direniş dolu, sosyalist-militan ruhlu devrimcilerine

düşen görev, direniş deneyimlerini direnişe ve demokratik yaşam alanları için ayağa kalkan halka aktarmalarıdır. Halkın içerisinde dün de söylediğim gibi "çorbadaki tuz gibi erimenin" yolunu bulmaktır. Ne kadar kaynarsa kaynasın tuz kaybolmaz ve çorbanın tadını getirir. Tadını getirenin tadını kaçırma özelliği de olduğu unutulmadan, sosyalistler halkın içinde olmaya devam etmeli, direnişe gölge düşürecek eylemlerden kitleyi sakınmalıdır. Halkın bizden bizim halktan öğreneceğimiz çok şey olduğunu unutmadan! Zaman şimdi "savaşıp öğrenmenin, öğrenip savaşmanın" zamandır!

Hükümetin başının, "BEN DE BİR MİLYON KİŞİYİ TOPLARIM" sözü bile istifası için yeterlidir! Bir başbakan seçilene değin falanca partinin başbakanı olabilir! Ancak seçildikten sonra tüm halkın başbakanı olmak zorundadır. Bu adam demek ki hala bir grubun çıkarları için orada... Artık onu mahkum etmek için enerji harcamaya gerek yok diye düşünüyorum ama onun bu irrite edici tavırlarının direniş ateşine birer odun atmak olduğunu da unutmadan ateşi canlı tutmak gerekir.

Direnış ve ateş diyorum. Ancak bu deyimler demokrasi dışı şeyler değildir! Sokaklar demokraside "denetim organları" arasında sayılır. Sokaklar, yürüyüşler, mitingler, hükümetleri denetleme araçları arasındadır. Bu seslere her hükümetin kulak verme zorunluluğu vardır. Bu sesleri dinlemeyen hükümetlerin hakkı kötektr! Bu nedenle bu direniş alabildiğine demokrasi sınırları içindedir ve öyle de sürdürülmelidir!

Hükümet 1 Haziran günü özür dileyseydi, olayların yatışma şansı vardı. Ancak hükümet aymazlıkta inat ediyor, birde halk ile alay ediyor.

İstifa ve seçim hükümeti son şanslarıdır. Bu şansı da teperlerse, tepeleneceklerinden emin olabilirler!...

Bir sözüm de polisler ve polisler yanında ellerinde satırlarla sopalarla direnişe saldıran AKP'lilere:

Polislerin yalnızca ödevleri yoktur! Yalnızca kendilerine verilen emirler yoktur! Anayasaya ve yasalara uygun olmayan emirlere karşı çıkma ve bu emirleri yerine getirmeme hakları vardır. Bu emre karşı gelme hakları onların yasal bir hakkıdır! Yani polis olmak vicdanlarını zalim hükümetlere teslim etmek değildir! Verilen emirler sizin ve kamunun vicdanına ter ise bunu ret etme hakkınız sizin yasal bir hakkınızdır! “Ekmeğimi kaybederim” korkusuyla vicdanınız hükümete teslim etmekten kaçınır! Siz ekmeği her yerde bulursunuz ama vicdanınızı yitirdiğinizde size kimse onu iade edemez. Vicdanlar herkesin kendisine yetecek kadardır!

AKP'li yurttaşlar! Aranızdan bazıları aramızdadır! Çoğunuz dindar insanlarsınız. Sizlerin dini ile sorunumuz yok. Ancak bilin ki bu hükümetin de sizin dininiz ile alakası yoktur. Sizler dindarsınız ama bunlar dinci; yani din alıp satanlar, din tüccarlarıdır. Bu yüzden sakın ola vicdanınızı hükümete teslim etmişlerin yanında direnişe saldırmayın! Bu savaşım halk ve hak ile hükümet arasındadır. Halkın kendi içinde çatışmasına izin vermeyin. Olayları bir iç savaşa dönüştürmeyin!

Şimdi alabildiğine barışçıl ve usul usul bir genel grev türküsüne başlamanın zamanıdır. Yakıp yıkmadan, kırıp dökmeden, demokratik gelenekler içerisinde direnişe devam!

Sabır iki türlüdür der Hazreti ALİ: “Sabır iki türlüdür; iyiye sabır/ kötüye sabır”

Bunca yıldır kötüye olan sabır taşmıştır. Bu iyilerin bir başkaldırısıdır. Bu başkaldırı sürecinde iyiler kendi içinde doğacak kötülöklere karşı da sabırlı olmak zorundadır! Bir tek yanlış hamle oyunu kaybetmeye neden olabilir! Bu savaşım demokrasi savaşımıdır ve demokratik teamüllere uygun bir şekilde sürdürölmeli ve yükseltilme-

lidir.

Toplumun ileri gelenleri de aklı selimi elden bırakmadan kitlelerin önünde olmalıdırlar. Tüm Türkiye’de direnişe katılan tüm yapıların en küçüğünden en büyüğüne değin hepsinin temsili katılımıyla kent meclisleri kurulmalı, bu meclisler içerisinde yürütme komiteleri oluşturulmalı ve bu meclislerin kararlarına ve kararların uygulayıcısı komitelerin inisiyatifine herkes uymalıdır!

Şimdi herkes bu meclislere kafa yorsun!...

7 Haziran:

“mahalle yanarken mahallenin fahişesi saçını tararmış”.

Son Osmanlı İm-PARA-TOR’u Fas’tan döndü.

“İmparatorluk” bünyesindeki Tebaalarından Anadolu’daki tebaasına “salamlar” getirdi... Tebaası da onu “aleyküm salam” diye yanıtladı...

İmparator belli ki bu gezisinde şiir ezberlemiş gelmiş ve “ben gene şiire, şaire biraz da demokrasiye vurayım en iyisi” diyerek, 01.45’te alana indiğı söylenen uçaktan ancak 03.10 civarında halkın karşısına çıkmıştı. Geçen sürede içerde hala şiir ve demokrasi taklidi çalıştığı belli idi.

Oysa “Bir kez gönöl yıktın ise/ Bu kıldığın namaz değil” diyen de Yunus idi ve kendisi bu ülkeyi yıkmaktaydı...

Yunus Emre bizim, yani halkın ozanıdır! Tıpkı Pir Sultan gibi halk önderidir ve bir halk ayaklanmasında asılmıştır. Bizler Yunus’un çocuklarıyız, sizler ise Molla Kasım’ın çocuklarısınız! Bu yüzden bir daha Yunus’u ağzınıza almayın!...

Bu millete artık yalan atmayı bırakın!

Eylemlerde ölen insanların sorumlusu, faili ve azmettiricisi kabak gibi siz iken, bunu eylemcilerin üstüne atmaya çalışmanız, dünyayı güldürüyor! Kendi suçunuzu bizim üstümüze atıyorsunuz! Bir tek eylemcinin dükkan yağmaladığını gösteremezsiniz ama biz size polislerinizin dükkan yağmaladığını kanıtlarız. Banka-

matik parçaladığını kanıtlarız. İşkence yaptığını kanıtlarız.

“Polisi çekin” dedik ve siz de diyorsunuz ki;

“Bize ‘polisi çekin’ diyorlar, kusura bakmasınlar, burası yol geçen hanı değil, burası Türkiye Cumhuriyeti”...

Ha şunu bileydin İm-PARA-TOR efendi!

Biz de bunu söylüyoruz; Burası Türkiye Cumhuriyeti; burası Osmanlı İmparatorluğu değil, sen de imparator değilsin. Recep olmaktan bıktıysan Osman olabilirsin sorun yok, PARA olabilirsin sorun yok, TOR olabilirsin sorun yok, ama imparator olamazsın. Türkiye Cumhuriyetini Osmanlı İmparatorluğu yerine koyamazsın, bu ülkeyi de Abdülhamit gibi yönetemezsin! Başbakanlığı padişahlık sanamazsın! Başlatma Topçu Kışlası’na da, AVM’ne de, avenene de...

“Polisi çekin!” dediysek “suç işleyen polisi çekin” dedik. Halkın ve göstericilerin güvenliğini sağlayan polisin(ne zaman görüldü ki bu??) gelsin görevini yapsın. Bunda sorun yok. Göstericilere nişan alarak gaz bombası atan polisi çekin! Göstericilere nişan alarak su sıkın polisi çekin! Dükkanları yağmalayan polisi çekin. Kordonda gezinen kızların saçını tutan polisi çekin! Gözaltına aldığı kız çocuklarına saldıran “ polisi bulun ve onu da alıp nereye giderse gidin! “YA ÇEKİN GİDİN ARTIK ÇEKİN GİDİN!

İmparatoru karşılayan gürhün sloganlarına bakalım:

“Recep Tayyip Erdoğan, Recep Tayyip Erdoğan” (Çok özlü bir söz!!)

“Ya Allah Bismillah, Allahu Ekber”... (Allah sadece sizin değil!

Siz Allah’ı da aldatmaya çalışan insanlarsınız! Ne demişti üstat: “Allaha inanmak kolaydır, ama Allah’ın size inanması zordur”... Allah’ın size inanmadığına inanabilirsiniz!...)

Son olarak;

Evet, “burası Türkiye Cumhuriyeti” ve “yol geçen hanı değil”...

Bu sözünüze tekrar döndüğümüzde bizim sözümüz şudur:

Keşke bu ülkeyi Osmanlı padişahları gibi yönetmeye kalkacağımıza “yol geçen hanı” gibi yönetebilseydik. Yol geçen hanlarının o kadar demokratik ve özgür bir işleyiş vardır ki sizin yönetim anlayışınızdan daha demokratik olduğunu söyleyebiliriz... Ama her kim ki bu sözü kullanır ve dikilirse karşımıza demek istediği şudur: “Burası herkese açık bir yer değil, buranın sahibi var, o da benim” demektir... Siz Türkiye’yi özel mülkiyetiniz sanıyorsunuz! Söylediğiniz sözün arka planı budur!

Oysa bu memleket bizim, hepimizin!

Siz ne kadar talan edip soymak istiyorsanız, biz de o kadar sahip çıkmak istiyoruz! Şu “azınlık- çoğunluk” meselesine gelince;

Tüm tarih boyunca bakın görün ki, her ne kadar demokrasi, azınlığın çoğunluğa tabi olması ise de, tutucu çoğunluğun karşısında her zaman devrimci azınlıkların toplumu ileriye taşıdığı bir gerçektir ve çoğunluk her zaman haklıdır iddiası da defalarca çürütülmüştür. Çoğunluklar şimdiyi ve geçmiş kavramış olabilir. Ancak geçmiş ile şimdiyi analiz ederek geleceği sentez edebilmek, ileriye kavramak daha zeki insanların işidir ve bu zeki insanlar asla çoğunluk içinde bulunmazlar, her zaman azınlıktadır, hatta tektir çoğu zaman ve sizler milyonları evinde zor tutarken bizler şimdi bir tek kişiyi evinde zor tutuyoruz! Bunu anlamamız bile çok zor ama bizden söylemesi!...

Bugün seçimde çoğunlukla gelmiş olmanız -ki bu da bir yığın spekülasyonu barındırmaktadır- sizin haklı olduğunuz anlamına gelmiyor! Bunu görmek için daha ne yapması gerekiyor bu halkın?

Siz ne yapmak istiyorsunuz?

Biz sizin beklediklerinizi yapmayacağız!

Asla halkımıza esnafımıza, sokaklarımıza zarar vermeyeceğiz!

Sonuna değin barış içinde sizin bizi anlamanızı isteyeceğiz ve Taksim’i savunmaya devam

edeceğiz!

Meydanları, parkları, nehirleri, denizleri, kuşları, arıları, demokrasiyi size teslim etmeyeceğiz, evleriniz sizin olsun!

İşkencehaneleriniz sizin olsun!

Ceza evleriniz sizin olsun, girin oturun içine! Tüm diktatörler gibi geri adım atmayacağınız biliyoruz.

Ancak tüm diktatörler gibi yıkılacağınızı da siz bilin! Biz bunu başaracağız!

Ancak unutmayın, sizler 12 Eylülün kucağında tosuncuklar gibi semirirken, bizler sokaklarda dövüşüyorduk! Dayak yerseniz ağlamayın emi! Aslanların, Karakartalların, çakallardan, akbabalardan korktuğu görülmemiştir! Sizlerden korkmuyoruz! Artık halkın korku duvarlarınızı paramparça ettiğini görmediyseniz, doktora gidin de beyninize bir gözlük alın!

8 haziran:

KORKULARI YAKTIK, GERİ DÖNÜŞ YOK!...

“Gemileri yaktık, geri dönüş yok”...

İspanyol Yahudileri ve bazı Vizigot yöneticilerinin daveti üzerine, 711 yılında, 7000 kişilik ordusu ile Cebelitarık Boğazı’nı geçen TARIK BİN ZİYAD (bu boğaza da adını veren komutan odur.), İspanya’ya çıkar çıkmaz gemileri yaktırarak askerlerinin geri dönme ihtimal ve imkanlarını ortadan kaldırır. Askerlerine şunları söyler: “Arkanızda düşman gibi deniz, önünüzde deniz gibi düşman. Nereye kaçacaksınız? Vallahi sizin için ancak sadakat ve sabır kalmıştır. Düşmanın silahı, teçhizatı ve erzakı boldur. Sizin silah olarak ancak kılıçlarınız, erzak olarak da düşmanın elinden alacaklarınız vardır.”

Askerlerin savaşmaktan başka çaresi kalmamıştır, savaşır ve kazanırlar. “Gemileri yakmak” deyimi de “geri dönüşü olmayan ve savaşmaktan başka yol kalmayan” süreçleri anlatan bir deyim olarak insanlığın kültür hanesine armağan kalır...

Taksim Gezi direnişinde geri dönecek tek

gemi KORKUDUR... Ancak yıllardır “halkın limanlarına sömürü taşıyan” KORKU GEMİLERİ YAKILMIŞTIR!

Tarihteki gemi yakma örneği ile arasındaki fark; Cebelitarık’ta gemileri yakanlar komutanlardır. Burada ise gemileri yakanlar komutansız askerler diyebileceğimiz DİRENİŞÇİLERDİR!

İnsanı insan yapan insanın elleridir... İnsanların kendi ELLERİ ve diğer insanlar ile EL ELE vererek eyleyip yaptıkları her türlü üretim ilişkisinin, toplum dediğimiz yapıyı oluşturduğunu biliyoruz. İlkel komünal toplumdan sonraki süreçte “birey ve toplum” arasındaki (insanın kendi eli ve diğer eller ile arasındaki) ilişki, çatışma ve barışmanın, toplumsal örgütlenmelere de genel lenerek oluşan ve gelişen insanlık tarihi boyunca, insanlığın top yekûn eylediği yürüyüşünde, toplumlar komünal anlayışlar ile bireyci anlayışlar arasında GİT-GELLER yaşayagelmıştır... Bu süreç toplumların ortak yaşamlarında bazen demokrasi, bazen diktatörlük olarak kendini göstermiş, insanlık insanın kendisinde olduğu gibi toplumsal alanda da sürekli olarak komünal-toplumcu yapılarla diktatoryal yapılar arasında salınımlar ve savrulmalar yaşayarak ilerlemiştir. Kaos dönemlerinde sürece hakim olan diktatörlükler olmuş, diktatörlükleri değiştiren ise demokrasi savaşları olmuştur.

Dünyada 1980’lerden 1990’lara doğru olan yıllarda toplumların totaliter, diktatör yapılarından bıkan BİREY (hem sosyalist, hem kapitalist, hem de yarı feodal ülkelerde) önce topluma ve toplumsal ideallere küsmüş, kendi kabuğuna çekilmiştir. Siyaset bilimcilerimiz(!) tarafından “apolitik” olarak tanımlanan bu bireylerin oluşturduğu kitleler peyda olmuş ve çok akıllı siyaset bilimcilerimiz neden kendilerini dinlemediklerini bir türlü anlayamadıkları bu insan topluluklarına “apolitik” tanımlamasının yanı sıra “koyun, aptal, lümpen, serseri, yozlaşmış” gibi nitelemelerde bulunmuşlardır. Ancak özellikle 1986 yılında Sovyetlerin dağılmasından sonra “topyekûn kurtuluş” teorilerini üretenlerin bir türlü kitlelerle buluşamıyor oluşunun altında yatan neden bireyin sosyalist ülkelerde de yok sayılmasın-

dan rahatsız olan insanların toplumsal sorunlar karşısında “tembellik hakkını kullandığını” fark edebilmiş değillerdi ve yapabilecekleri çok şey de yoktu. Birey kendi mecrasında savruldukça savruluyordu... Bunu fark ettiğim yıllarda ben de onlarla birlikte savrulmaya başladım.

Ancak gördüğüm hiç de bu insanların apolitik olmadıkları idi. Yalnızca bizlerin kafalarında olan şartlanmışlıklara ve aramızda buluna şarlatanlıklara uymadıklarını ama onların da kendine özgü dünyayı ve olayları kavrama çabasında olduklarını gördüm. Bilgisayar öğreniyorlardı, evreni-varoluşu, yaratılışı tartışıyorlardı, tanrıyı tartışıyorlardı, filozofları okuyorlardı, fizik ve kimya ile uğraşıyorlardı, değer nedir, doğru nedir, bilim nedir, din nedir tartışıyorlardı, korkunç bir mizah tutkunuydular.

Bizim anladığımız anlamda örgütleri yoktu. Partileri yoktu. Ama aşık oluyorlardı. Seviyorlardı. Ağlıyorlar, gülüyorlardı, insandılar sonuçta... ve “bir gün mutlaka” insan olmanın yeniden EL ELE VERMEK GEREKTİĞİNİ GÖRECEKLERDİ! GÖRDÜLER! TAKSİMİ ÖRDÜLER! KORKUYU KIRDILAR! KORKU GEMİLERİNİ YAKTILAR...

Yaşadığımız süreç; kendisini yok sayan otoriteye karşı kendisini bir kenarda tutan BİREYLERİN, artık bir kenarda da durma olanağı bırakmayan iktidara karşı, tüm bireysel becerilerini ortaya koyarak ve yeniden EL ELE tutuşarak bireysel duruşların yeniden komünal bir duruşa evrildiği ve yöneldiği bir süreçtir...

Bir kenarda duran ama kendisini geliştirmekten geri durmayan bireyin, kenarlardan köşelerden hayatın merkezine doğru yürüyüşü ve yumak oluşudur bu süreç. (Bu yumağın adı direnişin içinde de kendisini ifade etmiştir: “DİREN BAYAN”... Eskiler bilir eskiden “ÖRENBAYAN” markalı dantel yumakları vardı...) Şimdi eline tığını alan her entel bu yumaktan bir adet alıp dantel örmeye yeltenmiş durumdadır. Ancak bilsinler ki özellikle gençler bu entellere dantelini ters ördürecek (işin aslı “şeytana pabucunu ters giydirecek; helikopterleri karadan yürütecek...)

denli kendilerinden daha aydındırlar! Bu yüzden bu direnişe önderlik etmek de alabildiğine zordur. “Önlerde yürüme çocuğum” diyen annesine “anne önlerde yürümüyorum hep beraber yan yana yürüyoruz” diye yanıt vererek, “Arkamda yürüme, ben öncün olmayabilirim. Önümde yürüme, takipçin olmayabilirim. Yanımda yürü, böylece ikimiz eşit oluruz.” diyen UTE kabilesine de selam yollayan bu direnişçiyi, kaç tane “sosyalist demokrasi uzmanı” tahlil edebilir acaba?...

Hiç kimse bu direnişe tepeden bakmadan, içine karışıp, içinde kaybolmaya baksın! Ortaya çıkan çöreklerde tadını duyulsun yeter...

Direnişin DİKEY ÖRGÜTLENME sorunu vardır. Ancak direnişçiler bunu da kurabilecek güçteyken, bizlere düşen eski alışkanlık ve hastalıklarımızı direnişe zerk etmek değil, onlarla birlikte yan yana yürüyebilme hakkını elde edebilmektir! Kuşkusuz ki onlara katabileceğimiz çok şey vardır. Ancak onlardan öğreneceğimizin daha çok olduğunu düşünüyorum. Kendi adıma ben çok şey öğrendim, bildiklerimi de katmaya devam edeceğim...

Direnişin SOROS tarafından örgütlendiğini söyleyenler var. “Gölge etmesinler başka ihsan istemiyoruz!” Ne postal yalayıcılarına, ne canhıraş “B Planları” için çalışanlara ne de hükümete, bu DİRENİŞİ halktan ve hukuktan başka hiç bir güce teslim etmeyeceğiz, sosyalistlere ve emek güçlerine düşen görev budur!...

KORKULARI YAKANLARA SELAM OL-SUN!...

11 Haziran:

Devrimci savaşımın tarihinde, halkın ve onun öncü örgütünün “barikat kurma, barikatı savunma” konumları vardır. Bu top yekun bir direnişin artık iktidara el koymaya yöneldiği durumlarda ya da sizleri “yok etmek” üzere üstünüze gelen bir güce karşı ortaya çıkan saldırı ve savunma konumlarında, taktik olarak ortaya çıkar ve olağandır...

Bu deneyimlere bakarak kimi kitlesel sava-

şimlarda durup dururken işi barikat savaşına çekmeye çalışmak “sol çocukluk hastalığıdır”... “Düz Mantığı” anlatmak için söylenen, “Hayat acıdır, biber de acıdır, öyleyse hayat biberdir” çıkarımı gibi, Devrim tarihine bakıp, “Bak devrimci savaşımında barikat kurmuşlar o zaman biz de barikat kurarsak devrimci olmuş oluruz” demek kadar komik bir durumdur. Ne yazık ki bu denli basit düşünen kafalar vardır ve iktidar bu ucuz kafaları “provokasyona uygun” örgütler olarak görmektedir. İktidarın kafası da ucuz hesaplar yapmakta ve “düz mantıkla” hareket etmektedir. Hayır, kendileri bizler kadar diyalektik, analitik düşünebilmektedirler, ancak sıradan insanların mantık kurguları, düz mantıktan çok öte değildir. Hatta onların mantık kurguları düz mantığın prototipi olan “köpeksiler” kadardır ve onlar şimdi bu sıradan insanların algısına zar atmaktadır!

İktidar köpeksilerin mantığını kullanıyor. Bu mantık üzerinden provakasyonlar yapıyor.

- Polise taş atıyorlar mı? - Atıyorlar?
- Polise molotof atıyorlar mı? - Atıyorlar!
- Barikat kuruyorlar mı? - Kuruyorlar!
- Barikatlarda hangi bayraklar var?
- SDP'lilerin bayrakları var!
- O halde bunların derdi ağaç değil!
- O halde “BENİM POLİSİME MOLOTOF ATANLAR” ASDFGHJKILOŞPÜĞPOIKLIJ.

Halk son kısmını anlamaksızın “BENİM POLİSİME MOLOTOF ATANLAR” kısmında takılı kalacak...

Oysa ne demişti Marks:

“Ne var ki şeylerin özü de görüldüğü gibi olsaydı, hiç bir türlü bilime gerek kalmazdı!”

Bizler barikatın ne zaman kurulacağını, son vuruşun ne zaman yapılacağını çok iyi biliyoruz. Sizlerin ucuz oyunlarına gelmeyeceğiz!

Bugün SDP üzerinden oynanan oyun yarın bir başka örgüte yönelecektir. Eğer Taksim dayanışması SDP'ye olan provakasyona karşı tek

yumruk olmaz ise, yarın bir diğer provaksyonla bir başka parçanın koparılmasına karşı kan kaybetmiş olacaktır!

SDP bugün Taksim'im “Sarı Öküzü” konumuna düşürülmek istenmiştir. Buna herkesin karşı çıkarak, göz altına alınan SDP'lilere sahip çıkması gerekir...

SDP'li çocuklarımız İstanbul'un en duyarlı gençlerini oluşturmaktadır. Her türlü savaşında en önde çaba sarf etmektedirler. Onların bu duyarlı tutumları, onların katledilme nedenidir! En cesurlarınızı aranızdan teker teker koparıp almalarına izin vermeyin!

Hükümet simetrik savaşta kendi elindeki militarize güçlerinin daha baskın olduğuna güvenilecek kazanacağını sanıyor. Ancak kitlesel savaşın yolu simetrik olmaktan çıkarsa, kitleleri o alana yığan düşüncenin asimetrik savaşıma yönelme yolları da vardır. Bu kitleselliğin alanlarda simetrik olarak durması durumunda, asimetrik savaşta hükümetin kaybedeceği kesindir! Çünkü asimetrik savaşlarda yerleşik kuvvetlerin kazandığı dünya tarihinde görülmemiştir...

Sabah akşam Taksim'de yatmaya meraklı değiliz!

Bize bazı günlerde lazım oluyor o alan ve o günlerde daima orada olacağız. Ancak böyle giderse ülkenin her yeri Taksim olacak ve hükümet halkı zorladığı asimetrik savaşta kaybedecektir!...

11 Haziran:

11 Haziran 2013 sabahı Taksim'de SDP barikatına polisin saldırdığı görüntüleri televizyonlardan ve sosyal paylaşım ağlarından yayınlandı. Bu görüntüler içerisinden aşağıdaki fotoğraflar seçilerek SDP MYK üyesi Ulaş BAYRAKTAOĞLU hedef gösterilmektedir.

Şimdi ortada bir kafa karışıklığı yaratılarak, SDP'ye “fili olarak yok etme hareketinin” yanı sıra, “psikolojik ve siyasi olarak da yok etme” çabası sürdürülüyor. Diren SDP yoldaşların seninle

Dünyanın Gözünde Başkaldırı

Yabancı medya, protestocular arasında sağ ve sol, dindar vb. her görüşten insanların bulunduğunu bildirdi. The Atlantic dergisi, katılımcıları “gençler ve yaşlılar, laikler ve dindarlar, futbol holiganları ve körler, anarşistler, komünistler, milliyetçiler, Kürtler, eşcinseller, feministler, ve öğrencilerden oluşan bir kitle olarak tanımlıyordu. Alman **Der Spiegel** dergisi, “protestolara öğrenciler ve aydınlardan çok, diğer insanların katıldığını” söyledi. Çocuklu aileler, başörtülü kadınlar, takım elbiseli erkekler, spor ayakkabılı, düşük pantolonlu gençler, eczacılar, çayhane sahipleri – hepsi hoşnutsuzluklarını ifade etmek için sokaklara çıkıyor.” Burada herhangi bir siyasi partinin liderliğinin olmamasının, kayda değer olduğunu ekledi: “Hiçbir parti bayrağı, parti sloganları ve belirgin bir biçimde parti görevlileri yoktu. Gösteri ve protestolara Kemalistler ve komünistler, liberaller ve laikler ile yan yana katıldılar.”

The Guardian “Gezi Parkı’nın, çevreci hareketlerin bayrakları, gökkuşağı renklerindeki flamalar, Atatürk ve Che Guevara resimlerinin bulunduğu bayraklarla donanmış olduğunu, Kürt bayrakları ve Abdullah Öcalan posterlerinin de görüldüğünü yazıyordu. Genelde büyük ölçüde birbirlerine karşıt olan dört büyük takım taraftarlarının da protestolara birlikte katıldıkları kaydedildi.

Russia Today’in bir fotoğrafı, Taksim Meydanında enternasyonalizmi destekleyen bir du-

var yazısını gösteriyordu.

The Economist protestolarda erkekler gibi pek çok kadın da olduğunu kaydetti ve dövme- li gençlerle başörtülü kadınların göz yaşartıcı gaza karşı birbirlerine yardım ettikleri görüntülerin, laiklik ve İslamın karşıtlığına ilişkin eski klişelerin iflas ettiğini gösterdiğini” söyledi. Politik farklılıklarına rağmen protestocular polise karşı birbirlerine destek oldular.

Bilgi Üniversitesi’nin yapmış olduğu bir araştırmada protestoculara, onları protestolara katılmaları için nelerin etkilemiş olduğu sorusu soruldu. En çok ifade edilen nedenler, başbakanın “otoriter tutumu” (% 92), polisin “orantısız güç kullanımı” (% 91), “demokratik hakların ihlali” (% 91), ve “medyanın sessizliği” (% 84) oldu. Protestocuların yarısı 30 yaşın altındaydı ve % 70’inin herhangi bir politik bağlantısı yoktu; başka bir anket %79’unun herhangi bir organizasyonla hiçbir ilişkilerinin bulunmadığını gösterdi. Twitter’da Gezi ile ilgili olarak yazışanların sadece küçük bir kısmı daha önce siyasi konularda fikir belirttiklerini söylediler.

1 ile 5 haziran arasında şu şehirlerde yapılan protesto gösterilerine binlerce insan katıldı.

100 000 (İstanbul), 40 000 (Ankara), 30 000 (Bursa), 30 000 (Çorlu), 20 000 – 30 000 (İzmir), 20 000 (Antakya), 20 000 (Eskisehir), 20 000 (Gaziantep), 20 000 (Denizli), 18 000 (Adana), 15 000 (Bodrum), 15 000 (Antalya), 15 000 (Çorum), 10 000 (Trabzon), 10 000

(Kayseri), 10 000 (Bolu), 10 000 (Izmit), 10 000 (Tunceli), 10 000 (Kocaeli), 10 000 (Tuzla) 8 000 (Milas), 7 000 (Isparta), 7 000 (Tekirdağ) 7 000 (Edirne), 7 000 (Alanya), 5 000 (Mersin) 5 000 (Sivas), 5 000 (Aydın), 2 500 (Samsun), 2 000 (İskenderun), 2 000 (Fethiye), 700 (Balıkesir), 600 (Erzincan), 500 (Çanakkale), 500 (Bartın), 500 (Şanlıurfa), 500 (Erzurum), 500 (Kars), 300 (Mardin), 150 (Iğdır), 100 (Adıyaman, Gölbaşı), 100 - 300 (Sinop), 100 (Afyonkarahisar) (bugünlerde gösteriler 78 şehire yayılmış durumda)

Şikago, protestocunun elindeki yazıda No Tayyip, No Cry - (Tayyip Yok, Ağlamak Yok) yazıyor

Türkiye dışında Türkler'in bulundukları yerlerdeki destek eylemleri ve dünyada dayanışma hareketleri:

- **Szeged, Macaristan'da** 70 civarında öğrenci Erdoğan hükümetine karşı gösteri yaparak Türkiye'deki protestocuları desteklediler

- **1 Haziran'da, San Francisco, Chicago, San Diego, New York ve Washington DC'de** protestocuları desteklemek için gösteriler yapıldı.

Bulgaristan'daki Türk öğrenciler 1 Haziran günü Sofya'da protesto gösterisi yaptılar. Daha sonra aynı gün Zelenite örgütü (Yeşiller) tarafından İstanbul'daki protestocularla dayanışma için Sofya'daki Türk Büyükelçiliği önünde bir miting (Zelenite - genç bir eylemci

tabanına sahip, Avrupa Yeşiller Partisi üyesi bir siyasi parti) düzenlendi. Mitinge Bulgar öğrenciler ve doğa koruma eylemcileri katıldı.

- **Hollanda, Amsterdam'da** bin kadar Türkiyeli ve sempatizanları, iki gün üst üste destek için gösteri yaptılar. Ayrıca, 2 Haziran'da Eindhoven'de yapılan protestoya 200 Türkiyeli katıldı. Rotterdam, Arnhem ve diğer şehirlerde de destekleme gösterileri yapıldı.

- **1 Haziran'da Azerbaycan, Bakü'de,** 50-60 kişiden oluşan bir grubun kırk dakika süren protestosu, polis tarafından dağıtıldı.

- **1 Haziran'da Brüksel'de,** yüzden fazla Türkiyeli, yaptıkları protesto gösterisi ile Türkiye'deki eylemlere destek verdiler.

- **2 Haziran'da Romanya- Bükreş'te** de bir gösteri yapıldı.

- **İsviçre'de, Cenevre, Zürih, Bern ve Basel'de** 1-3 Haziran tarihlerinde dayanışma eylemleri yapıldı.

- **1 Haziran'da Almanya'da Berlin, Hamburg, Münih, Köln, Bielefeld, Mannheim ve Stuttgart'ta** gösteriler gerçekleştirildi.

- **Viyana'da** 31 Mayıs'ta 200 kadar insan Türk hükümetini protesto etmek için Stefansplatz'da toplandı. Daha sonra 1 Haziran'da İstanbul'daki protestolara desteklerini belirtmek için Karlsplatz ve Stadtpark'taki yapılan gösterilere 4000 kişi katıldı. 3 Haziran'da 600 kişi Schwarzenbergplatz'da toplanarak Viyana Türk Büyükelçiliğine yürüdü. Ayın 4'ünde bir kere daha Büyükelçiliğe yüründü. Viyana'daki dayanışma eylemleri 7 ve 9 Haziran'da da devam etti.

- **4 Haziran'da Los Angeles'ta,** 50 kişi protestoculara destek için CNN merkezi önünde toplandı ve CNN muhabiri Christiane Amanpour'a bir bilgi notu ilettiler.

- **Paris'te,** 1 ve 2 Haziran'da Türkiye'deki eylemlere desteklerini göstermek için yüzlerce kişi Esplanade du Trocadéro toplandı.

Paris'te Gezi Parkı'yla dayanışma eyleminin bir fotoğrafı.

• **İsrail, Tel Aviv'** de, Uluslararası Af Örgütü'nün bir çalışanı, protestocular ile dayanışma göstermek için 2 Haziran 2013 tarihinde Türk Büyükelçiliği dışında Türk ve İsrailliler olmak üzere birkaç düzine insan hakları savunucusu ile birlikte protesto gösterisi yaptı.

• **Kuzey Kıbrıs'ta , Lefkoşe'nin** kuzeyindeki Kuşulu Park'ta yapılan protestoda, Türkiye'deki eylemlerle dayanışma ifade edildi.

• **Londra'da** binden fazla gösterici 1 Haziran'da Hyde Park'da protesto eylemi yaptılar. Sayıları giderek artan göstericiler, devam etmekte olan polis şiddetine protesto için eylemlerini iki gün boyunca sürdürdüler.

• **8 Haziran'da, ABD - Washington DC'de,** 250'den fazla gösterici, Beyaz Saray önünde barışçıl bir gösteri yaparak Gezi Parkı'na desteklerini ifade ettiler ve Türkiye'deki olaylara dikkat çektiler.

• **New York'ta** 1 Haziran'da Zucotti Park'ta (Wall Street işgalleri sırasında işgalcilerin yaşadıkları park) yapılan gösteriye binden fazla insan katıldı. 3 Haziran'a kadar süren protestolarda , yüzlerce kişi Türk Konsoloslugu önünde gösteri yaptılar.

• **ABD'de San Fransisco, Şikago, San Diego, Seattle, Ann Arbor, Rhode Island, Boston ve N.Carolina - Charlotte'da** da Türk hükümetinin olaylardaki tavrı çeşitli eylemlerle protesto edildi.

• **1 Haziran'da Danimarka- Kopenhag'da** yapılan protestoda, Türkiye'deki eylemcilerle dayanışma ifade edildi.

• **Kanada'da, Ottawa, Montreal, Toronto va Vancouver'de** yapılan gösterilerde, Türkiye'de polisin uyguladığı vahşi şiddet protesto edildi. Montreal'de göstericiler, Türkiye Başbakanı istifa edinceye kadar, her Pazar aynı saatte Mont-Royal Parkı'nda oturma eylemi yapmaya karar verdiler.

• **Polonya – Poznan, İrlanda – Dublin ve Çek Cumhuriyeti – Prag'da** da Türkiye'deki direnişçilerle dayanışma gösterileri yapıldı.

• **Türkiye'deki olaylar Atina'da,** Yunanistan Komünist Partisi KKE ve Komünist Gençlik Örgütü KNE öncülüğünde geniş katılımlarla Atina ve Selanik'de protesto edildi.

• **Çin'de Pekin, Hong Kong, Şanghay ve Guangzhou'da** Türkiye'deki olaylara ilişkin protesto gösterileri yapıldı.

• Japonya-Tokyo, Endonezya – Jakarta ve Tayland – Bangkok'da yaşayan Türkiyeliler de hükümetin olaylardaki tutumunu protesto ettiler.

• **7 Haziran'da, Suriye – Halep'de** El-Aziziye'de halk, sokaklara çıkarak Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Suriye ve Türkiye halklarına karşı uyguladığı politikaları lanetlediler.

• **Şili'nin başkenti Santiago'da,** Şili Komünist Partisi (Proletarya Eylemi) 8 Haziran'da Türkiye Büyükelçiliği önünde yaptığı gösteri ile Erdoğan rejimine karşı protestolara destek verdi.

• **Ayrıca,** Türkiye'deki polis şiddetini protesto etmek ve direnişçileri desteklemek amacıyla **Gürcistan – Tiflis, Sırbistan – Belgrad, Litvanya – Vilnius, İspanya – Madrid'de** de yapılan gösterilere yüzlerce kişi katıldı

Venedik'te fahri Türk Konsoloslugu işgal edildi.

Barselona'dan destek

New York Zucotti Park'ta gezi direnişiyile dayanışma

San Marco Meydanı – İtalya

Paris- Fransa

Londra – İngiltere

Yabancı medya, özellikle protestoların ilk günlerinde ulusal merkez medyadan ilgi görmediğini, bunun da, hükümetin medya gruplarının iş çıkarları üzerindeki baskısı veya medya kanallarının ideolojik açıdan hükümete yakın olmalarından kaynaklanmış olabileceğini kaydetti. BBC bazı kanalların AKP ile aynı çizgide olduklarını ya da kişisel olarak Erdoğan'a yakın olduklarını belirterek şöyle devam etti: "HaberTürk ve NTV, büyük merkezci Milliyet Gazetesi gibi birçok ana-akım medya kanalının sahiplerinin iş ilişkilerinde zaman zaman hükümetin desteğine gereksinim duymaları

yüzünden, hükümeti sinirlendirmekten nefret ediyorlar. Dolayısıyla bunların hepsi, gösterileri yayınlamaktan uzak durdular.” Birkaç kanal olayları canlı olarak yayınladı. Bu küçük kanalların bazıları daha sonra devletin medyayı düzenleyici kurumu olan RTÜK tarafından “çocukların ve gençlerin fiziksel, ahlaki ve zihinsel gelişimlerine zarar verdikleri” için para cezalarına çarptırıldılar.

- Avrupa Komisyonu “ tüm aşırı ve orantısız güç kullanımını” kınadı AB’nin Genişlemeden Sorumlu Komisyon Üyesi Stefan Füle, Türkiye’nin hükümet karşıtı protestoculara karşı polisin aşırı güç kullanımını soruşturması gerektiğini söyledi. Avrupa Parlamentosu 13 Haziran’da aldığı bir kararla barışçıl protestoculara karşı sert önlemler uygulanmaması uyarısında bulundu ve polisin şiddet uygulamasından sorumlu olanların adalete teslim edilmelerini, gözaltına alınan barışçıl protestocuların derhal serbest bırakılmalarını ve kurbanların uğradıkları zararların telafi edilmesini istedi.

- Avusturya Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Michael Spindelegger Türk Hükümeti’nin yaklaşımı hakkındaki endişelerini dile getirerek şunları ekledi: “Türk güvenlik güçleri barışçıl eylemlere karşı şok edici bir düzeyde sindirme ve şiddet göstermiştir. Türk Hükümeti, güvenlik güçlerinin uygun şekilde davranmalarını sağlamak için her türlü çabayı sarfetmeli, insan haklarına ve temel ve sivil hakların korunmasına saygı göstermelidir..... Ancak, son zamanlarda Türk politikacılar tarafından yapılan protestocuların provokatör ya da terörist olduğu iddiaları, ancak, şiddetin azaltılması için yararlı olmayıp, ifade özgürlüğüne vurulan başka bir darbenin ifadesidir.”

- Fransa Dışişleri Bakanı Laurent Fabius, Paris’in Türkiye’den “sükunet ve itidal beklediğini” söyleyerek, “demokrasi için diyalogun şart olduğunu” sözlerine ekledi,

- Almanya Dışişleri Bakanı Guido Westerwelle yayınladığı bir bildiriyle, “Türk hükümeti-

tinin protestolara bugüne kadar verdiği cevapla ülkesine ve Avrupa’ya yanlış bir mesaj gönderdiğini” belirtti ve “Taksim Meydanı’ndan gelen görüntülerin rahatsız edici” olduğunu ekledi. Almanya Başbakanı Angela Merkel, 17 Haziran’da RTL Televizyon yayınlanan röportajında, Türkiye’de çatışan polis ve protestocuların görüntüleri ile “pek çok kişi gibi, şok” olduğunu söyledi. “Bazı korkunç görüntüler vardı ve bana göre, çok sert bir tavır takınıldığı görülebiliyordu. “Şu anda Türkiye’de olan şeyler, benim görüşüme göre, bizim gösteri ve düşünceyi ifade etme özgürlüğü anlayışımızı yansıtmamaktadır.” dedi.

- Irak Başbakanı Nuri el-Maliki, kendi web sitesinde hükümetinin, bu durumun bölgenin güvenliği üzerindeki etkilerine ilişkin olarak endişe duyduğunu belirterek, “Biz, şiddete başvurma... bölgedeki şiddet çemberini genişleteceğini düşünüyoruz dedi ve itidal çağrısı yaptı.

- İran Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Abbas Araghchi, protestoları çözmenin Türkiye’nin bir iç meselesi olduğunu söyledi ve fakat “Türk liderlerinin sorunu basiretle, barışçıl bir şekilde çözeceği” umudunu dile getirdi.

- İtalyan Dışişleri Bakanı Emma Bonino “ orantısız güç kullanımı ve 20 avukatın tutuklanmasının kabul edilebilir olmadığını” ve “şiddet içermeyen protesto hakkının, demokrasinin önemli bir ayağı” olduğunu söyledi. Güç kullanımının “bir zayıflık olduğunu ekleyerek, “serbest seçimlerin kendi başına demokrasi anlamına gelmediğini” vurguladı.

- Hollanda Dışişleri Bakanı Frans Timmermans, protestoculara karşı aşırı güç kullanılmasının üzüntü verici olduğunu ve göstericilerin düşüncelerini ifade etme özgürlüğüyle ilgili taleplerini desteklediğini söyledi.

- Suriye Enformasyon Bakanı Omran Zoubi Başbakan Tayyip Erdoğan’ın Türkiye’deki kitlesel protesto eylemlerine karşı tavrını eleştirdi ve şunları söyledi: “Türkiye Başbakanı

Erdoğan'ın barışçıl gösterilere uyguladığı baskı gerçekçi bir tutum olmayıp, kendisinin gerçeklikten kopmuş olduğunu göstermektedir. Erdoğan, sorunu şiddet içermeyen yollarla çözmiyorsa, istifa etmelidir.”

- İngiltere Dışişleri Bakanlığı ‘gelişigüzel’ göz yaşartıcı gaz kullanılmasını kınayarak, “Biz Türk yetkilileri, herhangi bir demokratik toplumda temel insan hakları olan barışçıl protesto ve toplanma özgürlüğü hakkına saygı göstermeye teşvik ediyoruz” açıklamasını yaptı.

- ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Jennifer Psaki, ABD'nin endişelerini ifade ederek, “Biz Türkiye'nin uzun vadeli istikrar, güvenlik ve refahının en iyi garantisinin temel ifade, toplantı ve gösteri özgürlüğü olduğuna inanıyoruz ve öyle görünüyor ki, bu insanların [protestocuların] yaptıkları da budur.” dedi. Dışişleri Bakanı John Kerry ABD'nin durumu yakından takip ettiğini ve polisin aşırı güç kullandığı şeklindeki haberlerden dolayı rahatsızlık duyduğunu belirtti.

KKE (Yunanistan Komünist Partisi) ve KNE (Yunanistan Komünist Gençliği)'nin Türkiye halkı ve komünistleri ile militanca dayanışma yürüyüşü

KKE'nin Attika Parti Örgütü ve KNE'nin Attika örgütü 3 Haziran akşamı, mücadele etmekte olan Türkiye halkı ve komünistleriyle dayanışmayı ifade etmek ve Türk burjuva devletinin halk tarafından yapılmakta olan gösterilere uyguladığı baskıyı kınamak için Savaş Müzesi'nden Atina'nın

merkezine kadar bir yürüyüş düzenlemişlerdir.

Mitingde konuşan Parti Merkez Komite üyesi ve milletvekili Christos Katsotis, Türkiye'deki gösterilerle ilgili olarak, diğer şeylerin yanında, şunları da belirtti: “Bu hareketliliklerin başlangıç noktasında, burjuvazinin keyfini sürdüğü kapitalist yüksek büyüme düzeyine rağmen Türk toplumunda mevcut olan ciddi sınıf çelişkileri bulunmaktadır. İşçiler neredeyse hiçbir şey kazanmadan, 150 Euro aylıklarla diğer hakları olmaksızın, işsizlik, yoksulluk, sefalet içinde çalışmanın sert gerçeği ile karşı karşıyadırlar.”

Bölgede giderek keskinleşmekte olan çelişkiler ve halkları tehlikeye sokan savaş senaryolarına dikkat çeken Katsotis, KKE'nin, “ülkemizin işçi sınıfı ve halk tabakaları ile tüm bölge halklarına, bölgedeki petrol ve doğal gaz yatak-

larını denetimleri altına almak isteyen tekeller için kanlarını dökmeleri çağrısında bulunduğunu” söyledi.

Bütün Brezilya'nın üzerinde şimdi milyonlarca insan, yükselen enflasyona, kamu hizmetlerinin yetersizliğine, büyük eşitsizliğe, şiddet suçlarına, yaygın polis şiddetine, yaygın siyasi yolsuzluklara ve ülkenin çökmekte altyapısına ve özel yatırımcıları hoş tutmayı ve kendi halkının ihtiyaçlarını karşılamak yerine vergi mükelleflerinin milyarlarca dolarını yararsız Dünya Kupası stadyumlarına pompalamayı tercih eden bir hükümete karşı öfkelerini ifade ediyorlar.

Brezilya'da demokrasi maskesi düşüyor

Eğer Brezilya'nın zalimleri gerçek demokrasi döneminin geldiğini kabul etmek zorunda kalacaklarsa, ben otobüse binmek için 20 sent daha fazla ödemekten mutluluk duyuyorum.

Editörün notu: 17 Haziran Pazartesi gecesi, geçtiğimiz hafta boyunca Brezilya'yı sarsmış olan protestolar binlerce insanın Brasilia'da Kongre'yi işgal etmeleri ve Rio de Janeiro'da Yasama Meclisi'ni basıp ateşe verme girişimleriyle birlikte aniden en az yedi büyük şehirde yüz binlerce Brezilyalının muhteşem bir kitlesel seferberliğine dönüştü. Aslen Institut d'Etudes Politiques de Paris (Sciences Po), Avrupa-Amerikan Kampüsü'ndeki öğrenciler tarafından kolektif olarak yayınlanan, Rio'dan gelen bu mektup, protestolara neyin yol açtığı ve bunları arkasında daha derin, yapısal düzeyde neyin yattığına ilişkin önemli bir arka plan sağlamaktadır.

Bu doğru: Ben Portekizce tüm işaretlerin, ülkemde yer alan protestoları anlamak isteyenler için bir sorun olduğunu düşünüyorum. Bu yazıda aslında bugün Brezilya'da olup bitenlere biraz ışık tutmakta için yararlı olacağını umuyorum. Belki zaten medyanın son protesto dalgaları için açıklamış olduğu yüzeysel nedenleri duydunuz. Otobüs bileti fiyatlarında 20 sent R

ROAR Kolektifi, 18 Haziran, 2013

\$ bir artış, bilet fiyatlarını 3,20 R \$'ye yükseltti – bu da yaklaşık mütevazı bir 1,14 Euro'ya eşdeğerdir.

Dünyanın en önemli gazetelerinin çoğunun uluslararası haber sayfalarını kaplayan fotoğ-

raflar -- Rio de Janeiro sokaklarında yanan çöp konteynerlerinin görüntüleri, São Paulo'daki genel kitle seferberliği, polis tarafından ateşlenen göz yaşartıcı gaz bombaları, yani sadece şiddet görüntüleri – şu soruyu sorduruyor : bütün bunlar 20 sent için mi? Bir çok insan zaten

kendilerine bu soruyu sormuşlardır. Benim bu soruların hepsine cevabım şudur : hayır, “tüm bunlar” sadece 20 sent için değil.

Brezilya hâlâ genel olarak küresel standartlara göre yoksul bir nüfusun yaşadığı fakir bir ülkedir. Son yıllarda art arda ücret artışlarına rağmen asgari ücret hâlâ kötü bir şaka gibi : 678 R \$, bu da 242 Euro yapıyor. Birçok işçi işyerlerinden çok uzakta yaşıyor; yani işe gitmek için birkaç bilet satın almak zorundalar. Ay sonunda, ekstra bir 20 sentlik harcama, yemek yeme ya da yememe arasında fark yaratabilir. Düşük ücretli işçilerle yapılan röportajlarda otobüs ücretlerindeki artış nedeniyle, eskisinden daha sık aç karnına yattıklarını ifade ettiler.

Bununla birlikte, isyan 20 sent için başlamıştır ve en kısa sürede fiyat tekrar indirilir indirilmez de sona ermeyecektir. İstanbul’da Gezi Parkı hareketinin aslında bir alışveriş merkezi yapılması kararına karşı başlamış olmaması ya da Tunus’taki gösterilerin asıl nedeninin Muhammed Bouazizi’nin intihar etmesi olmayışı gibi, Brezilya’da da hiç kimse 20 sent için ayağa kalkmadı. Bu ayaklanmaların ortak noktası, sembolik bir olayın ilk kıvılcım işlevi görmesiyle, yıllar içinde birikmiş olan derin nedenler sonucunda isyan ateşinin tutuşmuş olmasıdır.

“Ücretlerin indirilmemesi halinde, tüm şehirde yaşam duracaktır”

Bugün birçok ülkede olduğu gibi, Brezilya’da devlet ve halk arasında bir iç savaş yaşıyor. Bu savaş, kadar birkaç hafta öncesine kadar, fazla gürültü çıkarmadan sürmekteydi fakat yine de şimdikinden daha barışçıl değildi. Yüzyılı aşkın bir süredir Brezilya - temsil etmeleri gereken - vatandaşlar tarafından ödenen vergilerden elde edilen geliri sadece banka hesabı olarak gören politikacılar tarafından yönetilmektedir. Tüm eyaletler belirli gruplara ya da siyasi hanedanlara aittir; bu aileler devlet görevine seçilmeden önce, Portekizlilerin Brezilya’ya

geldikleri zamanlara dayanan soyağaçlarıyla, zaten muazzam büyüklükteki latifundia’ların feodal beyleri idiler. Brezilya’da, bugün zalimleri, dünyanın başka bir yerinde hiç olmadığı kadar , yarının da zalimleridir.

1960 yılında yeni başkent Brasilia’nın kuruluşu, bir şey değiştirmede. Aslında, eski başkent Rio de Janeiro’dan, modernitenin yüceltilmesi olarak planlanmış ve beş yıl içinde inşa edilmiş olan ülkenin ortasındaki yeni başkente geçiş sadece Brezilya siyasetinin iğrenç eğilimlerini teyit etmiştir. Rio de Janeiro o günlerde bir milyondan fazla insanın yaşadığı, çok aktif bir işçi ve yurttaş hareketinin kalbi olan kozmopolit bir merkezdi. Aksine yapay bir başkent olan Brasilia, kuruluşundan önce kayda değer bir nüfusa sahip değildi; bu durum zaman içinde değişmiş olsa bile, orada yaşamaya devam edenler, öncelikle hükümete bağlı ve ondan maaş aldığı için hükümeti nadiren eleştiren bürokratlardır. Brezilya’nın diğer metropollerinden hiçbirini aynı siyasi öneme sahip değildir ve bunların çoğunluğu oralarda yaşayanların doğrudan Başkan’a kızgınlıklarını ifade etmek üzere Brasilia’ya seyahat etmeleri için çok uzaktadır.

Brezilya’nın bugün özel bir an yaşamakta olduğu doğrudur. Son on yılda iyi uygulanan bazı politik programlar etkileyici sonuçlar getirdi: - Brezilya’nın dünya şampiyonu olduğu gerçek bir kanser olan - ekonomik eşitsizlik, önemli ölçüde azaltıldı. Bolsa Familia* programı (Portekizce Aile Ödeneği) yoksullukla mücadelede çok başarılı oldu, yoksullar ve etnik azınlıklar için yüksek öğrenimde yapılan yatırımlar, cesaretlendirici sonuçlar doğurdu.

Bu, iyiye giden şeyleri sorgulamakla ilgili değildir. Eğer yoksulluğun ve Sarney ailesinin feodal lordları gibi geçmişteki güçlerin sömürsünün daha az olduğu daha adil bir toplum yaratılmak isteniyorsa, PT (Partido dos Trabalhadores - İşçi Partisi) yönetimi altındaki son 10 yılın deneyimleri korunmalı ve genişletilmelidir. Bu sadece PT hükümetine Başkan Dilma’ya veya Geraldo Alckmin, Fernando Haddad veya

Eduardo Paes'e karşı protestodan ibaret değildir. Bu ülkeyi otoriter, diktatörce ve zalim mirasından kurtarmak içindir.

Eğer bu protestoların sonunda, - herşeyden çok kendisi için bir sınıf olan- Brezilyadaki siyasi sınıf ve onun ,çalışarak değil, ancak kişisel bağlantıları sayesinde zenginleşen kapitalist aptallar ordusu, onun elitlerin çıkarı için kendilerini satan gazetecileri, tereddüt etmeden insan öldüren polisi baskıcıların tümü iktidardan uzaklaştırılır ve gerçek demokrasi döneminin geldiğini kabul etmeye zorlanırlarsa o zaman ben otobüse binmek için 20 sent daha fazla ödemekten mutluluk duyarım.

Brezilya'nın burjuva – bohem devrimcileri

İşte size ilginç bir şey: Brezilya'da, gösteriler geleneksel olarak yapacak verimli bir şey bulamayan zengin çocukları için bir eğlence, yüzüne boya sürerek sokaklarda bağışlamak için bir bahane olarak görülür. Gösteriler böyle görülüyorsa, bunun belli bir dereceye ka-

dar, doğru olduğu içindir. Protestolara katılan insanların çoğu etken olarak zengin ailelerden (bazen çok zengin) gelen solcu siyasi vizyona sahip genç insanlardır; bazıları bunun, onların mensubu oldukları .sosyal sınıf ile uyummadığını düşünmektedir. İlhamını 20. yüzyılın işçi hareketlerinden alan protesto sloganlarının garip kombinasyonu ve protestocuların işçi sınıfına benzemeyen sınıf kökenleri, sık sık medyada alay konusu olmakta ve alaycılığın bir sanat

düzeyine yükselmiş olduğu Brezilya'da bu perspektif, nüfusun büyük bir kısmı tarafından içselleştirilmiş görünmektedir.

Ama burada ilginç bir durum var: Ben "20 sent hareketi" için yapılan bir gösteriye katıldım ve Central do Brasil tren garı yakınında durdurulduk. Bu noktaya kadar gösteri, gerçek bir demokrasi partisi gibi tamamen barışçıl olmuştu. Aslında çoğumuz, zengin ailelerin üniversite öğrencisi çocuklarıydık, fakat zaten daha o zaman bu hareketin daha heterojen bir toplumsal tabanı olduğu görülebiliyordu: aramızda serbest meslek sahipleri, emekliler ve yoksul işçiler gibi çok sayıda bu ücret artışından hoşnutsuz olan insan vardı. Rio de Janeiro'da bir protesto gösterisinde 200'den fazla katılım olması ender görülürdü ama biz çeşitli sosyal sınıflardan iki bin kişi civarında idik. Bu sefer farklı bir şey

olduğunu fark etmeye başladım. Brezilya halkı uzun uykudan uyanıyordu - ve çok öfkeli idiler.

Sakinlik uzun sürmedi. Kalkanları, siyah üniformaları, korkutucu bakışları ve "öldürücü olmayan" silahları ile polislin özel kuvvetle-

ri geldi ve önümüzde bir hat oluşturdu . Grubumuz durdu. Şarkılar sustu. Bu durum neredeyse Batılı bir filmde bir düello sahnesi gibi görünüyordu. Aniden, bir şey oldu. Central do Brasil garından çıkan insanlar bize katıldılar. Bunlar sokak satıcıları, dört çocuklu anneler, sokak çocukları, serseriler ve dilencilerdi. Yoksullar, Rio şehrinin en fakirleri, bir araya gelerek polisle bizim aramızda konumlandılar .Bir-

kaç dakika sonra, toplum polisi bize ateş etti ve aralarında benim bir arkadaşımın da olduğu 40 kişiyi tutukladı. Ben en yakın metro durağına sığınmak için kaçmaya çalışırken ağlayan bir adam gördüm. Üstü başı kan içindeydi -- “öldürücü olmayan” silah kurbanı olmuştu..

Baskı: demokrasi maskesi düşüyor

Bu sahneler insanların, kendilerine sorgulamaksızın alınmış olan halkın çoğunu doğru-
dan etkileyen bir karara karşı seslerini yükseltmek cesaretini gösterdikleri her yerde birçok kez tekrarlandı. Bu, siyaset yapmanın otoriter bir biçimi olduğu kadar sadece Rio belediye başkanının seçim kampanyaları ile bağlantıları olduğu bilinen otobüs firmalarının oluşturduğu bir kartelin yararına yapılan bir siyaset türüdür. Bütün bunların altında kamu parasıyla finanse edilen özel şirketler için halkı rehin alan sağır-dilsiz federal devlet bulunmaktadır. Sonuç: kötü kamu hizmetleri, yüksek kamu hizmeti ücretleri ve isyan.

São Paulo’da, polis çiçeklerle yürüyen göstericilere ateş açtı. Birkaç gün sonra göz yaşartıcı gazın etkilerine karşı kullanılabileceği gerekçesiyle şehirde sirke taşımak yasaklandı ve insanların üzerinde sirke aradılar. Minas Gerais’de, 2013 FIFA Konfederasyon Kupası sırasında tüm gösteriler yasaklandı. Temsilciler Meclisi’nde 2014 Dünya Kupası boyunca tüm gösterilerin “terörist” olarak tanımlanmasını ve ağır cezalar içeren bir tasarı tartışılıyor.

Bu arada 16 Haziran’da Rio de Janeiro’da Maracana stadyumu civarında bir çatışma sonrasında, bazı göstericiler bir arkadaşımızın evinde gizlenerek polisten kaçmaya çalıştılar. Polis, daha sonra, bu “suçluları” aramak için evleri işgal etmeye başladı. Bu tür diktatörce polis baskınları ile, bizim demokrasimizin maskesi düşüyor ve siyasi düzenin otoriter kökleri bir kez daha görünür hale geliyor. Bunun kökleri de 1964’ten 1985’e kadarki askeri dikta-

törlükle varılan ve bir zamanlar demokrasi için mücadele etmiş olanları, otoriter rejimin eski önemli şahsiyetlerine yakınlaştıran uzlaşmada yatmaktadır.

70’li ve 80’li yılların işçi hareketinin kahramanı Lula ile, can çekişen askeri rejimin son başkan adayı Paulo Maluf arasındaki sembolik ittifak, siyasi sınıfın sadece iktidarın kendisiyle ilgili olduğunu ve sunacağı gerçek bir siyasi projesi bulunmadığını göstermektedir. Ancak onların ve polis gücü içindeki bekçilerinin sayesinde, “20 sent hareketi” bize bir dilek gerçek bir demokraside yaşamak için konuşma hakkını savunmayı, düşündüğümüzü söylemeyi öğreten bir hareket haline geliyor.

Şu anda Brezilya’da olup bitenler bunlar. Ancak bu bizim sınırlarımızda durmuyor. Dünyamız birbirine bağlanmış durumdadır ve bu yüzden bizleri emirlerle yönetebileceklerine inananlara karşı direniş de küresel olacaktır.

Makalenin yazarı Franco A., Rio de Janeiro Papalık Katolik Üniversitesi Uluslararası İlişkiler lisans öğrencisidir. Bu makale, ilk olarak Truth Is A Beaver adlı blogspotta yayınlanmıştır.

*Bolsa Familia projesinin temeli, Brezilya’nın başkenti Brasilia’da atıldı. 2003’te Lula programın kapsamını genişleterek ve diğer yardım programlarını tek çatı altında toplayarak Bolsa Familia’yı başlattı. Programın sorumluluğu yeni kurulan Sosyal Kalkınma Bakanlığı’na verildi.

Bolsa Familia, kişi başına aylık geliri yoksulluk sınırı olarak belirlenen 70 doların altında olan ailelere okula giden çocuk başına ayda 12 dolar ödeme yapıyor. En fazla üç çocuğa kadar yardım yapılıyor. Kişi başına aylık geliri 35 doların altındaki ailelere ise 41 dolarlık ek bir ödeme daha yapılıyor.

Zapatalar'dan Taksim Başkaldırısına Dayanışma

MEKSİCO- Subcomandante Marcos, (1) Taksim Gezi Parkı'na başlayan ve ülke genelinde süren direnişe destek mesajı yayınladı. Marcos'un yayınladığı mesaja şöyle:

Tüm Dünya Vatandaşlarına,

Kardeşler, Kadınlar, Erkekler, Evsizler, Yoksullar...

“Zapatalar kaç kişidir?” diye sormuşlardı bizlere ve biz; hakları, özgürlükleri, kendi gelecekleri için mücadele verilen her yerde yüz binler olduğumuzu söylemiştik. Şimdi bugün, buradan binlerce kilometre öteden duyuyoruz ki Anadolu topraklarında, Türklerin, Kürtlerin, Ermenilerin, Lazların, Çerkezlerin ve sayamadığım diğer halkların anayurdunda onurlu yaşamak isteyen yüzleri maskeli yüz binler; sokaklarda “Özgürlük!” diye haykırıyor. Yıllardır Kürt kardeşlerinin onurlu bir yaşam mücadelesinde olduğu gibi.

Mücadeleye başladığımız günden bu yana, yalnız olmadığımızı, milyonlar olduğumuzu ve

her gün çoğaldığımızı biliyorduk. Bugün bir toprak daha çoğaldığımızı görüyoruz. Hükümetlerinin on yıllardır süren baskıcı yönetimine karşı onurlarını savunmak için Türkiye halklarının sokaklarda isyanda olduğunu, “Ya Basta!” diye haykırdığını işitiyoruz. Tarih boyunca efendilerin başkenti olmuş büyük İstanbul, bugün isyanın başkentine dönüşmekte, ezilenlerin sesine ortak olmakta. Büyük İstanbul'un ve

sokaklarının bugün kadınların, çocukların, erkeklerin, eşcinsellerin, Kürtlerin, Ermenilerin, Hristiyanların, Müslümanların başkentine dönüştüğünü; on yıllardır kendi hükümetlerince aşağılananların, bastırılanların, yok sayılanların bugün artık “Buradayım!” dediğini görüyoruz. Heyecan duyuyoruz!

Biz hep yönetimlerden, hükümetlerden yalnızca saygı bekledik. Özgürlük, demokrasi ve ve adalet isteklerimize saygı göstermesini bekledik hükümetlerden. Türkiye halkı da günlerdir süren direnişinde aynısını istiyor ve talep

ediyor: Şu an iktidardaki hükümetten başlamak üzere, iktidara gelecek tüm hükümetlerden sadece özgürlük, demokrasi ve adalet isteğine saygı! Ve ekliyor: Bunu göstermediğiniz takdirde, hakların ve özgürlüklerin sahibi olan bizler, size karşı her zaman direneceğiz, saygılı olmayı öğreninceye kadar sokaklarda savaşa-
cağız. Yeni bir şey, fazla bir şey değil sadece haklarımıza saygı duymanızı bekliyoruz. Çünkü bizler nasıl yaşamak istediğimizi biliyor, nasıl yönetmek ve yönetilmek istediğimizi çok iyi biliyoruz. Kendimizi yönetmek ve hakkımızda kendimiz karar vermek istiyoruz.

Ve bizler buradan, onurlu bir yaşam için mücadeleye eden Türkiye halklarına dostça selamlarımızı iletiyor ve isyanın ateşinin Chiapas'ı ısıttığını belirtmek istiyoruz. Tarihi geçmişten ve gelecekte kurtarıp şimdiye taşıyanlar ile dayanışma duygularımızla.

Lakandon Ormanları – Subcomandante Marcos(2)

“ (İsteklerimize) saygı göstermediğiniz takdirde, hakların ve özgürlüklerin sahibi olan bizler, size karşı her zaman direneceğiz, saygılı olmayı öğretilinceye kadar sokaklarda savaşa-
cağız. (...) Çünkü bizler nasıl yaşamak istediğimizi biliyor, nasıl yönetmek ve yönetilmek istediğimizi çok iyi biliyoruz. Kendimizi yönetmek ve hakkımızda kendimiz karar vermek istiyoruz.”

(1) Subcomandante Insurgente Marcos (son olarak adını Delegado Zero olarak değiştirdi), kendini Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu (EZLN)'nun sözcüsü olarak tanımlayan devrimci.

Çok tanınmış bir kişilik olması sebebiyle

çoğu kimse tarafından en önemli EZLN lideri olarak görülüyor. Ayrıca eski liderleri Emiliano Zapata'ya comandante denmesinden dolayı, ona karşı saygısından dolayı kendisine subcomandante lakabını vermiştir.

(2) Yeri gelmişken Marcos'un çok yaygın olağanüstü bir demecini yeniden hatırlamanın tam zamanıdır. Burjuva medyasının her değerimizi değersizleştirmek isteyen oyunlarından biri: Onu güya bununla gözden düşüreceğini sanarak gerçek adını hiç öğrenemediği Marcos'un ömründe hiç gitmediği San Francisco sokaklarında bir zamanlar bir eşcinsel olarak dolaştığını yayar. “Sözümüz. Silahımızdır!” diyen Marcos, bu saldırıyı muhteşem bir karşı saldırıyla yanıtlar:

“Marcos; San Francisco'da bir eşcinsel, Güney Afrika'da bir zenci, San Ysidro'da bir Chicano, İspanya'da bir anarşist, İsrail'de bir Filistinli, San Cristobal sokaklarında bir Maya yerlisi, Mexico City'nin Teneke Mahallesi Neza'da bir çete mensubu, folk müziğinin kalesi Ulusal Üniversite'de bir rocker, Almanya'da bir Yahudi, Savunma Bakanlığı'nda bir uzlaştırıcı, soğuk savaş sonrası çağda bir komünist, ne galerisi, ne müşterisi olan bir sanatçı...Bosna'da bir barışçı, Meksika'nın herhangi bir kentinde bir ev kadını, grev yapmaya asla yeltenmeyen sendika CTM'de grevci, başkaları için kitap yazan bir gazeteci, gece saat 10'da metroda yalnız başına bir kadın, topraksız bir köylü, işsiz bir işçi, mutsuz bir öğrenci, Türkiye'de bir Kürt, serbest piyasacılar arasında bir muhalif, ne kitabı, ne okuyucusu olan bir yazar ve tabii Güneydoğu Meksika Dağlarında bir Zapatacı... Marcos; sömürülmüş, dışlanmış, ezilmiş ama karşı koyan ve 'yeter' diyen tüm azınlıklardır. O, artık sesini çıkarmaya hazırlanan ve tüm çoğunlukların susup dinleyeceği her azınlıktır. O, kendini anlatmanın bir yolunu arayan müsamaha gösterilmemiş her topluluktur. O, güçlülerin vicdanını ve gücünü rahatsız eden her şeydir.”

TAHRİR'den TAKSİM'e, RİO'ya ve Tüm Başkaldıranlara Mektup

Tahrir 'de Savaşan Yoldaşlardan Taksim 'e, Brezilya 'ya ve dünyamızın dört bucağında daha güzel bir dünya için savaşan tüm yoldaşlara bir mektup var: "Taksim 'den Tahrir 'e, Bulgaristan 'dan Brezilya 'ya, sadece küçük bir zengin azınlığın çıkarları için çalışan baskıcı devlet çarklarına karşı aynı mücadeleyi veriyoruz."

Taksim'den Rio'ya, Rio'dan Tahrir'e, her yerde biber gazı

'Kahire'deki Yoldaşlar'dan açık mektup

Omuz omuza mücadele verdiklerimize,

30 Haziran tarihi; hiç kuşku yok ki 25 ve 28 Ocak 2011 tarihinde başlayan harekete yeni katkılar yaparak, isyanımızın yeni bir aşamasına işaret edecektir. Aynı ekonomik sömürü, polis şiddeti, işkence ve cinayet biçimlerinin bu kez daha fazlasını getiren Müslüman Kardeşler iktidarına karşı isyan ediyoruz.

Onurlu ve insanca yaşayabilmenin en küçük bir belirtisinin bile kalmadığı, iyi bir yaşam sürme olanağının bulunmadığı bir ortamda, "demokrasi"nin gelişinden söz etmenin hiç bir anlamı yoktur. Seçim yoluyla kazanıldığı ileri sürülen meşruiyet iddiaları; dikkatleri, Mısır'da, yalnızca imajını tazelemiş olan, ne var ki aynı baskı, kemer sıkma ve polis şiddeti mantığını sürdüren baskıcı bir rejimin sürekliliğiyle karşı karşıya kaldığımız için verdiğimiz mücadelenin devam ettiği gerçeğinden dikkatleri uzak tutmaktadır. Yetkililer, halka karşı hesap vermekten kaçma sorumsuzluklarını sürdürüyorlar ve ellerinde tuttıkları iktidar mevkilerini, kişisel güç ve zenginliklerini artırmak için fırsata dönüştürüyorlar.

30 Haziran; Devrimin haykırışını daha bir

ROAR Kolektifi, 29 Haziran, 2013

yüksek sesle tekrarlıyor: "Halk, Sistemin Yıkılmasını İstiyor!". Biz; Müslüman Kardeşlerin aşağılık otoriterizmi ve ahbap çavuş kapitalizmiyle veya siyasi ve ekonomik yaşam üzerinde acımasız bir kurtkapanı uygulayan bir askeri baskı aygıtıyla ya da Mübarek döneminin eski yapılarına dönüşle yönetilmediğimiz bir gelecek arıyoruz. 30 Haziran'da sokaklara çıkacak olan protestocuların tüm saflarının bu çağrı etrafında birleşmiş olmamasına rağmen, bu bizim talebimiz olmalıdır - bizim duruşumuz bu olmalıdır; çünkü biz geçmişin kanlı dönemlerine geri dönmeyi kabul etmiyoruz.

İletişim ağlarımız hâlâ zayıf olmasına rağmen özellikle Türkiye ve Brezilya'daki son ayaklanmalar bize umut ve ilham veriyor. Her biri farklı siyasi ve ekonomik gerçekliklerden doğdu; fakat hepimiz, gözü dönmüş bir şekilde daha fazla zenginlik ve güç kazanma tutkusuyla hareket eden katı yönetimler tarafından idare edildik. O yönetimler ki halk için en küçük bir umut üretmeyen, tersine geleceğe dair en küçük bir güzel tahayyülü bile köreltiyorlar. Biz 2003 yılında Brezilya - Bahia 'da kurulan Ücretsiz Ulaşım Hareketi'nin yatay örgütlenmesinden ve Türkiye genelinde yaygınlaşan halk meclislerinden ilham alıyoruz.

Mısır'da yerelleştirilmiş bir neo-liberalizmin vahşi kapitalist mantığı halkı ezerken, Müslüman Kardeşler bu sürece sadece dini bir

cilâ ekliyor. Türkiye’de özel sektörün agresif büyüme stratejisi, aynı şekilde, muhalefeti ve alternatif hayallere ilişkin herhangi bir girişimi bastırmanın birincil silahı olarak polis şiddetini gören, aynı mantığa sahip otoriter bir rejime dönüşüyor. Brezilya’da, kökü devrimci bir meşruiyette bulunan bir hükümet, insanı ve doğayı ayırt etmeden sömürmede aynı kapitalist düzenle ortaklık ederken, geçmişini sadece bir maske olarak taşıdığını kanıtladı.

Bu son mücadeleler, Kürtlerin ve Latin Amerika’nın yerli halklarının tarihsel kökleri çok daha eskiye dayanan sürekli savaşlarının devrimci geleneğini de içeriyor. On yıllardır, Türk ve Brezilya hükümetleri bu hareketlerin özgürlük içinde bir yaşam için verdikleri mücadeleleri yok etmeye çalıştılar, fakat başaramadılar. Devlet baskısı ve onların devletin baskısına karşı direnişleri, Türkiye ve Brezilya’da yayılmış olan yeni protesto dalgasının habercisiydi. Birbirimizin mücadelelerini derinlemesine tanımanın ve yeni alanlara, mahallelere ve topluluklara yaymak için isyan biçimleri bulmanın acil bir ihtiyaç olduğunu düşünüyoruz.

Mücadelelerimiz ulus devletlerin küresel rejimine karşı bir potansiyeli paylaşıyor. Refah durumunda olduğu gibi krizde de, devlet - Mısır’da Mübarek, Askeri Cunta ya da Müslüman Kardeşler yönetimi altında - iktidarda olanların zenginliklerini ve ayrıcalıklarını ko-

rumak ve genişletmek için mülksüzleştirmeye ve haklarımızı elimizden almaya devam ediyor.

Hiçbirimiz tek başımıza savaşıyoruz. Biz Bahreyn, Brezilya ve Bosna, Şili, Filistin, Suriye, Türkiye, Kürdistan, Tunus, Sudan, Batı Sahra ve Mısır’da ortak düşmanla karşı karşıyayız. Ve bu liste uzayıp gidiyor. Her yerde bizi haydut, vandal, çapulcu ve terörist olarak adlandırıyorlar. Biz ekonomik sömürü, çıplak polis şiddeti ya da meşruiyetini yitirmiş bir yasal sistemden daha fazlasıyla savaşıyoruz. Uğrunda mücadele ettiğimiz şey, hak ve vatandaşlık koşullarının iyileştirilmesi değildir.

Biz, yerel seçkinlerin yaşamımızı karatmalarını ve yaşam gücümüzü emerek sömürmelerini ve küresel güçlerin günlük hayatımız üzerindeki egemenliklerini sürdürmelerini sağlayan merkezileşmiş bir araç olarak ulus-devlete karşı çıkıyoruz. Yerel seçkinler ve küresel güçler, mermileri ve yayınlarıyla ve ellerindeki her türlü araçla uyum içinde birlikte çalışmaktadırlar. Biz çeşitli mücadelelerimizi tek biçimli yapmayı ya da denk tutmayı savunmuyoruz; ancak mücadele etmek, parçalamak ve alaşağı etmek zorunda olduğumuz otorite ve iktidar yapısı aynıdır. Birlikte, mücadelemiz daha güçlüdür.

Sistemi çökertmek istiyoruz !

Kahire’deki Yoldaşlar

• “*Vatanım ruy-i zemin (yeryüzü), / milletim nev-i beşer (insanlık.*” diyen *Tevfik Fikret ile*

• “*Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür / ve bir orman gibi kardeşçesine .*” diyen *Nâzım Hikmet.*

Bu iki devrimciden “Haziran Cesaret Devrimi”nin anlam ve önemine denk düşen şiir bölümleri sunuyoruz

.....
Zulmün topu var, güllesi var, kal’ası varsa,
Hakk’ında bükülmez kolu,
dönmez yüzü vardır;
Göz yumma güneşten, ne kadar nuru kararsa
Sönmez ebedi her gecenin gündüzü vardır.
Millet yoludur, Hakk yoludur tuttuğumuz yol,
Ey Hakk, yaşa ey sevgili millet, yaşa.. Var ol!
.....
İnsanlığı pa-mal eden alçaklığı yık, ez;
Billah yaşamak yerde sürüklenmeğe değmez.
Haksızlığın envainı gördük.. Bu mu kanun?
En gamlı sefaletlere düştük.. Bu mu devlet?
Devletse de, kanunsa da, artık yeter olsun;
Artık yeter olsun bu deni zulm-ü cehalet..

Tevfik Fikret

“
“Onlar ki toprakta karınca,
suda balık, havada kuş kadar
çokturlar;
korkak, cesur,
câhil, hakîm
ve çocukturlar.
.....
Ve sevda
ve zulüm ve hayat
Ve gökyüzü” ve sahra
ve mavi okyanus
ve kederli nehir yollarının
sürülmüş toprağın ve şehirlerin bahtı
bir şafak vakti değişmiş olur,
bir şafak vakti karanlığın kenarından
Onlar ki ağır ve nasırlı ellerini
toprağa basıp
doğruldukları zaman...”

Nâzım Hikmet